

[Thanh Ngọc Ân Hệ Liệt] Mị Ảnh

Contents

[Thanh Ngọc Ân Hệ Liệt] Mị Ảnh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	46
26. Chương 26	48
27. Chương 27	50
28. Chương 28	51
29. Chương 29	53
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	59
33. Chương 33	60
34. Chương 34	62
35. Chương 35	64
36. Chương 36	66
37. Chương 37	68
38. Chương 38	70
39. Chương 39	72
40. Chương 40	75

41. Chương 41	77
42. Chương 42	79
43. Chương 43	81
44. Chương 44	83
45. Chương 45	85
46. Chương 46	87
47. Chương 47	89
48. Chương 48	91
49. Chương 49	93
50. Chương 50	94
51. Chương 51	96
52. Chương 52	99
53. Chương 53	101
54. Chương 54	103
55. Chương 55	104
56. Chương 56	106
57. Chương 57	108
58. Chương 58	110
59. Chương 59	112

[Thanh Ngọc Ân Hệ Liệt] Mị Ảnh

Giới thiệu

Biên tập: Huyền Thể Loại : Cổ trang, giang hồ, ôn nhu thần y công x ám vệ cường thụ, hơi ngược, 1×1, HEY vốn đã có n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ngoc-an-he-liet-mi-anh>

1. Chương 1

Mị Ảnh. Đó là cái tên người ta hay gọi y. Về phần tên thật của mình thì có lẽ y đã quên mất rồi.

Lờ mờ trong mớ kí ức còn sót lại, y nhớ mình từng có gia đình, một gia đình rất ấm áp.

Năm đó y bảy tuổi. Y cùng người nhà ra ngoài, có lẽ do lâu quá rồi nên y nhớ cũng không rõ. Y chỉ biết rằng y đã bị lạc, y đứng ở ven đường tìm hoài nhưng không thấy người nhà của mình đâu.

Lúc đó, y tuổi còn nhỏ, không nghĩ được nhiều, y lang thang trên đường để tìm lại thân nhân, khóc đến sưng cả mắt, toàn thân nghẹn ngào mệt mỏi. Cho đến khi bầu trời tối đen như mực, y vẫn tìm không thấy thân nhân của mình.

Lang thang trên con đường lớn tầm hai, ba ngày gì đó, y được một lão ăn mày nhặt về nuôi dưỡng.

Cái tốt rằng, lão khát kia cũng là một người có tâm, mỗi lần xin được người ta cái gì đều cho y ăn trước, bản thân lão chỉ ăn phần còn lại chứ không bao giờ giành ăn của y.

Lão ăn mày kia đem y đi bốn ba khắp nơi kiếm sống. Lão thường nói với y rằng, trước kia lão cũng là một người có tiền có của, có ăn có để, nhưng cha mẹ lão lần lượt mất, lão lại không biết cách làm ăn, tiền của càng ngày càng trôi đi hết, thành ra hiện tại lão mới rơi vào tình trạng chật vật như vậy.

Lão dường như xem y là nhi tử của lão, ra sức chiều cố y, bảo vệ y.

Áo cơm tuy vẫn còn khó khăn, nhưng có lão ăn mày kia chăm sóc, y quả thật không còn lo sợ gì nữa.

Lang bạt khắp chốn, thấm thoát đã một năm trời. Thân thể của lão ăn mày bắt đầu có bệnh. Mùa đông lúc y tám tuổi, dù không khỏe nhưng lão vẫn cời sạch quần áo trên người để ủ ấm cho y. Sau đó, lão chịu không nổi, còng chết nơi đầu đường xó chợ...

Y lại chỉ có một mình.

Một mình cô độc.

Y học theo ăn mày ngồi ven đường xin tiền người ta, ăn không no thì y đi ăn trộm, cho dù nhiều hôm bị bắt quả tang, người ta đánh y đến mức trên người bầm dập vết thương, y vẫn tiếp tục đi ăn trộm. Bởi vì y biết nếu y không trộm, y sẽ chẳng có gì ăn, không có gì ăn thì y sẽ chết!

Rồi y nghĩ, y nhớ lại cảnh lão ăn mày kia toàn thân không còn hơi thở, thân thể lạnh băng nằm vật trên nền tuyết, khuôn mặt không còn một chút huyết sắc nào..

Lúc đó y còn nhỏ, y không biết là lão ăn mày đã chết, y cho rằng lão đang ngủ, chỉ ngủ thôi, ngủ như bình thường, chỉ là thời gian sẽ lâu hơn một chút.

Y ngồi cạnh bên người lão kia suốt ba ngày. Mãi đến khi, mùi tanh tưởi bốc lên từ thi thể lão khiến cho mấy người đi đường đều phải che mũi mỗi khi đi qua chỗ y và lão. Mãi đến khi từ người lão chảy ra một thứ nước kỳ quái. Mãi đến khi trên thân thể lão xuất hiện những con bọ nhỏ dài bò khắp cơ thể lão, nhúc nhích, bò qua bò lại như thể trên người y.

Dù rất chán ghét nhưng y vẫn cố chờ lão, chờ lão thức dậy rồi đi hành khất cùng y.

Cuối cùng có một người qua đường tốt bụng thấy y như vậy thì bèn nói cho y biết rằng lão chết rồi.

Chết?

Con người sau khi chết sẽ thành cái dạng này?

Y nôn.

Rõ ràng trong bụng y chẳng có gì cả nhưng y vẫn liều mạng phun ra, nôn trước nôn sau cũng chỉ ra được nước chua.

Việc mai táng lão ăn mày cũng là do người tốt bụng kia giúp y, y dùng chút ngân lượng ít ỏi của mình lo cho việc mai táng lão.

Sau đó, y lại sống một mình.

Cô đơn sống giữa dòng đời.

Tìm không thấy thân nhân, lão ăn mày quan tâm đến y nhất cũng đã chết.

Có lẽ là y không muốn chết, trong đầu y bị ám ảnh hình ảnh những con sâu dài bò lổm ngổm trên người lão ăn mày dạo nọ. Y quyết sẽ không để bản thân biến thành vậy. Cho nên, để sống y đành đi trộm cắp, y muốn sống...

Sống mòn sống mỏi như vậy trong mấy tháng, y gặp hần.

Hoàng Phủ Duật.

Ngày đó, y đi trộm bị lão chủ quán bắt được, lão đó ra sức dùng một côn đánh y.

Y ôm đầu nhẫn nại chịu đựng.

Chỉ có thể nhẫn nại thì may chẳng mới được tha cho một con đường sống.

Cũng không biết rằng đã có bao nhiêu nhát gậy đã hạ xuống, cả thân thể y đều đau, đau đến tận xương tủy.

Có người lên tiếng ngăn vị chủ quán hung ác kia lại, lúc đầu hắn vẫn còn oán hận, bất bình nhưng sau đó, người kia xuất ra vào đồng bạc, chủ quán kia liền hớn hờ nhận lấy, không nói thêm bất cứ một câu oán trách nào nữa.

“Người không sao chứ?”

Một thanh âm non nớt vang lên, y dời cánh tay che đầu xuống, tròn tròn mắt nhìn, người đang đứng trước mặt y cũng không khác y là mấy, cũng là một tiểu nam hài.

“Sao người phải đi trộm đồ của người ta?” Tiểu nam hài kia giương hai mắt thật to nhìn y, hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì ta đói.”

“Trong nhà người không có ai chuẩn bị gì đó cho người ăn sao?”

“Ta...Không có nhà.”

Nam hài nghe vậy liền ghé tai hạ nhân nói nhỏ vài câu, hạ nhân nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, liều mạng lắc tay, tiểu nam hài kia chu môi giận dữ, lại nói thêm vài câu nữa, mãi sau hạ nhân liền chần chờ gật đầu.

Nam hài lộ ra khuôn mặt tươi cười, cầm tay của y, “Người muốn làm hộ vệ của ta hay không?”

Y ngơ ngẩn, ấp úng, “Ta...Ta không biết võ.”

“Không sao cả, học là được mà! Thế nào? Có muốn làm hộ vệ của ta hay không? Bao ăn bao ở, người sẽ không phải ăn đói mặc rách nữa!”

Câu nói cuối cùng kia, gây ấn tượng mạnh trong lòng y.

Không phải ăn đói mặc rách nữa...

Lang thang hơn một năm, lang bạt kỳ hồ*, y chỉ cầu một bữa ăn no đủ.

(*) Lang bạt kỳ hồ: Thành ngữ TQ, nghĩa gốc là “con sói tự dẫm lên cái yếm của nó”, ý nói tự mình gây khó khăn cho mình => Đại ý nói đến trong truyện chắc là chỉ việc y tự đi lạc và tự mưu sinh bằng con đường trộm cắp.

Hôm nay, có người đề nghị cho y một tương lai tốt đẹp, y có lý do gì để cự tuyệt hắn đây?

Nghĩ thông, y kiên định gật đầu: “Được!”

“Nhưng, đổi lại, người phải trung thành với ta!”

2. Chương 2

“Người phải trung thành với ta.”

Đó chính là lời thề của Mị ảnh, cả đời này y vĩnh viễn phục vụ Hoàng Phủ Duật.

Mười năm, từ ngày nào đó cho tới bây giờ, đã mười năm.

Y đem hết khả năng của mình, liều mạng luyện kiếm pháp, võ công, làm cho công phu chính mình càng ngày càng mạnh hơn.

Bởi vì y là hộ vệ của Hoàng Phủ Duật.

Mười năm trước y từng nghĩ Hoàng Phủ Duật đại khái là hài tử của vương tôn tử hầu(nhà danh giá, có quyền), cho nên mới cần hộ vệ bảo vệ, chỉ là tuyệt đối không có nghĩ tới, hắn chính là Thái Tử đương triều a. Hiện tại thì đã là Hoàng Đế một nước.

Khó trách khí độ của hắn lúc đó đã phi phàm, thực không giống với người bình thường.

Y yêu mến Hoàng Phủ Duật, mười năm nay, y đối với hắn một mực ôm chặt nỗi lòng không nói cho bất cứ một ai biết, cũng cảnh giác với tất cả những kẻ nào lại gần hắn.

Y làm sao có thể nói? Y thật ra nam nhân a!

Nói ra thì là không có khả năng, sợ rằng sẽ dọa Hoàng Thượng chết mất? Thảm hơn là có thể mất đi chức hộ vệ, sau này không thể gặp được hắn nữa.

Không có chuyện gì xấu hơn so với việc không được ở bên Hoàng Thượng.

Thôi, y thà rằng đem tình cảm này chôn sâu vào đáy lòng còn hơn.

Hô.

Y thở ra một hơi dài.

Mị Ảnh tựa đầu vào thân cây bảo trì yên lặng.

Đột nhiên, lỗ tai nhạy cảm nghe thấy một hồi tiếng bước chân dồn dập, là Hoàng Thượng! Mị Ảnh nhô người lên, ngưng thần cúi đầu

Hành lang gấp khúc, Hoàng Phủ Duật thần sắc lo lắng đi lên phía trước, nhịp độ càng lúc càng nhanh.

Đã xảy ra chuyện gì?

“Quý Ảnh.” Y lên tiếng.

Lúc này, người phụ trách bảo vệ bên người của Hoàng Thượng là một “hộ vệ” khác lập tức xuất hiện.

Quý Ảnh là người mà năm năm trước đã luận võ với vài trăm người, trở hết tài năng cùng võ nghệ mới được tuyển vào cung làm Hộ vệ cho Hoàng Phủ Duật.

Bởi vậy, Quý Ảnh cùng y không giống nhau, tuổi anh ta chỉ vẹn vẹn có mười lăm tuổi đã có được một thân hảo võ công.

Y không có danh tự, nhưng Quý Ảnh thì có. Hai chữ Quý Ảnh, chỉ là y hay gọi thôi.

Thân phận của bọn y tuy được gọi là “Hộ vệ”, nhưng lại khác với mấy hộ vệ trong nội cung, bọn y chính xác phải gọi là “Ẩn vệ”

Ẩn vệ, tên cũng như ý nghĩa, thời gian bình thường thì ẩn thân tại chỗ tối, khi Hoàng Thượng gặp nguy hiểm hoặc là bảo bọn họ điều tra sự tình thì bọn họ mới được hiện thân.

Thời gian khác, đều là thủ tại chỗ tối, không được xuất hiện.

Ban ngày, do Quý Ảnh phụ trách bảo vệ, buổi tối, thì do y bảo vệ Hoàng Thượng.

“Tìm ta?”

Mở miệng trong nháy mắt, thân ảnh Quý Ảnh đã hạ xuống bên cạnh.

Mị Ảnh cũng không quá kinh ngạc, dừng dừng gật đầu, nói: “Hoàng Thượng vội vàng như vậy, đã xảy ra chuyện gì? Hắn muốn đi đâu?”

“Người còn nhớ người được gọi là Bạt Thác Vô Nhược không?”

Cái tên có chút quen thuộc, cũng có chút lạ lẫm, Mị Ảnh đắm chiêu suy nghĩ một lát mới nhớ ra được.

Người nọ chẳng phải là vị Thái tử Huyền Vũ Quốc hai năm trước được Hoàng Thượng cứu sao?

Hai năm trước, Hoàng Thượng vì Hoàng tử sinh đôi thay mặt gả đến Huyền Vũ Quốc, tại đó y gặp Thái tử Huyền Vũ Quốc – Bạt Thác Vô Nhược, về sau lại phát hiện ra Bạt Thác Vô Nhược bởi vì tiểu nhân hãm hại, thân thể suy nhược. Hoàng Thượng Vì cứu Huyền Vũ Thái tử, dùng kế giả chết, cứu Bạt Thác Vô Nhược ra khỏi Huyền Vũ Quốc

Một hồi hần trở về Viêm Di Quốc, sau đó Viêm Di Vương lại băng hà, một ba vị bình, một ba vị khởi, biên cảnh Đông Ngu Quốc thừa dịp Viêm Di Quốc loạn lạc tập kích, mắt thấy hoàng thành sắp sửa bị công phá, Hoàng Thượng liền đích thân đem quân là nghênh chiến, y và Quỷ Ảnh cũng nhập ngũ, cùng địch nhân điên cuồng chém giết một phen, rốt cục cũng đánh lui được Đông Ngu Quốc.

Sau đó, y ít khi được nghe người ta nhắc đến cái tên Bạt Thác Vô Nhược nữa, mà tựa hồ chính bản thân Hoàng Thượng cũng đã quên đi người này.

Qua hai năm, nếu không có Quỷ Ảnh nhắc tới hần, không chừng ngay cả y cũng sẽ quên lãng một Bạt Thác Vô Nhược vẫn tồn tại trong Nội Cung kia.

“Người nhớ chứ?”

“Hoàng Thượng tìm hần?”

“Àn, hần bị té xỉu tại Tây cung, Hoàng Thượng đang định đi nhìn hần một cái.”

Thì ra là vậy.

Cơ mà...

Hoàng thượng thất sắc như thế là vì lo nghĩ cho người kia?

Trong nội tâm y, bỗng nhiên có chút bất an.

“Muốn đi cùng không?”

Mị Ảnh lắc đầu. “Không được, người mau đi đi, ta làm người chậm trễ, thật có lỗi.”

“Người nói gì thế, chúng ta là đồng bạn, nói cho nhau tình huống của Hoàng Thượng là chuyện đương nhiên. Không nhiều lời với người nữa, ta đi trước.”

“Ừa.”

Lập tức, Quỷ Ảnh đã biến mất khỏi tầm mắt của Mị Ảnh.

Lại một lần nữa nằm dựa vào thân cây, lông mày y cau lại.

Giống như có tắc mắt nhưng lại không thể nói ra.

Là sao? Rốt cuộc là sao?

Vì cái gì lòng của y cứ bối rối, bất an?

3. Chương 3

Mị Ảnh không dám tin vào cảnh tượng y nhìn thấy trong phòng lúc này.

Hoàng Thượng...Cùng Bạt Thác Vô Nhược...

Không....Sao lại như vậy được? Hoàng Thượng sao có thể có loại quan hệ này với hần ta?

“Hoàng Phủ Duật...Duật Đừng ghét ta...A a...”

Trong phòng, hai gã nam tử chăm chú quần lấy nhau, đôi chân trắng nõn tách ra, người nọ ngồi ở trên người Hoàng Phủ Duật, tùy ý lắc lư nường theo luận động của Hoàng Phủ Duật, hai mắt đầy sương mù, cả khuôn mặt hần đều đầm nước mắt.

Như vậy là sao?

Hôm nay ban ngày vốn không phải do y phụ trách thủ vệ, nhưng Quý Ảnh hôm qua đột nhiên lại bị phái xuất cung điều tra sự tình, bởi vậy Quý Ảnh không ở trong Nội cung suốt mấy ngày nay, y liền chẳng phân biệt ngày đêm trông coi Hoàng Thượng.

Cơ mà...

Lại gặp được tình cảnh như vậy.

Hoàng Thượng cùng Bạt Thác Vô Nhược...Giao hợp...Mà cả hai đều là nam nhân...

Y chấn động đến không thở nổi, ngực phát ra từng trận co rút đau đớn.

Y có thể thập phần khẳng định, Hoàng Thượng yêu mến nữ nhân, hẳn không có khả năng có ý đối với nam nhân, bằng không, sao hẳn lại nào nệ nhiều vị phi tử thị tẩm đến vậy?

Nhưng, hình ảnh trước mắt lại hung hăng đánh nát nhận thức của y.

Bởi vì biết rõ Hoàng Thượng sẽ không thích nam nhân, cho nên y mới cất giấu tình cảm của mình.

Mười năm rồi, y nhẫn nại vì cái gì? Vì sao mà phải nhiều lần đè nén lại khát vọng yêu thương của chính mình?

Châm chọc, thật sự là châm chọc mà.

Nguyên lai chỉ cần mở ra hai chân là có thể vịn vào Hoàng Thượng, tựa như Bạt Thác Vô Nhược, chủ động bò lên trên đùi Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ thỏa mãn hẳn...

Đã như vậy, vậy y

Trong lúc đó, y nén xuống những suy nghĩ trong đầu mình.

Không được!

Y không thể làm như vậy.

Y làm sao có thể hành động giống như Bạt Thác Vô Nhược? Sau đó, trong mắt Hoàng Thượng, y sẽ trở thành cái dạng người gì?

Nhất định là xem thường a? Sau đó hẳn sẽ cảm thấy thất vọng.

Tự trọng của y không cho phép y làm như vậy.

Y thà rằng Hoàng Thượng coi mình là ái tướng, coi là thủ hạ trung tâm, chứ không bao giờ muốn trông thấy ánh mắt chán ghét của Hoàng Thượng, y không có cách nào chấp nhận nổi.

Điều điều hoảng hoảng, y rời khỏi Tây cung, phi thân ra khỏi Hoàng Cung, một cỗ kị ức liền hiện ra.

Không nghĩ Luân Vi lại giống Bạt Thác Vô Nhược, cũng không muốn ở trong cung nhìn Hoàng Thượng tiếp tục giao hợp cùng nam nhân khác, y không có cách nào khác.

Có lẽ sau này, còn có lần thứ hai, lần thứ ba...

Y không chịu nổi.

Trong lòng y rối loạn, rất đau, rất đau.

Thậm yêu hẳn đã mười năm, mười năm chấp nhất cuối cùng, toàn bộ lại đổ bể.

Sau khi rời khỏi Hoàng cung thì sao, lẽ nào y vẫn muốn trở lại đó sao? Trở về nơi đã kiềm chế tình cảm y suốt mười năm tù cùng cực đó sao?

Tính, rời đi a! Y không muốn suy nghĩ gì nữa...Trở về nhìn hẳn và những người khác giao hợp, sau đó lại lần lượt đã thương lòng mình thì thà rằng rời đi có lẽ y sẽ bớt đau thương hơn.

Lần đầu tiên yêu mến một người đến thế, nhưng lại chẳng thể kể cho ai hay.

Vận mệnh của y luôn như vậy, nhấp nhô, sóng gió.

Bảy tuổi, mất đi người nhà.

Tám tuổi, người duy nhất yêu thương y là ăn mày cũng lỵ khai.

Sau đó, y gặp Hoàng Thượng.

Mỗi khi luyện võ, lúc luyện đến mệt mỏi, khuôn mặt Hoàng Thượng liền xuất hiện tại trong đầu y, khiến cho y có động lực mà tiếp tục.

Y cho rằng y có thể nhịn được, y cho rằng chỉ cần đợi bên người Hoàng Thượng, mặc kệ chịu bao nhiêu đau khổ y cũng đều có thể tiếp nhận, nhưng sự thật đã chứng minh, y sai rồi.

Tình cảm của một người chính là áp lực, thời gian càng lâu, tích lũy càng nhiều, chậm rãi tăng lên, chậm rãi nồng nhiệt lên, cuối cùng chỉ cần tới một điểm cực hạn, sẽ ngay lập tức bộc phát, làm ra những chuyện không ai có thể đoán trước nổi.

Ngày nay, cái gọi là không thể đoán trước, chính là Mị Ảnh muốn sống bằng lý chí.

Rời hoàng cung, y nên đi đâu?

Trở lại Hoàng Cung một lần nữa là chuyện không thể xảy ra.

Như vậy, sau này y nên đi ở đâu?

Liệu có một nơi nào...mà y thuộc về hay không?

Y đã từng cho rằng Hoàng cung chính là thế giới y, chỉ cần nơi nào có hình bóng của Hoàng Thượng, thì nơi đó sẽ có y. Y sẽ vì Hoàng Thượng mà làm hết thấy.

Có thể là do y quá ngây thơ, khờ dại.

Trên đời này, sẽ không có nơi nào cho y dung thân.

Y muốn đi, nhưng là đi đâu?

Thân hình đang đập không lao đi bất chợt dừng lại, y mờ mịt ngắm nhìn bốn phía.

Nên đi đâu?

Không!

Phải nói là, y có thể đi đến nơi nào được đây?

4. Chương 4

Tìm không thấy, như vậy...Coi như xong a.

Có một mình, rất cô độc.

Mười năm trước, y hẳn là nên đi theo lão ăn mày, căn bản không nên kéo dài cuộc sống tàn tạ đến bây giờ.

Lão ăn mày chết, tuy y cũng từng sợ hãi cái dạng của lão sau khi chết, nhưng khi đã đến gần tử vong, thì người ngợm có ra như thế nào cũng đâu phải việc nghĩ nhiều vậy?

Dứt khoát kiên quyết, y lấy từ trong vạt áo ra hai bao đựng phần.

Hai năm trước, y theo chỉ lệnh của Hoàng Thượng tới Minh Tân Vương phủ dò xét, cho nên phát hiện ra hai bao đựng phần này, thuận tay liền cầm theo.

Trong đó có một bao độc phần, đúng là thứ độc được đã hạ trên người Bạt Thác Vô Nhược hai năm trước. Minh Tân Vương sai người hạ từng chút nhỏ độc được trong mỗi bữa ăn của Bạt Thác Vô Nhược, độc tính lưu lại trong cơ thể, trải qua nhiều năm tích lũy, cuối cùng thành độc được trí mạng.

Nhưng nếu dùng nhiều, không đến một khắc, độc dậy thì vong.

Trộm được độc được, không không hiểu vì cái gì, y không đặt ở trong phòng, hai năm nay luôn đem theo trên người như hình với bóng.

Có lẽ, y khi đó cho rằng một ngày nào đó y sẽ phải dùng tới thứ này a?

Xiết chặt độc phần trong tay, hướng bốn phía quan sát.

Nước sông róc rách, sóng đánh trên từng mảng đá ngầm tạo nên âm thanh nặng nề vang vọng khắp nơi.

Đến một nơi lạ lẫm.

Cười cười, y thật ra sẽ chọn một chỗ ít có người qua lại cạnh bờ sông, chờ sau khi y chết thì sẽ không ai nhìn thấy cái vẻ đáng sợ của y nữa

Như vậy, cũng không cần lo lắng sẽ dọa đến người khác.

Đến gần phía nước sông đang chảy xiết, ngồi trên tảng đá cạnh bờ sông, mở ra một bao độc phần, nuốt xuống. Lại mở cái bao còn lại, toàn bộ đổ vào trong miệng.

Giấy gói bay xuống trên mặt đất, đung đưa theo làn gió, trên không trung cuốn vài vòng, cuối cùng chậm rãi rơi xuống, bị nước sông chảy xiết cuốn trôi.

Độc tính phát tác rất nhanh, một tia máu theo khóe miệng chảy xuống.

Thân thể không có khí lực, nghiêng một cái, ngã lên tảng đá cạnh bờ sông.

Một đại nam hài khoảng mười tuổi, xách theo một cái hòm gỗ vừa nặng vừa lớn, ngốc ngốc đi tới, thân thể nho nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Nam nhân đi phía trước nam hài khoảng vài bước đột nhiên xoay người, nhìn qua bộ dáng của tiểu đồ đệ, không khỏi bật cười.

“Thật sự không cần ta xách hộ?”

Nam hài dừng lại, phi thường cố chấp đắc ý, “Không cần, không phải có câu nói ‘Có việc đệ tử phục hấn lao’ (*), cho nên đồ đệ giúp sư phụ xách chút đồ là việc nên làm a, người đừng lo lắng!”

(*) Có việc đệ tử phục hấn lao : Sư phụ có việc thì đệ tử sẽ giúp sư phụ chia sẻ

“Cái tên tiểu tử này, tốt bụng như vậy từ khi nào?”

Nam hài thè lưỡi, thần sắc có chút chột dạ. “Gần đây con đều như vậy mà, sư phụ xem thường con!”

Xách được một hồi tay bắt đầu tê dại, lại vội vàng buông xuống.

Nếu bình thường, nó căn bản không muốn giúp sư phụ xách cái hòm thuốc nặng chết người này nhưng hôm nay lại khác, là vì ngày hôm qua nó lại làm vỡ một cái chén của sư phụ.

May là cái chén này sư phụ không thường dùng, nó vội vàng giấu những mảnh nhỏ đi.

Lòng có áy náy, sáng nay mắt thấy sư phụ xuống núi hành nghề y, nó bèn anh dũng giúp sư phụ xách cái hòm thuốc, ý định lấy công chuộc tội.

Nam nhân ư hử một tiếng, không thể đưa ra nghi vấn. “Đại khái lại làm sai chuyện gì, đúng không?”

Nam hài cả kinh, vội vàng phủ nhận, “Không có! Đồ nhi rất biết điều mà!” Chột dạ không dám nhìn thẳng mặt nam nhân, nam hài đành phải nhìn qua một bên, trông ngược bởi vì bị nói trúng mà đập thành thịch.

Đột nhiên, nó không biết thấy cái gì đó, dụi dụi mắt, giương mắt nhìn theo.

“Sư phụ, có người ngã ở chỗ này!” Tay nó vươn ra chỉ về hướng bờ sông.

Nam nhân vừa nghe, nghiêng thân thể nhìn về phía nam hài chỉ, đúng như nó nói, chỗ đó có một người nằm, nhìn thân hình thì hẳn là nam tử.

Không có nửa điểm chần chờ, hắn đi đến chỗ nam tử nọ.

Cũng không nhìn khuôn mặt nam nhân, hắn đem sự chú ý phóng tới mười đầu ngón tay của người nọ — đầu ngón tay hiện lên mấy vết đen.

Nam hài cồng kênh xách theo thùng gỗ, tốn hao hao khí lực mới đến bờ sông bên cạnh, buông hòm gỗ, nó mở to miệng thở phì phò.

“Sư phụ, anh ta làm sao vậy?”

“Trúng độc. Thu Nhi, giúp ta lấy Vạn Dụng Đan.”

“Vâng.” Thu Nhi lập tức mở hòm gỗ, từ trong bình sứ đổ ra khóa dược hoàn, đặt ở trên lòng bàn tay đang duỗi ra của nam nhân.

Thu Nhi cao thấp dò xét nam tử đang nằm trên mặt đất, đến khi nhìn thấy khuôn mặt anh ta thì khiếp sợ không thôi, mở miệng mà không cách nào lên tiếng được.

Một chốc sau, nó mới tìm lại được thanh âm, “Sư, sư phụ...”

Nhét viên thuốc vào miệng anh ta, hắn vận tức trợ giúp dược hoàn hòa tan trong thân thể nam tử, không hề xoay người mà chỉ mở miệng hỏi “Chuyện gì?”

“Anh ta....Anh ta...Dịch ca ca.....” Tiếng nói đứt quãng từ trong miệng nam hài phát ra.

“Người nói cái gì?!”

Nghe thấy xưng hô trong lời nói của Thu Nhi, thân thể nam nhân rõ ràng run lên, phản ứng thật mãnh liệt.

“Dịch ca ca....Dịch ca ca không có chết...” Lòng dạ nam hài kích động, ngón tay liên tiếp run rẩy chỉ khuôn mặt của nam tử kia.

Nam nhân cúi đầu, vừa rồi chỉ để ý cứu người, căn bản không có tâm tình nhìn mặt nam tử, lúc này nhìn kỹ, khuôn mặt nam tử mới tinh tường rơi vào trong mắt của hắn.

Dịch Nhi!

Là Dịch Nhi!

5. Chương 5

Chậm rãi vận chuyển khí mạch vào người nam tử, hai tay hắn nắm lấy cánh tay y, chăm chú nhìn chăm chăm gương mặt kia.

Nhưng mà, một lát sau, hắn buông ra.

Không phải...Y không phải Dịch nhi...

Dịch Nhi đã hắn đã

Nam nhân cố nén tâm tình buồn bã thâm thiết, hít sâu vài cái, lúc này mới chậm rãi trì hoãn cổ xúc động vừa nãy.

“Thu Nhi, không phải đâu, con nhận lầm người.”

“Cơ mà...Anh ta rõ ràng chính là ”

“Đừng có nói nữa! Không phải đâu!”

Nam hài không lên tiếng, cúi đầu.

Nam nhân nhắc hòm gỗ, đeo trên lưng, rồi khom người ôm lấy nam tử kia “Xin lỗi con, sư phụ kích động quá. Ta mang y về trước, một mình con có về được không?”

“Đồ nhi biết rõ đường đi mà.”

“Được, vậy ta về trước.”

Đề khí, nam nhân vọt lên, thân ảnh xuyên vào khu rừng rậm cạnh bờ sông.

Màn đêm buông xuống.

Vận chuyển khí tức đi hết một vòng lộ tuyến, nam tử thổ ra một ngụm máu đen.

Thu hồi nội lực, Giản Phàm xuống giường, đỡ nam tử kia nằm xuống.

“Sư phụ, anh ta thế nào?” Thu Nhi cầm bố khăn lau mồ hôi trên trán Giản Phàm.

“Đại khái thì thương thế đã không có việc gì, chỉ là...” Hắn dừng lại, đem lời nói kể tiếp nuốt nào bụng, rồi lại nói “Có thể tỉnh lại hay không, phải xem chính ý chí của y.”

“Sẽ nằm đó cả đời?” Thu Nhi có chút khẩn trương hỏi thăm.

Giản Phàm hiếu kỳ nhìn nó một cái.“Quái, con bắt quả chỉ gặp y có một lát mà sao đã lo lắng thế?”

“Bởi vì.....” Nam hài nín lấy vạt áo, “Anh ta và Dịch ca ca lớn lên rất giống nhau, sư phụ không cho là như vậy sao?”

Giản Phàm quay đầu nhìn về phía bên giường, lẩm bẩm: “Xác thực rất giống.....”

“Nhất định là Dịch ca ca đã trở lại, ca ca thiện lương như vậy, không muốn thấy sư phụ đau lòng, biết rõ ta cùng sư phụ đều rất nhớ ca, cho nên ca mới trở về gặp chúng ta.” Trình Thu vừa nói vừa gật đầu liên tục.

Giản Phàm không nói gì.

“Nhất định là, nhất định là như vậy!”

“Khi nào thì anh ta tỉnh lại chứ? Thật chờ mong a..... Sư phụ nhất định cũng rất chờ mong a?”

Giản Phàm trầm mặc.

“Sư phụ? Sư phụ?”

“Thu Nhi, ta mệt mỏi, ngươi để sư phụ yên một chút.”

“Vậy cũng được.” Trình Thu gật đầu, đẩy cửa phòng rời đi.

Giản Phàm chuyển chiếc ghế đến bên cạnh giường ngồi xuống.

Ánh mắt chăm chăm vào người thân sắc bệnh nhược đang nằm ở trên giường.

Giống như đúc, trong ấn tượng: mắt, mũi, dáng môi, đều giống y hệt cái người trong trí nhớ, bất đồng duy nhất, chỉ là màu da hơi đen hơn một chút.

Người trong trí nhớ, màu da rất trắng, phẳng phất giống như bông tuyết trắng thường rơi vào mùa đông, mỗi khi nhìn thấy hắn thì đều nở một nụ cười suy yếu.

Không biết, người trước mắt này, cười lộ lên...Có phải là cũng giống người kia?

Dịch Nhi, có thật là người không?

Ta rất nhớ người.

Trắng, rất trắng.

Nơi này là chỗ nào?

Mị Ảnh nhìn quanh bốn phía.

Quanh mình không có bất kỳ vật gì, vền vền là một mảnh màu trắng đáng sợ.

Y chạy loạn xạ, cứ hướng về phía trước mà chạy.

Đây rốt cuộc là ở đâu?

Rất không an lòng, trái tim không có quy luật đập thành thịch.

Y nhớ rõ y đã ăn độc dược, sau đó không có ý thức, chờ khi y tỉnh lại thì đã thấy mình ở trong này.

Là âm phủ?

Không, hẳn là không phải.

Chạy một đoạn đường, y mệt mỏi, thả chậm cước bộ.

Đột nhiên, cách đó không xa có cánh cửa, y tăng tốc độ chạy về phía đó.

Y không muốn đợi ở cái địa phương biến hóa kì lạ này, y phải rời đi, mặc kệ là đi đến chỗ nào cũng đều được.

Sờ lên cửa, đang định đẩy ra, bỗng nhiên một cổ lực đạo kéo y về đằng sau, khiến y chật vật té ngã trên mặt đất.

“Người không thể đi chỗ đó.”

Mị Ảnh vỗ vỗ trán, ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh

Một thiếu niên khoảng chừng mười lăm tuổi, so với y thì ít tuổi hơn một chút, mà khuôn mặt tuy trẻ hơn một chút nhưng lại giống mặt y như đúc?!

“Người là ai? Khuôn mặt của người... Vì sao lại giống ta như vậy?”

“Tiểu Du, người quên ta?” Thiếu niên lộ ra tiểu dung nhẹ nhàng, cười có chút khổ sở.

6. Chương 6

Tiểu Du? Người kia đang gọi ai?

“Ta không phải Tiểu Du của người, ta gọi là Mị Ảnh.”

“Không sai, đều là người.” Thiếu niên kéo y, đưa y cách xa cánh cửa trước mặt.

“Người làm gì? Ta muốn rời khỏi địa phương quỷ quái này.”

“Người không thể đi vào trong đó, đó không phải là chỗ người nên đi.”

“Người thả ta ra...Buông ra.”

Thiếu niên kia lực đạo lớn đến thần kì, Mị Ảnh giãy không ra, chỉ có thể mặc kệ người kia đem mình mang đến chỗ khác cách xa nơi này.

Không biết bị kéo đi bao lâu, thiếu niên đột nhiên buông ra, chỉ về một phương hướng khác “Người cần phải trở về. Còn có...sống thật tốt tính cả phần của ta nữa.”

Mị Ảnh nghi hoặc nhìn qua người kia, hoàn toàn không rõ ý tứ trong lời nói của thiếu niên.

“Có người cần người cứu vớt.”

“Người nói cái gì?”

Thiếu niên lắc đầu. “Đi nhanh đi, nếu muộn người sẽ không thể trở về nữa.” Thiếu niên đẩy y.

Mở cửa, Mị Ảnh chần chờ quay đầu lại ngắm nhìn thiếu niên sau lưng. “Người... Không muốn cùng rời đi sao?”

“Ta đã không thuộc về thế giới đó. Người đi nhanh đi.” Thiếu niên liên thanh thúc giục.

Quay người lại, đối mặt với khoảng không bên kia cửa, đang định nói thêm điều gì, đột nhiên sau lưng truyền đến lực đẩy, y liền rơi xuống vực thẳm đen tối trước mặt.

“Tiểu Du, Giản Phàm xin nhờ người.”

“Sư phụ, Dịch ca ca đã tỉnh lại, Dịch ca ca đã tỉnh lại!” Thu Nhi mừng rỡ như điên hướng phía ngoài cửa hô to.

“Sư phụ, người nhanh một chút ”

Mị Ảnh mở mắt ra, bên tai truyền đến âm thanh chói tai, khiến cho y nhăn mày.

Thật ồn ào..... Là hài tử nhà ai vậy?

Mà ở ngoài phòng Giản Phàm đang phơi thảo dược cũng dừng động tác, đi về phía tiểu ốc, chịu không nổi Thu Nhi thúc giục, cũng đành gia tăng cước bộ.

“Sư phụ, nhanh lên, nhanh lên...”

“Được rồi, được rồi, sư phụ nghe thấy rồi.” Giản Phàm bất đắc dĩ trả lời.

Giản Phàm đi đến bên giường, người nọ mở to mắt, trong mắt tràn ngập cảnh giác, trừng mắt nhìn hắn. “Người là ai?”

“Ta? Ta là ” Giản Phàm còn muốn nói tiếp, lại bị Thu Nhi đang đứng bên cạnh ngắt lời.

“Sư phụ tên gọi Giản Phàm, mà ta chính là đồ đệ của sư phụ, ta gọi là Trình Thu.” Hắn hưng phấn bò lên giường, “Dịch ca ca? Người là Dịch ca ca đúng không?”

Mị Ảnh nhìn nam hài bộ dáng thực vui vẻ trước mặt, nhíu mày.

Là hài tử nhà ai đây? Đang muốn đẩy nó ra, nam hài trên giường đột nhiên bị nhấc xuống khỏi giường.

“Thu Nhi, không được vô lễ. Sư phụ dạy người như vậy sao?”

“Sư phụ, con xin lỗi...” Nó cúi đầu xuống.

“Người đi giúp công tử ninh được thuốc.”

“..... Ừm.” Nó dò xét Mị Ảnh một lúc, mới lưu luyến rời đi.

Mị Ảnh chăm chăm vào nam nhân ở trước mắt.

“Nó chỉ là trẻ con, công tử đừng so đo với nó.” Nam nhân kia mỉm cười, tiến đến gần thêm vài bước, thân thủ ý định kiểm tra nhiệt độ cơ thể y, lại bị y gạt ra.

“Đừng đụng vào ta.” Mị Ảnh cảnh giác nói.

Y sao lại ở trong này?

Y không phải đã uống thuốc độc sao? Vì sao lại không chết?

“Người đã cứu ta?”

“Đúng vậy.”

“Ai muốn người quản nhiều chuyện như vậy?” Y ra vẻ không vui mắng.

“Ta cũng chưa từng nghe thấy ai tốt bụng cứu người lại bị khiển trách bao giờ.”

“Là người nhân sự quản nhiều!”

Muốn chết cũng không thể như nguyện, y thật đáng buồn.

Kéo chân ra, y lê thân thể rời khỏi giường, đi ra ngoài, trước mắt lại bị một người xuất hiện, cản trở đường đi của y: “Tránh ra.”

“Người muốn đi đâu?”

“Không liên quan đến người.” Vượt qua hắn, đi thêm vài bước.

“Lại định tìm chết lần nữa đúng không?”

Dừng lại, Mị Ảnh không có trả lời.

“Độc thật ra là tự người ăn vào, đúng không?”

Mặt không biểu tình, Mị Ảnh lãnh đạm trả lời, “Không liên quan đến người.”

“Mạng của người là ta cứu.”

“Thì sao? Tánh mạng của ta là do tự ta định đoạt, người chỉ là người ngoài.”

Mị Ảnh căn bản không có ý định để ý tới hắn, nhắc chân muốn tiến lên phía trước, lại phát hiện thân thể không có cách nào nhúc nhích?!

Sao lại như vậy?

“Ta vất vả cứu được mạng của người, không thể để người phí hoài bản thân mình thêm lần nữa được.”

Thanh âm của người nọ vang lên bên tai, y nghiêng đầu, chẳng biết lúc nào, người nọ đã đến bên cạnh y.

Thế nhưng y lại không có phát giác, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Võ công lại cao như vậy.

“Người điểm huyết đạo của ta?”

“Có người muốn sống mà còn chả được, người đã không tàn tật cũng không bị bệnh, trong đầu không nên có ý niệm phí hoài bản thân mình, thân là thầy thuốc, ta phải ngăn cản người.”

7. Chương 7

Mị Ảnh phần nộ trùng mắt hắn.

Hắn có tư cách gì quản y? Y muốn chết hay muốn sống thì đều là chuyện của y, người này dựa vào cái gì chứ?

“Giải huyết đạo!”

“Trừ phi người bỏ ý niệm tìm cái chết trong đầu.”

“Không có khả năng!”

“Như vậy không bàn nữa.”

“Người ”

Ai không hy vọng có thể sống sót? Y cũng muốn a! Chỉ là, chỉ là...

Khuôn mặt Hoàng thượng vừa hiện lên trong đầu, một màn làm y đau thấu tận tâm can cũng kia cũng lập tức tái diễn, khiến ngực ần ần đau đớn.

Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...

Y âm thầm hạ mắt.

Y không muốn sống, sống ở trên đời này để làm gì? Y nên sống vì ai đây?

Mười năm trong quá khứ kia là vì có Hoàng Thượng, là vì ước định đối với Hoàng thượng, cho nên y sống sót. Chỉ là hôm nay y tự tiện rời khỏi vị trí bên người Hoàng thượng, đã trở về không được nữa rồi...

Y không có biện pháp nào để đối mặt với Hoàng Thượng.

“....Thả ta ra.”

“Thật có lỗi, ta không thể.”

Ngẩng đầu, mang theo hận ý. “Người không thể kiềm chế tư tưởng của ta, mạng của ta là do chính ta định đoạt.”

Giản Phàm cười khổ. Sao hắn lại không biết chuyện này? Thật sự hắn không có tư cách quản việc chết sống của người khác. Với lại, ý niệm kia trong đầu y mạnh mẽ như thế nào, hắn cũng biết...

Chỉ là, nhìn thấy dung mạo trước mặt, vô luận ra sao hắn cũng không cách nào mặc kệ.

Bởi vì, y thật sự rất giống người kia.

“Thật có lỗi, tha thứ cho ta rảnh rồi nên nhiều chuyện.”

Hai người cứ như vậy kiên trì mãi cho đến tối mịt.

Mị Ảnh đứng chân muốn mỗi nhừ, cũng không có hé ra nửa câu nửa lời.

Cuối cùng, Giản Phàm đành phải đầu hàng, đánh vỡ cục diện bế tắc, mở miệng, “Ta có thể giúp người cởi bỏ huyết đạo.”

Y nhếch miệng, không nói một câu.

“Nhưng mà, người không được có ý niệm tìm cái chết ở trong đầu.”

“Làm không được.”

Nghe vậy, Giản Phàm thở dài một hơi.

Thật sự là một tiểu tử cố chấp, không chỉ có dung mạo, mà ngay cả trình độ cố chấp cũng giống người kia.

“Bằng không, chờ sau khi thân thể người khỏi hắn, người muốn điều gì ta cũng sẽ không quản người, ít nhất....Trong lúc người dưỡng bệnh thì ngoan ngoãn sống cho ta. Nhượng bộ như vậy, người thấy được chưa?”

Mị Ảnh kinh ngạc.

Người này...Thật đúng là quái lạ.

Y một lòng muốn tìm chết, vì sao hắn còn muốn lãng phí tâm tư chiếu cố y? Thân thể y tốt hơn, y sẽ lại có ý định tự tử, vậy hắn chữa trị cho y thì có ý nghĩa gì nữa?

Thật là một người kì quặc.

“Được.”

“Thật tốt quá.” Giản Phàm điểm vài cái lên lưng y, cởi bỏ huyết đạo.

Mị Ảnh giật giật thân hình vẫn còn cứng ngắc.

“Trong khoảng thời gian này, người trước hết là cứ ở đây, gian phòng kia là chỗ ở tạm thời của người. Đúng rồi, có phải người đã ăn hai loại độc khác nhau phải không?” Giản Phàm rót một chén trà cho y, không dấu vết hỏi thăm.

Y tiếp nhận, một ngụm trà nóng, “Đúng vậy.”

“Vậy người có biết rõ độc tính của chúng không?”

“Không phải là độc sao?”

“Cho nên người cũng không biết độc tính?”

Mị Ảnh nhíu mày, “Người hỏi nhiều như vậy làm gì? Rốt cuộc muốn nói cái gì a?”

“Không, không có.” Tránh khỏi chủ đề này, lại hỏi: “Vì cái gì người muốn tìm cái chết?”

Mị Ảnh khẽ giật mình, khẩu khí rất kém, “Không liên quan đến người!”

Nguyên nhân kia, y nói không nên lời.

Bởi vì yêu thích một người nam nhân, yêu tròn mười năm, che dấu tâm ý suốt mười năm, kết quả là...Lại bởi vì nhìn thấy một màn hoang đường không cách nào tiếp nhận kia mà đánh vỡ nát hết thủy tình ý mười năm của y.

Mình thật đáng cười.

“Thật có lỗi.”

“Vậy đi.” Tự giác là mình sai, vì không muốn hấn khó xử, Mị Ảnh tùy ý tìm chủ đề, “Tên của người?”

“Giản Phàm, “Giản” trong đơn giản, “Phàm” trong bình phàm.”

Đơn giản, bình phàm? Cái tên thực thú vị.

“Còn người? Ta còn chưa biết xưng hô với người như thế nào.”

“Ta?” Tự giễu cười cười, “Ta gọi là Mị Ảnh.”

Giản Phàm sững sờ, “...Mị Ảnh? Đây là tên của người?”

“Ta không có danh tự, ta từ nhỏ đã là cô nhi, “Mị Ảnh” là chủ nhân giúp ta đặt.” Ngữ khí vô cùng dừng dừng.

8. Chương 8

Giản Phàm áy náy, “Ta không có ý tứ gì cả.”

“Không sao, ta cũng không để ý.”

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu, Giản Phàm mở miệng “Không bằng ta giúp người đặt một cái tên?”

Đặt tên sao? Ngực thất lại, có một loại cảm giác không tên chiếm hữu.“Lấy tên gì?” Dứt lời, Mị Ảnh cũng không cảm kích, nhưng y nói ra những lời này chẳng khác gì là đáp ứng Giản Phàm.

“Ừm ” Hần bộ dạng trầm ngâm, bỗng nhiên, “Đổi thành ‘Trình Dịch’ được không?”

Không chút lo lắng, Mị Ảnh một ngụm từ chối.“Không.”

Không nghĩ y sẽ cự tuyệt, Giản Phàm sững sờ, có chút xấu hổ “Người không thích cái tên này sao?”

“Không có. Người hay cứ gọi ta là Mị Ảnh đi, như vậy ta thấy quen hơn.”

Cũng không nói được lý do cự tuyệt?

Người đang đứng trước mắt này muốn đặt tên cho y, không thể phủ nhận, trong lòng y có chút cảm động, thậm chí còn cho rằng dù hẳn có lấy một cái tên không êm tai, y cũng sẽ tiếp nhận, nhưng...

Nghe thấy hai chữ “Trình Dịch” này thì, y lại không cách nào thản nhiên tiếp nhận.

Trực giác, danh tự này không phải thứ y có khả năng lấy được.

“Sư phụ, con sắc được thuốc xong rồi.” Không chờ Giản Phàm trả lời, Thu Nhi trực tiếp đá cửa tiến vào, “Cạch” một tiếng đem chén thuốc còn nóng đặt lên bàn.

“Thu Nhi, vất vả cho con.”

Nó nhếch miệng cười, “Nào có, có thể sắc thuốc cho Dịch ca ca là con thích lắm.”

“Tiểu tử ngốc.” Giản Phàm cầm chén thuốc tỏa nhiệt đưa cho Mị Ảnh. “Nhanh uống đi, thuốc này có thể trợ giúp người sớm khôi phục thân thể.”

Y tiếp nhận. Nam kia hài luôn mồm gọi y là “Dịch ca ca” làm y có chút không quen. “Ta gọi là Mị Ảnh, không phải ‘Dịch ca ca’.”

Bị người giội nước lã tại chỗ, khuôn mặt cười nói sáng lạn của Thu Nhi hạ xuống, lập tức xấu hổ.

“Thu Nhi nó không phải cố ý, nó chỉ nhận người thành ca ca của nó thôi.” Sau khi nói xong, Giản Phàm lại bồi thêm một câu, “Nó và ca ca có cảm tình rất tốt.”

Trong lòng Mị Ảnh vẫn chẳng có tâm tình gì, nhưng cảm giác áy náy lại xuất hiện.

Ngửa đầu, một ngụm một ngụm uống sạch được thuốc trong, rồi y đem cái chén rỗng tự mình đưa cho Trình Thu, “Cảm ơn..... Còn có xin lỗi.”

Trình Thu kinh ngạc, rồi sau đó vui vẻ tiếp được chén rỗng, tiểu dung lần nữa hiện tại trên mặt, “Không quan hệ, ta không để ý!”

Nhìn nụ cười của nó, một cỗ cảm xúc không tên đánh sâu vào lồng ngực của y.

Nếu như y có đệ đệ... Có phải lớn lên sẽ giống tiểu nam hài trước mắt?

Nội tâm chợt bành tương.

“Người..... Có thể gọi ta là Mị Ảnh ca ca.”

“Thật vậy sao?” Trình Thu kinh hỉ.

“Ừ.”

“Mị Ảnh ca ca, Mị Ảnh ca ca.” Vui vẻ hô hoán, sôi nổi chạy hướng Giản Phàm, “Sư phụ, ta lại có ca ca, lại có ca ca!”

“Ta biết rồi, ta có nghe thấy, người không cần chạy tới khoe khoang với ta.” Bật cười đẩy cái trán Trình Thu, “Tốt lắm, Mị Ảnh hôm nay vừa mới tỉnh lại còn cần nghỉ ngơi, người đừng phiền y, ngày mai lại đến tìm.”

“Dạ! Tốt quá!” Nó trả lời, bưng chén thuốc rỗng, cước bộ nhẹ nhàng rời khỏi gian phòng.

“Tiểu tử kia rất nghịch a?”

“Ta không ghét.”

Ngay từ đầu tiếng huyền não của nó tuy làm y không quá yêu mến, nhưng là thói quen sau, lại cảm thấy không có gì không ổn, tiểu hài tử chính là như vậy, ồn ào.

Y không có người nhà, cho dù có, cũng không biết đang ở nơi nào, bởi vậy vừa rồi Trình Thu gọi mình từng tiếng “Ca ca” làm cho y không ghét nổi, ngược lại còn khiến tâm tình y nổi lên biến hóa.

Cảm giác thật ấm áp.

Rất giống lúc y đứng cùng người nọ, thực sự như thân tình ràng buộc.

“Vậy thì thật tốt quá, ta còn sợ người không thích Thu Nhi.” Lôi kéo y về phía giường.

“Người hôn mê hơn mười ngày, cho tới hôm nay mới vừa tỉnh lại, cho nên hẳn là còn có chút cảm giác mỗi một, ta sẽ không quấy rầy người, nhanh nghỉ ngơi a. Ngày mai ta lại đem đồ ăn tới cho người, ta ở gian phòng cách vách, có việc thì gọi ta.”

Lại liên tục dặn dò vài câu, Giản Phàm lúc này mới rời đi.

Đi vào phòng, rồi sau đó lại bước ra, hẳn ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ.

Cũng sắp đến rồi.

Cách ngày này, chỉ còn sót lại ba ngày ngắn ngủi nữa.

9. Chương 9

Trải qua ba ngày tĩnh dưỡng, thể lực Mị Ảnh đã có chuyển biến rất tốt.

Xuống giường đi đi lại lại không thành vấn đề.

Y đưa tay ra xoa xoa cái lưng mỗi nhừ, một hồi bước ra ngoài phòng, tiếp xúc không khí mới mẻ bên ngoài.

Vừa đi ra khỏi phòng, lại nhìn thấy Giản Phàm khom người phơi thảo dược.

Giản Phàm quay người lại, “Tình huống thân thể như thế nào?”

“Ân, đã khôi phục không sai biệt lắm. Người đang ở đây làm cái gì?”

“A, người nói cái này a.” Hẳn cúi đầu nhìn dược thảo trong tay, “Ta đang phơi dược thảo, chờ phơi nắng vài lần, lại nghiền nhỏ, làm dược liệu chữa bệnh.”

Y gật gù đầu, xem như hiểu.

Thân thể vừa chuyển biến tốt đẹp, y đã có ý định lúc này đây nhanh chóng rời khỏi.

Cũng không phải là chán ghét hoặc không thích, chỉ là.....Khoảng thời gian này cuối cùng cũng không phải thuộc về thể giới của y, hay là sớm rời đi, đợi đến lâu hơn chút nữa, chỉ sợ càng dứt bỏ không được, cuối cùng không nở rời đi.

“Uy, ta muốn ly khai.”

Giản Phàm động tác cứng đờ. “Người nói cái gì?”

“Ta muốn ly khai. Đừng quên, người đã từng đã đáp ứng ta, chỉ cần thân thể của ta tốt lên, ta muốn đi nơi nào người cũng sẽ không có ý kiến.”

“Thân thể của người..... Còn chưa tốt.”

“Tốt lắm, thân thể chính mình tình huống như thế nào ta rõ ràng nhất, người không cần lừa ta.”

“Ta là nói thật, người thân thể còn chưa khỏi hẳn.” Giản Phàm sắc mặt lập tức trở nên có chút quái dị, vẻ mặt mang theo do dự.

Rất cuộc..... Có nên thành thật nói cho y biết hay không?

Dự tính trong chốc lát, Giản Phàm cuối cùng vẫn là lựa chọn giấu diếm.

“Nếu không, người trước tiên đợi một ngày, nơi này ở trên núi, lúc này xuống núi, chỉ sợ không cách nào rời núi trước khi trời tối.”

Y suy nghĩ một chút, nghe Giản Phàm nói cũng có vài phần đạo lý, vì vậy gật đầu, xem như đáp ứng.

Ngồi xổm người xuống bên cạnh Giản Phàm, “Ta cũng tới giúp người.”

“Đi vào trong phòng đi, trên núi hơi lạnh, bên ngoài trời đợi quá lâu người sẽ thụ hàn mất.”

“Không quan hệ. Người là đại phu không phải sao?”

Hắn liềm lông mày, nếu như lại sinh bệnh, như vậy..... Y sẽ lại có lý do ở lại chỗ này.

“Người hay là cứ vào nhà đi.”

“Không.” Y cầm kính tự lấy nước trong thắm rửa qua được thảo, nhắt nhắt trải phơi trên mặt đất. “Thuốc này có công dụng gì vậy?”

Giản Phàm nhìn qua gương mặt cổ chấp bên cạnh, bất đắc dĩ thở dài một hơi. “Cái này có thể trị ho, phong hàn.”

“A.”

Cúi đầu chuyên tâm phơi được thảo.

Trên núi dương quang không lớn, ánh nắng ôn hòa rơi tại gương mặt Mị Ảnh, khiến Giản Phàm nhìn chăm chú, diện mạo quen thuộc, người mình tưởng niệm suốt ba năm giờ đang ở trước mắt, hắn không khỏi có chút mất hồn, khuôn mặt từng bước từng bước một để sát vào y, dựa vào càng lúc càng gần

Cảm nhận được áp lực bên cạnh, Mị Ảnh quay đầu, trông thấy khuôn mặt đang từ từ tới gần, kinh ngạc, “Người làm cái gì?!”

Giản Phàm dừng lại động tác, “Ta.....” Hắn vội vàng đem khuôn mặt lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Xòe bàn tay ra, đặt ở trên trán của y, chột dạ, “Ta..... Là muốn thử nhìn xem người có hay không thụ hàn, sắc mặt của người có chút đỏ lên.”

Hắn luôn mồm nói với Thu Nhi, rằng Mị Ảnh không phải Dịch Nhi, nhưng kết quả là, hắn lại đem Mị Ảnh và xem như Dịch Nhi mà đối đãi.

Nếu không như thế, hắn đối với Mị Ảnh như thế nào lại có cảm giác khác thường như vậy?

Giản Phàm trong lòng tự trách.

10. Chương 10

Còn mặt khác, sau khi nghe Giản Phàm giải thích, Mị Ảnh nội tâm thở dài một hơi.

Quả nhiên là y suy nghĩ nhiều quá.

Hắn cho rằng, cho rằng Giản Phàm sẽ đối hắn làm loại chuyện.....

May mắn không phải như y suy nghĩ. Giản Phàm là đại phu, phẩm cách hành vi thường ngày lại là chính nhân quân tử, là y lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Nguyên lai là như vậy.....”

“..... Ân, ân.....”

Hai người cùng ngồi bên ngoài phòng, không khí lập tức có chút xấu hổ, mỗi người đều tự có ý tưởng riêng, sau nửa ngày cũng chẳng có ai chủ động mở miệng nói chuyện.

Giản Phàm chuẩn bị tốt được thảo, liền đứng dậy rời đi, tiến vào trong phòng, chờ khi hắn lần nữa đi ra, trong tay có nhiều hơn một bình sứ.

“Cái này,” Đổ viên được hoàn ra tay, “Người ăn.”

“Đây là cái gì?” Y tiếp nhận, vờ giữa hai ngón tay, không lập tức nuốt vào.

“Dược thuốc.”

“Thuốc gì? Tác dụng gì? Thân thể của ta đã không còn đáng ngại, đáng lẽ không cần lại uống dược hoàn.”

“Cái này ” Hắc chậm chạp không mở miệng, “Người trước tiên ăn vào a, là thuốc bổ, đối thân thể có lợi là được.”

Nhìn một hồi lâu, không cố chấp nữa, nuốt vào trong miệng.

Giản Phàm thấy y nuốt vào, thoáng thở ra một hơi.

“Giản Phàm, ta có thể hỏi người một chuyện không?” Y không quay đầu, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, nhìn qua khoảng rừng rậm um tùm xanh mướt trước mặt, cây cối khỏa khỏa che trời, vươn thẳng vào không trung.

“Có thể.”

“Vì sao người lại ở đây?”

Hắn là đại phu, lấy tế thể cứu nhân là nhiệm vụ. Trong dân gian, mỗi ngày có biết bao người chịu bệnh tật tra tấn. Chiếu theo đạo lý đó, Giản Phàm thể nhưng lại không mở y quán, mà ẩn trong thâm sơn, làm Mị Ảnh nghĩ không ra. Y không hiểu y thuật của Giản Phàm cao đến chừng nào, nhưng đưa y từ trong Quỷ Môn Quan trở về. Tuy lúc trước y ăn vào những hai loại độc dược, là đại phu khác sớm đã lắc đầu buông tha, nhưng Giản Phàm lại cứu được y.

Y thuật của hắn có thể để so sánh với Thái y trong nội cung.

“Ta.....”

Giản Phàm lúng túng, sắc mặt một thoáng thay đổi, làm cho người không nắm thấu được thần sắc hắn.

Trong tay xiết chặt bình sứ.

Trong đầu, hiển hiện dung người kia, tuy ốm đau tái nhợt luôn nằm trên giường, nhưng luôn quật cường mím môi, bị ốm đau như thế nào cũng không than một tiếng.

‘Ta đi trước..... Nhớ phải sống cho thiệt tốt....’

‘Những năm này..... Cám ơn người một mực làm bạn với ta..... Không cần phải khổ sở a..... Nếu có kiếp sau..... Lời đó..... Chúng ta nhất định phải cùng một chỗ a.....’

Giản Phàm còn nhớ rõ, người kia lúc nói chuyện, tiểu dung là sáng lạn như vậy, là thỏa mãn như vậy.

Khi đó hắn nắm chặt tay của người kia, liên tục đáp ứng, lệ treo ở hốc mắt cũng không dám rơi xuống.

Mị Ảnh chờ thật lâu không thấy hắn trả lời, cho là hắn không muốn nói, đang định đứng dậy rời đi thì, bên cạnh truyền đến thanh âm trầm trầm

“Đã từng có một người bệnh, người kia bị mắc một loại bệnh rất hiếm thấy, ban ngày không thể ra khỏi cửa. Chỉ đến đêm, khi mặt trời hoàn toàn tắt nắng mới có thể xuất môn. Ta chính là đại phu phụ trách người kia, suốt ba năm, chính là.....Cuối cùng ta không cứu được người kia.....người kia tin tưởng ta như vậy, tin tưởng ta sẽ trị khỏi được bệnh.....để người kia có thể dưới ánh nắng mặt trời mà chạy nhảy.....là ta phụ kì vọng của người kia.....”

“Ta không có tư cách làm đại phu, cứu người không được, tính cái gì đại phu.” Giản Phàm hút vài hơi khí, điều chỉnh tâm tình của mình.

Người kia chết, thế giới của Giản Phàm triệt để sụp đổ, thời gian không có người kia, hắn sống không nổi, cũng đánh mất tín niệm của một đại phu, bởi vậy hắn đóng y đường, mang theo Thu Nhi đi vào trong núi ẩn cư, sau khi đem y thuật của mình toàn bộ truyền thụ cho Thu Nhi, hắn sẽ đến gặp người kia.

Bởi vì hắn đã đáp ứng người kia, đời này vĩnh viễn cùng một chỗ.

Chờ Giản Phàm đem trách nhiệm của mình toàn bộ hoàn thành, hắn muốn đi gặp người kia.

“Y thuật của người rất tốt.” Mị Ảnh ngồi ở một bên, cũng không biết nên nói cái gì để an ủi, suy nghĩ cả buổi, mới nói được một câu kia, rồi sau đó nghĩ nghĩ, lại vội vàng bổ sung, “Ít nhất..... Ít nhất người cứu sống ta.”

Cứu sống y?

Nếu như y biết rõ kỳ thật hần căn bản không thể giải toàn bộ độc tính cho y, y..... Còn có thể nói ra lời này? Giản Phàm ở một bên trầm nghĩ.

“Cho nên..... Ngày mai trước khi rời đi, ta nghĩ ta nên nói với người hai tiếng cảm ơn.”

Giản Phàm không có đáp lời, cúi đầu xuống làm cho người ta thấy không rõ biểu tình trên mặt hần.

“Giản Phàm?”

Hần đứng lên.“Sắc trời tựa hồ có chút tối, ta đi nhìn xem Thu Nhi đọc sách, người trước tiên vào phòng nghỉ ngơi.” Không đợi Mị Ảnh nói chuyện, hần xoay người hướng bên phải đi tới.

Hần cử chỉ có chút quái dị làm cho Mị Ảnh có chút hoang mang khó hiểu, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trời, rõ ràng vẫn còn sáng mà!

11. Chương 11

Ngoài cửa sổ tiếng côn trùng kêu vang, mơ hồ theo cửa sổ truyền vào trong phòng.

Mị Ảnh trở mình, mắt mở to không hề có điểm buồn ngủ.

Ngủ không được.

Lại trở mình, y nhắm mắt lại.

Sáng mai phải xuống núi, hiện tại không thể không ngủ.

Phản phản phúc phúc lật ra đã lâu, Mị Ảnh thủy chung không thể ngủ nổi, cuối cùng y đứng dậy, rót một chén trà, đột nhiên tay chấn động, cái chén rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Y thở phì phò, tay đè lại mặt bàn, cảm giác một cỗ nhiệt khí trong người chốc lát lan ra bốn phía.

Rất nhanh, mồ hôi đã đầm đìa trên mặt.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nóng quá.....

Y một mình ngồi gục trên mặt đất, quả tim trong ngực đập loạn, không có quy luật, mỗi một lần nặng nề nhẩy lên lại chấn động lòng ngực y, đau nhức.

Làn da hấp nhiệt nóng đến dọa người, đối với sự khác thường của thân thể, Mị Ảnh bối rối không biết làm gì.

Hạ thân bắt chợt nảy lên phản ứng.

Mị Ảnh vươn tay, cầm bộ vị ở hạ thân kia, rất nhanh liền co rút, trong một khoảng thời gian ngắn, đỉnh đã phun ra chất lỏng trắng đục, Mị Ảnh thể lực tiêu hao tẽ trên mặt đất, nhiệt khí hơi trì hoãn. Được một lúc sau, Mị Ảnh vốn cho rằng không có việc gì, bộ vị kia lại bắt đầu cứng lên, nhiệt khí lan tỏa trong thân thể lại càng dữ dội.

Làm sao bây giờ?

Tại sao lại như vậy? Thân thể xảy ra biến cố gì sao ?

‘Ta tại gian phòng cách vách, có việc gì có thể bảo ta.’

Tại lúc đó, trong đầu hiện lên một câu kia.

Đối, y còn có Giản Phàm, Giản Phàm là đại phu, nhất định có biện pháp giúp y trị liệu.

Mị Ảnh cước bộ không yên cố đứng lên, điều điều hoảng hoảng đẩy cửa ra, một đường đi đến trước cửa phòng Giản Phàm, dùng sức gõ cửa.

“Cộc....cộc....cộc!”

“Ai?”

Trong phòng Giản Phàm tựa hồ không có ngủ, trong lời nói không có một tia bối rối.

“..... Ta.....” Y thở phì phò.

Bên trong truyền đến âm thanh di chuyển, rất nhanh cửa phòng bị mở ra, khuôn mặt của Giản Phàm xuất hiện trước gương mặt đỏ bừng của Mị Ảnh, hần mặt không biểu tình nhìn chăm chú y, sau một hồi, thở dài.

“Quả nhiên hay là phát tác.....”

“Cái..... Sao.....?”

Giản Phàm đem y một phen kéo vào trong phòng, đưa y đến trên giường, để y ngồi ở mép giường. Giản Phàm tại thùng thuốc nhanh chóng tìm kiếm, tìm được một bình thuốc, đổ ra một khẩu được hoàn, “Đến, người ăn hết.”

Mị Ảnh không nghi ngờ gì tiếp nhận, rất nhanh nuốt vào.

Giản Phàm đứng ở đầu giường, thần sắc nghiêm túc quan sát phản ứng của y.

Hy vọng thuốc này có thể kềm chế.

Giây lát, thân thể Mị Ảnh chấn động, y ngã xuống giường thống khổ rên rỉ, “Nóng quá..... Nóng quá.....”

Không xong, thuốc ngược lại gia tốc độc tính phát tác!

Mị Ảnh bộ dáng thống khổ làm cho nội tâm Giản Phàm không chút dễ chịu, hần xông trở lại chỗ thùng thuốc, lần nữa lục tung lên.

Còn thuốc gì có thể giải? Còn thuốc gì hữu hiệu?

Buổi chiều cho Mị Ảnh ăn vào chính là dược hần mấy ngày nay mất một phen tâm lực, thật vất vả mới luyện chế ra, không nghĩ tới là không có biện pháp ức chế độc phát đêm nay.

Nếu Mị Ảnh đêm nay không thể giải độc..... Y sẽ, sẽ.....

Hình ảnh người kia trước khi ra đi lại một lần nữa chui vào trong óc Giản Phàm.

Không!!!!!!!!!!

Hắn đã trở mắt nhìn người kia tại trước mặt hắn chết đi, hắn không thể lại lần thứ hai trở mắt làm cho người có cùng diện mạo – Mị Ảnh, chết đi.

Hắn mặc dù không cách nào cứu sống Dịch Nhi, nhưng ít ra, hắn phải cứu sống được Mị Ảnh.

Ngón tay đang lật tới lật lui thùng gỗ dừng lại, Giản Phàm hít sâu vài khẩu khí, xoay người đi về hướng Mị Ảnh.

Cho dù..... Sau đó Mị Ảnh có xấu hổ và giận dữ muốn giết hắn, hắn cũng phải cứu.

Mị Ảnh đỏ bừng cả khuôn mặt, thở hào hển khiến cho lồng ngực của hắn lúc lên lúc xuống di động, Mị Ảnh hai mắt sương mù che chắn, trong đôi mắt phủ lên một tầng tình dục.

“Giản Phàm..... Cứu..... Ta.....”

Giản Phàm ngồi ở bên cạnh y, ngón tay sờ lên mặt của y, nhẹ nhàng vuốt ve, “Ta sẽ cứu ngươi, nhất định.” Ngón tay nhất nhất hướng lên, chậm rãi cởi bỏ nút áo của y.

12. Chương 12

“..... Giản Phàm, ngươi, ngươi muốn làm gì.....”

“Giúp ngươi giải độc.”

Sợ lát nữa Mị Ảnh sẽ phản kháng, Giản Phàm kiên quyết điểm huyết đạo của y, làm y không nhúc nhích được thân thể.

Mị Ảnh trên mặt có vài phần kinh hãi, nhìn Giản Phàm đưa y đẩy lên giường. Đến khi ngón tay Giản Phàm lướt qua điểm đỏ trước khuôn ngực trần truồng thì đồng tử lập tức trợn to.

“Giản Phàm..... Không cần phải.....”

“Thực xin lỗi, Mị Ảnh..... Thật xin lỗi.”

Ngón tay với vào phía sau tiểu đàng, hoạt động qua lại.

Mị Ảnh nhắm mắt lại, chỉ có thể nắm chặt nắm tay, cái gì cũng không làm, tâm băng hàn tới cực điểm, cảm giác bị người phản bội làm nội tâm y phần nộ.

Y tìm đến Giản Phàm..... Là muốn Piễn Phàm thay y chữa bệnh, mà không phải làm loại sự tình này.

Nhìn lầm rồi, người này là kẻ mặt người dạ thú a !

Sớm biết sẽ phát sinh loại sự tình này, buổi chiều nên hướng Giản Phàm chào từ biệt, sớm rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Hỗn trưởng.....

Hai chân bị mở lớn, tách ra, bộ vị căng sấp bị nhét vào một thứ thô to gằng gượng, Mị Ảnh đau đến cắn chặt môi dưới, hai đạo lông mày đều ghé vào một khối, chính là không muốn thối ra một tiếng.

Thông thả dứt vào bắt đầu trước sau di động, rồi sau đó nhanh hơn, Mị Ảnh đầu óc ở trên mờ mịt một mảng sáng rõ, tâm địa y chết, nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy người đã từng thành thật với y lại phản bội.

“Giản Phàm, ta..... Thật muốn..... Giết ngươi!” Y cắn môi, mỗi chữ mỗi câu thống hận thốt ra.

Trợn mắt, trong mắt lạnh như băng không có một tia cảm tình.

Lập tức, biểu tình lạnh như băng bị cởi bỏ, thay vào đó là tình dục nồng đậm trong mắt.

Lý trí của y đã bị độc hoạt trong cơ thể ăn mòn, cảm giác tê dại khó hiểu tại hạ bụng toát lên, lực đạo liều mạng cắn môi vừa rồi bị nổi lỏng, từng tiếng rên rỉ tại trong miệng y thoát ra.

Giản Phàm chống tay, nhất trọng dừng lại một chút.

“A a..... Nhanh lên..... Mau một điểm..... Không đủ.....”

Trước mắt Mị Ảnh đã không phải là Mị Ảnh, y bị độc ăn mòn lý trí hoàn toàn biến thành một bộ dáng phóng dăng.

Bóng hình trong hai mắt hắn, đã không phải là Mị Ảnh kia nữa rồi.

Giản Phàm trầm thống tiếp tục co rúm.

“Nhanh lên..... Thỏa mãn ta..... Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng, a a.....”

Nghe thấy danh tự kia trong lời nói của y, Giản Phàm giật mình dừng động tác, dưới thân là khuôn mặt Mị Ảnh vẻ hoang mang theo dõi hẳn, y phác thảo môi yêu mị cười, “Hoàng Thượng, nhanh lên thỏa mãn Mị Ảnh, Mị Ảnh nhớ... Hoàng Thượng quá.....”

Hoàng..... Hoàng Thượng?

Chẳng lẽ Mị Ảnh cùng đương kim Thánh Thượng.....

Giản Phàm không dám lại tiếp tục nghĩ nữa.

“Hoàng Thượng, nhanh một chút..... Mị Ảnh muốn Hoàng Thượng nhanh một chút.....tiến đến.....”

Giản Phàm gầm nhẹ một tiếng, dùng sức hôn môi của y, xâm lược mười phần đòi hỏi chất lỏng trong miệng y.

Rút ra gắng gượng, cởi bỏ huyết đạo cho Mị Ảnh, đưa y lật úp xuống, từ đằng sau tiến vào, nặng nề mà co quắp.

“A a..... Thật lớn..... Hoàng Thượng.....”

Mị Ảnh mở to mắt.

Có chút động thân thể, toàn thân đau nhức khiến y nhú mảy.

“Đau quá.....”

Đầu hiện trống rỗng, sau nửa ngày cũng nhớ không ra.

Ánh mắt tại bốn phía nhìn chung quanh một lần, đến khi Mị Ảnh nhìn thấy nam nhân đang ôm y ở sau lưng thì, y kinh ngạc thở dốc

Y nghĩ tới!

Ngày hôm qua, đêm qua..... Y và Giản Phàm.....

Giản Phàm từ đằng sau chăm chú ôm lấy thân thể của y, tối hôm qua tại trong cơ thể y qua lại ra vào, còn..... Dừng lại tại trong thân thể của y.

Trong bụng dâng lên một hồi buồn nôn, y trở tay đẩy Giản Phàm ra, leo đến mép giường nôn thốc nôn tháo.

Nôn ra gì đó đều là chút ít nước chua, nhả không ra thứ gì.

Thật là khó chịu.....

Yêu ghét.....

13. Chương 13

Giản Phàm đang ngủ bị thanh âm của y đánh tỉnh, hẳn híp nửa mắt, nhìn thấy Mị Ảnh bán ghé vào bên giường, hẳn thân thể dịch tới gần y, đặt tay lên phía sau lưng của y, “Mị Ảnh, làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?”

“Dừng đụng vào ta!”

Y dùng lực hất rơi tay Giản Phàm.

Tiếng “Ba” vang lên, tại không gian yên tĩnh trong phòng trở nên vang dội.

“Dừng đụng vào ta!” Y ôm thân thể, phát run.

“Mị Ảnh, người nghe ta giải thích, chuyện tối ngày hôm qua cũng không phải như người suy nghĩ ”

“Đừng nhắc tới chuyện tối qua” Y quay đầu lại hung ác nhìn chằm chằm Giản Phàm, “Coi như ta nhìn nhầm người!”

Đẩy ra hẳn, thân thể của y không yên dưới mặt đất cạnh giường, nhặt lên quần áo rơi trên đất, phủ thêm, nửa khắc cũng không muốn đợi ở chỗ này, y quần áo cũng không xuyên thỏ, liền vội vàng rời đi.

Trở lại gian phòng, Mị Ảnh khóa trái cửa lại.

Tiểu tử hồn đản!

Dùng sức đá ván cửa, kéo đến đau nhức tại miệng vết thương ở phía sau, Mị Ảnh nhíu mày thấp hô, “Đau quá..... Chết tiệt.....”

Chỗ kia còn hung hăng co rút đau đớn, lúc này chỉ cần hơi chút động sẽ liên lụy đến.

Nhìn lầm rồi, thật sự nhìn lầm rồi!

Y cho rằng hẳn là người tốt, y cho rằng hẳn là chính nhân quân tử, không nghĩ tới, không nghĩ tới hẳn lại đối với y làm loại vậy.....

Mị Ảnh mờ mịt ngồi trên giường, rồi lại không dám quá dùng sức ngồi xuống, chỉ phải nhẹ nhàng đụng đến.

Hoàng Thượng..... Y như thế nào đối mặt Hoàng Thượng?

Trong đầu nổi lên một danh tự, Mị Ảnh chăm chọc mỉm cười.

Y lại đang lo lắng không có mặt gặp Hoàng Thượng? Sau này vẫn còn có hay không cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng còn chưa biết, y lo lắng cái gì?

Hiện tại không có thời gian đợi ở chỗ này phát sầu, nơi này nhất định phải rời đi trước!

Nâng trường kiếm bày ở cạnh đầu giường, Mị Ảnh đột nhiên đẩy ra, ngoài cửa trông thấy Giản Phàm, y mặt lạnh xuống, không biểu tình đi qua bên cạnh hẳn.

Cổ tay bị nắm lấy. “Mị Ảnh! Nghe ta giải thích, ta van người.”

“Có cái gì cần giải thích?”

“Người hiểu lầm, sự tình không phải người suy nghĩ đâu.”

Mị Ảnh đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm, “Không phải ta suy nghĩ? Người dám nói người không có.....?” Đơn giản chỉ cần đem “ngủ với ta” ba chữ nuốt vào trong bụng.

Lại nói, “Sự tình đều đã xảy ra, người nghĩ một ngục có thể quăng đi được sao?”

“Không phải, không phải như vậy.....”

“Đủ rồi, ta không muốn nghe!”

“Mị Ảnh.....”

“Thả ta ra.” Cổ tay hất lên, lại thoát không ra vòng kiềm chế của hẳn.

“Không phải như vậy, người bình tĩnh nghe ta giải thích được không? Nghe xong lời của ta, người muốn đi hay muốn lưu lại ta không hề miễn cưỡng người, ta van người.”

Mị Ảnh dừng lại động tác.

“Ta van người, hảo hảo đem lời của ta nghe xong, ta sẽ nói cho người biết hết thấy.”

Mị Ảnh quay người lại, đưa lưng về phía Giản Phàm.

“Hảo, ta nghe người nói.”

“Kỳ thật người trúng độc ta cũng không có toàn bộ giải trừ. Người còn nhớ rõ người là trúng hai loại độc đúng không?”

“..... Ân.”

“Cái này hai loại đều là độc được, đúng vậy, nhưng là..... Phương thức phát tác bất đồng. Đã thay người giải trừ độc, như đại lượng thực nhập, sẽ xuất hiện ngực đau nhức, tứ chi đầu ngón tay hiện đen, đó là độc tố đã ăn mòn lục phủ ngũ tạng của người, cuối cùng đi qua máu tuần hoàn, toàn thân tràn đầy độc tố, không cần hai canh giờ thì độc cùng phát tác, bỏ mình.

Một loại độc khác thì bất đồng, nó ẩn núp trong cơ thể người, mỗi khi đến ngày trăng tròn..... Cái gọi là nhìn qua không có vấn đề gì, có hai ngày phát tác. Được này bình thường là hái hoa đạo tặc sử dụng, hạ tại trên người cô gái, mỗi khi bệnh phát, sẽ lên vào khuê phòng nữ tử, tiến hành..... Giải độc. Độc này độc tính chích âm hàn, cần có dịch cương dương của nam tử tiến vào trong cơ thể người phát bệnh, mới có thể xác thực giải độc. Độc này cũng không có giải được, ngoại trừ tiến hành nam nữ giao hợp, không còn phương pháp.”

Mị Ảnh không lên tiếng.

“Thật xin lỗi, hôm qua..... Đối với người làm ra chuyện như vậy.”

“.....”

“Hôm qua là ngày rằm, đêm nay chỉ sợ độc tính còn có thể phát tác, mà lại..... Độc cũng không phải là một ngày hai ngày có thể giải trừ, cần đến một năm.....”

Mị Ảnh đột nhiên quay đầu lại, “Ý là nếu như ta muốn hoàn toàn giải độc, còn phải tiếp tục lặp lại làm chuyện như vậy?!”

“Đúng vậy.”

14. Chương 14

Mị Ảnh đột nhiên quay đầu lại, “Ý là nếu như ta nghĩ hoàn toàn giải độc, còn phải tiếp tục lặp lại làm chuyện như vậy?!”

“Đúng vậy.”

“..... Đáng giận!”

Giản Phàm quay đầu, nhìn về phía nơi khác, “Nếu như người bài xích cùng người khác phát sinh quan hệ, người có thể tìm người yêu của người..... Loại sự tình này không nhất định phải là người đầu tiên giải độc, ta..... Ta cho rằng phải thẳng thắn cùng người nói rõ bệnh tình, nhưng cứ như vậy cho người chạy xuống núi, đêm nay phát tác..... Tùy tiện cùng người khác giao hợp..... Không tốt lắm.”

Mị Ảnh toàn thân cứng ngắc bất động.

Hỗn trưởng!

Y phần nhiên quay đầu lại, trong mắt toát ra hai luồng ngọn lửa thiêu đốt.

“Phải! Đúng vậy, thật sự là ta tùy tiện, không nhọc người hao tâm tổn trí, bệnh này tự ta sẽ nghĩ biện pháp, ta thà chết cũng không cùng người khác làm, người có thể yên tâm.” Bỏ qua cánh tay Giản Phàm, y phần nộ tột cùng, thi triển khinh công bay khỏi.

“Mị Ảnh!” Giản Phàm lao ra ngoài phòng, đã không nhìn thấy thân ảnh của y, “Đáng chết.....Ý ta không phải vậy.....”

Hắn sốt ruột hướng phương hướng Mị Ảnh rời đi đuổi theo.

Bị tức giận đốt sạch lý trí, Mị Ảnh chạy loạn khắp núi, không có phương hướng, một cổ trí nhớ mù quáng tùy ý thao túng.

Lao đi một lúc lâu, bộ vị phía sau khiến người ta cảm thấy hồ thẹn bắt đầu thấy đau, động tác quá lớn, tựa hồ có cái gì ở trong đó chậm rãi chảy xuống, nhuộm ướt bắp đùi.

Mị Ảnh hiểu, đó là Giản Phàm.....

Dừng lại, y tức giận đánh vào thân cây.

Đáng giận!

Không chỉ có thân thể vô duyên vô cớ bị xâm phạm, y còn phải thừa nhận lời nói ô nhục của Giản Phàm.

Con mẹ nó!

Là y nguyện ý cùng người khác làm việc này? Nếu không trúng loại độc chết tiết này, y sẽ cùng Giản Phàm làm? Còn nữa, đêm qua cũng không phải là y chủ động, mà là Giản Phàm không quan tâm đến ý nguyện của y, điểm huyết đạo làm y không cách nào nhúc nhích, y mới có thể tro mắt tùy ý Giản Phàm làm bừa.

Cho dù Giản Phàm cứu y thì tính sao? Y thà rằng độc dậy thì vong!

Y vốn vô tình vô ý muốn tiếp tục sống trên đời, là Giản Phàm nhiều nhân sự trông nom y, thay y giải độc.

Hảo, hiện tại cái loại độc kì lạ khó hiểu này tới vừa vặn, y cứ đợi ở chỗ này, mãi cho đến buổi tối độc tính phát tác, sau đó chết ở chỗ này. Y là chết hay sống căn bản không có người để ý, kéo dài hơi tàn hậu thế, chẳng tiêu sái rời đi, tới phóng khoáng vài phần.

Mị Ảnh đầu dựa vào tại trên cành cây, thân thể chảy xuống, ngồi trên mặt đất tràn đầy lá khô, nhắm mắt lại.

Bắt đầu kỳ vọng ban đêm đến nhanh một chút, làm y sớm một chút giải thoát.

“Mị Ảnh Mị Ảnh ”

Xa xa, mơ hồ truyền đến từng tiếng kêu to, Mị Ảnh ngạc nhiên trợn mắt, phi người, đem thân thể ẩn tại trong cây, bế tức.

“Mị Ảnh..... Có nghe thấy tiếng của ta không? Mị Ảnh ”

Có nghe thấy thì như thế nào? Mị Ảnh trong lòng hừ lạnh, hoàn toàn không có ý tứ sẽ hiện thân.

Tiếng gọi âm ỉ từ xa đến gần, Mị Ảnh cúi đầu, thấy Giản Phàm vẻ lo lắng huy chân đạp thân cây đi qua.

“Mị Ảnh..... Người mau ra đây ”

Không.

Y lãnh nhàn tùy ý Giản Phàm kêu to.

Giản Phàm thanh âm do ở gần chậm rãi trở nên yếu ớt, thật nhỏ, cuối cùng đến không có tiếng vang, rốt cuộc không có gặp, Mị Ảnh mới bật một hơi.

Nhanh đi thôi, không bao giờ... trở lại nữa, không bao giờ... muốn tìm hần nữa.

Mị Ảnh hận hần, hận đến muốn Giản Phàm bầm thây vạn đoạn, nhưng y nhẫn hạ, bởi vì Giản Phàm đã từng cứu y một mạng, mặc dù cũng không phải là Mị Ảnh mong muốn.

Nhưng nguyên tắc của y, chỉ cần là người có ân mình, y liền dốc hết tâm lực hồi báo người nọ.

Hoàng Phủ Duật chính là một việc như vậy.

Cho nên y không có giết Giản Phàm.

Nhưng chỉ tại lúc này đây.

Tiếp theo, hần lại xuất hiện trước mặt Mị Ảnh, giết không tha!

Bất quá, hần là không có cái cơ hội này.

Qua đêm nay, y sẽ chết.

Qua đêm nay, trên đời không bao giờ... có Mị Ảnh tồn tại nữa.

Qua đêm nay, y sẽ không hề phiền não chuyện có quan hệ với Hoàng Phủ Duật.

Qua đêm nay.....

Y được giải thoát rồi.

15. Chương 15

Giờ Hợi (21 ~ 23h) vừa đến, từ trong cơ thể Mị Ảnh lập tức tuôn ra từng đoàn từng đoàn cảm giác khô nóng từ bụng giữa chậm rãi tràn lên, nóng bỏng thông qua mạch đập trải đến chu huyệt toàn thân.

Đến rồi.

Mị Ảnh run lên, chống đỡ tại thân cây phía sau lưng mà run rẩy.

Nhịn xuống, phải nhịn xuống.

Nhắm lại mắt, y há miệng thở dốc, tay phải ngả về phía sau bám lên thân cây, nắm chặt lấy, đầu ngón tay bởi vì lực đạo quá lớn liền trở nên trắng bệch.

Độc tính quá mức mãnh liệt, tựa hồ so với đêm qua còn mạnh mẽ hơn, Mị Ảnh cơ hồ không chịu nổi, tiểu huyết phía sau lúc trước còn đau, đột nhiên không đau nữa, ngược lại nổi lên một cỗ cảm giác không biết tên, khiến khắp nơi trên cơ thể co quắp.

Y..... Y muốn

Không, không được! Y đang lung tung nghĩ cái gì!

Cầm lên trường kiếm, rút kiếm khỏi vỏ, hướng cánh tay vẽ một đường.

Đột nhiên cảm giác đau đớn ào tới kéo thần trí.

Y thà rằng chết, cũng không nguyện làm lại chuyện đêm qua.

Chỉ cần quá đêm nay, lại thật sự giải thoát rồi.....

Mị Ảnh cố gắng không để mình suy nghĩ linh tinh, đóng chặt hai con ngươi, hô hấp nóng bỏng.

“Ba dát”.

Tiếng cành khô bị giã đoạn vang lên ở bên cạnh.

Mị Ảnh đắm nhiên trợn mắt, tay nắm trường kiếm theo phương hướng kia vạch tới, lại phát hiện chính mình không cách nào nhúc nhích?!

Lại bị điểm huyết?!

Tên khốn!

“Giản Phàm, ngươi ngươi này.....” Y trừng mắt người trước mắt.

“Độc tính đã phát tác, vì cái gì không đi tìm người giải độc?”

“Ngươi quản cái rắm à!”

“Như thế nào chuyện này không liên quan đến ta? Mạng của ngươi chính là ta cứu.” Hắn tự tay kéo Mị Ảnh, ngón tay từ dưới lên, cởi bỏ quần của y.

“Buông tay của ngươi ra!” Mị Ảnh thân thể cứng còng hét lên.

“Không, ta muốn cứu người.” Vén vén chỉ cởi quần Mị Ảnh xuống, ôm lấy y, tách hai chân ra cài tại hai bên eo của mình, làm lưng y dựa vào thân cây phía sau, lửa nóng sừng sực chống đỡ tại miệng huyết khẩu đang hé ra hợp lại.

Mị Ảnh trừng lớn mắt, “Người muốn làm gì? Ta không cần người! Người nếu tiến vào, ta sẽ, ta sẽ..... Không Mẹ kiếp..... Đi ra ngoài.....”

Trường chỉ thăm dò vào sâu trong huyết, mang theo loại thuốc không biết tên cùng đẩy vào, đem thuốc toàn bộ bôi tại xung quanh tràng bích, qua lại ra vào một hồi lâu, lần nữa tiến vào một ngón tay, đem tiểu huyết căng trất mở rộng không sai biệt lắm, mới duỗi ra.

Hiểu hành động bước tiếp theo, Mị Ảnh muốn phản kháng, bắt đắ dĩ huyết đạo bị điểm, chỉ có thể tại trên miệng liên tiếp nói ra lời hung ác, “Mẹ kiếp, họ Giản kia, ta cho người biết, tốt nhất chớ vào, nếu người tiến vào, ta sẽ.....” Nhứu chặt lông mày, Mị Ảnh nhất thời nói không ra lời.

Vật cự đại nóng rực như lửa từng bước một đẩy mạnh căng trất hậu huyết, kiên định, không chút do dự.

“Tên khốn.....” Cảm nhận vật to lớn kia sâu sắc khiến cho Mị Ảnh nhẹn không được rơi nước mắt.

“Như thế nào?”

Giản Phàm đem dục vọng toàn bộ vùi vào, dừng lại, nhìn nước mắt giữa khóe mắt y, ngửa đầu dùng môi liếm láp.

Mị Ảnh động tác không cách nào tự nhiên, chỉ có thể cương trứ thân thể tùy ý Giản Phàm thân thiết lay động. “Ta..... Ta sẽ giết người.....”

“Sẽ không, người sẽ không.”

Bưng lấy cánh mông Mị Ảnh, đem dục vọng rút khỏi, lại nặng nề đỉnh đầu!

“Ách.....”

Giản Phàm bắt đầu tăng thêm lực đạo, Mị Ảnh hai chân cài tại bên eo của hắn, cả người cơ hồ là treo trên không trung, mỗi một lần chống đối, đều đem thân thể Mị Ảnh đánh sâu vào, sau thân thể rơi xuống, Giản Phàm lại lại một lần nữa đỉnh lên, vòng đi vòng lại.

Mị Ảnh thần trí rất nhanh liền bắt đầu hoảng hốt, toàn thân phiêu nhiên, không biết thân ở tại nơi nào, dưới khuôn mặt chổng chất khoái cảm tê dại, khiến cho y càng không ngừng run sợ.

Quấn lên phía sau lưng Giản Phàm, hai chân kẹp chặt, y ngửa đầu hừ nhẹ.

Thật thoải mái.....

Há miệng, y phảng phất giống như không có ý thức nhẹ hô, “Hoàng Thượng..... Ân cấp..... Nhanh một chút nhanh lên thỏa mãn Mị Ảnh..... Hoàng, Hoàng Thượng.....”

Lại là xưng hô này.

Giản Phàm lông mày không tự giác nhăn lại, bày tay trái rời đi cái mông, che lại miệng Mị Ảnh, trực giác không nghĩ muốn nghe Mị Ảnh trong miệng gọi hai chữ “Hoàng Thượng” này.

Ở phía dưới lại nhanh chóng đút vào.

“Ân hừ..... Hừ hừ.....”

Mạnh mẽ thúc một cái, hắn đem thuần dương chi dịch toàn bộ bắn vào bên trong cơ thể Mị Ảnh.

Giản Phàm dời tay ôm lấy eo Mị Ảnh, làm lồng ngực y kề sát tại trước ngực mình, dục vọng đã đi qua như cũ chôn ở trong cơ thể Mị Ảnh, không rút ra khỏi.

16. Chương 16

Mị Ảnh rất nhanh liền từ bể dục khôi phục lại.

Dương tay, y tức giận ra một cái tát, Giản Phàm trên mặt lập tức xuất hiện năm dấu đỏ.

“Người, người tên hồn tướng này..... Hèn hạ, tiểu nhân hèn hạ!”

Giản Phàm tỉnh táo nhìn chăm chú y, “Tại sao phải chờ chết?”

“Ta chết hay sống người quản cái rắm à!”

“Ta là đại phu, không thể trở mặt nhìn người tử vong.”

Mị Ảnh cười lạnh, “Bởi vì người là đại phu, cho nên có thể đối với loại bệnh hoạn này của ta làm ‘loại sự tình này’?”

Hắn sưng sốt một chút, đối với vấn đề bén nhọn Mị Ảnh nói đến có chút phản ứng không kịp, trong chốc lát sau, nhìn trái nhìn phải chính là không dám nhìn thẳng vào mắt Mị Ảnh.

“Ta là bất đắc dĩ.”

“Hảo một câu bất đắc dĩ!” Mị Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi.

Thở dài, “Để cho ta trị bệnh cho người được không?”

Mị Ảnh khiêu mi, trong lời nói đầy châm chọc, thuyết nói: “Dùng loại phương thức này?”

“Đây là biện pháp duy nhất trước mắt.”

“Nói thật là dễ nghe!” Mị Ảnh trở tay nghĩ đẩy hắn ra, nhưng không cách nào như nguyện, “Thả ta ra.....”

Y vừa động như vậy, tính khí chôn sâu tại trong cơ thể dần dần ngẩng đầu, có dấu hiệu thức tỉnh.

Cảm giác được trong cơ thể biến hóa, Mị Ảnh sợ hãi ngẩng lên đầu, “Người muốn làm gì?! Ta cho người biết tốt nhất đừng ”

Thân thể bị lay động vài cái, hoặc nhẹ hoặc mạnh, sau đó động tác bắt đầu nặng nề.

Mị Ảnh nhíu mày, thấp giọng chú vài câu. “Mẹ kiếp..... Nói đừng có lại.....”

Cảm giác tê dại lần nữa do bộ vị tương liên chậm rãi dâng lên.

Giản Phàm phản phúc luật động, bưng lấy cái mông Mị Ảnh, lại lần nữa tiến quân.

Mị Ảnh lý trí lâm vào một mảng trắng tinh, đầu không có tri giác, khoái cảm ăn mòn tất cả cảm quan, y chỉ cảm giác được địa phương giao hợp kia, hảo nóng, hảo tê dại.....

Không biết rốt cuộc qua bao lâu, Mị Ảnh yết hầu đều đã cam ách, một cổ chất lỏng cực nóng đến phỏng người dũng mãnh bắn ra, y ngã đầu, ngón tay không tự giác cào cào cứng phía sau lưng Giản Phàm.

Cả người y vắt ở trên người Giản Phàm, vô lực.

“Tên khốn.....” Y hừ mềm nói.

“Để cho ta cứu người.”

“..... Không cần.”

Giản Phàm tiếng trên đỉnh đầu.

“Để cho ta cứu người.”

Mị Ảnh thân thể run rẩy thoáng cái, nắm tay nắm chặt. “Không.....”

“Người không đáp ứng, chúng ta cứ ở đây diễn một mực tiếp tục như vậy, đợi cho buổi sáng ngày mai Thu Nhi tới tìm chúng ta, chứng kiến chúng ta cái dạng này, người cho là nó sẽ nghĩ như thế nào?”

Mị Ảnh gương mặt, tức giận trừng hắn. “Người đang ở đây uy hiếp ta?”

“Ta là vì muốn tốt cho người.”

“Nghe người nói thối lắm!”

“Thân là thầy thuốc, cứu người là sứ mạng của ta.”

“Thối lắm, nói nhảm một đồng.”

“Mị Ảnh.”

“Cút ngay!”

“Không cần phải tùy ý tiêu xài tánh mạng của người, người còn trẻ, tương lai còn có rất nhiều chuyện đáng giá chờ người.”

“.....” Không nói.

“Đừng làm cho tánh mạng của người dừng lại tại đây.”

Thấy y không có phản ứng, Giản Phàm lại mở miệng.

“Để cho ta cứu người được không?” Lại lần nữa lặp lại, ngữ khí đã mềm hoá rất nhiều.

Mị Ảnh cúi đầu xuống, không có nói nữa.

“Mị Ảnh?”

“..... Ra.....” Mở miệng, nói một câu không rõ nghĩa.

Thanh âm quá mức nhỏ, Giản Phàm không có nghe thấy, “Ân?”

“Mịa đi ra ngoài.....”

“Người nguyện ý để cho ta cứu người?” Hắn có chút kinh hỉ mở miệng.

Mị Ảnh nộ trùng, “Đều bị người uy hiếp như vậy, ta còn có thể như thế nào?”

Giản Phàm cười khê.

“Người cười cái gì?” Khẩu khí ác liệt.

“Không, không có gì.” Hắn sung sướng cười cười.

Tính khí hừ mềm rút ra khỏi, Giản Phàm cúi bỏ huyết đạo của y, đỡ lấy y làm hai chân dựa vào mặt đất.

Bàn chân mới giẫm lên mặt đất, thân thể lập tức mềm hạ, không yên hướng phía trước nghiêng người

Giản Phàm thân thủ đỡ lấy.

“Đừng lo a?”

Mị Ảnh không linh tình đẩy hắn ra, “Bỏ đi.”

Sửa sang lại quần áo dường như tán loạn của mình, Mị Ảnh tay chống đỡ dựa vào thân cây chèo chống, đưa lưng về phía Giản Phàm.

“Ta có thể đáp ứng người, nhưng là tương đối, chỉ có độc tính phát tác trong hai ngày này người mới có thể đựng ta, thời gian còn lại, đều không thể đựng vào, tức là là thân thể cũng như vậy. Còn có, ta làm bất cứ chuyện gì, người cũng không thể tiến hành cản trở, tốt nhất cũng đừng cùng ta nói chuyện, ta không nghĩ lại cùng người có bất kỳ quan hệ, chúng ta không phải bằng hữu, cái gì cũng không phải.”

Đúng vậy, cái gì cũng không phải.

Y không thể lại mặc cho Giản Phàm nắm mũi dẫn đi.

Bọn họ là người xa lạ, từ nay về sau cũng chỉ có thể là người xa lạ, nhiều hơn nữa liền không có.

Y không hiểu Giản Phàm nghĩ gì, cũng như y không rõ Giản Phàm tại sao khẳng khẳng vì y giải độc, có thể Mị Ảnh không nghĩ hiểu suy nghĩ của Giản Phàm, lại càng không muốn đi truy vấn.

Liên lụy càng nhiều, ly biệt lại mang đến càng nhiều khó chịu.

17. Chương 17

Y theo ước định, Mị Ảnh ở lại chỗ của Giản Phàm.

Cũng giống như lời Mị Ảnh nói đêm đó, y không hề chủ động cùng Giản Phàm nói chuyện, cho dù Giản Phàm chủ động mở lời, y cũng chỉ là thoáng gật đầu coi như phản hồi.

Suốt ngày nhốt tại trong phòng, thời gian dài đằng đặc cứ dần tiêu hao, chờ đợi đến lúc rời đi.

Độc phát vào ngày rằm, nhìn qua khoảng hai ngày, y đi vào trong phòng Giản Phàm, ánh mắt nhìn nhau một lúc, liền lập tức tiến hành giải độc, giữa hai người không có nói chuyện.

Lãnh đạm, hồ hững.

Sau khi kết thúc, Mị Ảnh chủ động đẩy Giản Phàm ra, đi tập tễnh trở về trong phòng mình.

Giản Phàm đã từng muốn y lưu lại nghỉ ngơi, nhưng bị Mị Ảnh từ chối.

Liên tục ba tháng, đều là như thế.

Làm cho người vui mừng chính là, Mị Ảnh mặc dù đối với Giản Phàm lạnh lùng, nhưng đối với Thu Nhi lại không hề hung ác.

Mỗi lần nhìn Thu Nhi tung tăng như chim sẻ, khuôn mặt tươi cười, Mị Ảnh trong đầu liền dâng lên một tầng cảm giác tình cảm thật kì dị, cũng không phải như tình yêu với Hoàng Thượng, mà là mà là.....

Một loại cảm giác nghĩ muốn sủng nịch nó.

Đợi ở chỗ này ba tháng, Thu Nhi chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, sẽ tìm đến gặp Mị Ảnh, quần quít lấy y nói chuyện.

Mị Ảnh không ghét cũng không bài xích.

Thu Nhi luôn nói y giống ca ca của nó, rất giống, rất giống.

Y hiểu kỳ hỏi: “Có giống nhiều không?”

“Giống như đúc.”

Nghe vậy, y chỉ là cười cười, cũng không như thế nào tin tưởng đồng ngôn đồng ngữ của nó.

Ngoại trừ thân huynh đệ ngoại, y không tin trên đời này sẽ có một người khác có dung mạo cùng mình giống nhau tồn tại, huống hồ coi như là thân huynh đệ, dung mạo cũng sẽ không tương tự được gần như đồng dạng.

Quá hoang đường.

“Nương thường nói, ta lớn lên rất giống Dịch ca ca, mà Mị Ảnh ca ca lại cùng Dịch ca ca lớn lên đồng dạng, cho nên ta cùng Mị Ảnh ca ca cũng cực kỳ giống đi.” Thu Nhi lời kéo y đi vào trước gương đồng.

“Mị Ảnh ca ca nếu không tin lời của ta, có thể đối chiếu nhìn xem.”

Mị Ảnh chỉ là cười cười, mục quang tùy ý hướng gương đồng thoáng nhìn, đột nhiên, ánh mắt ngơ ngẩn.

Thu Nhi cũng không có nói sai, y và Thu Nhi quả thật có vài phần tương tự.

Tối làm cho người kinh ngạc chính là mắt, chỉ nhìn một cách đơn thuần vào con mắt, người không biết chuyện có lẽ sẽ nghĩ bọn họ là hai huynh đệ.

“Thật sự rất giống a?” Thu Nhi vui vẻ nói “Nói không chừng ta cùng Mị Ảnh ca ca là huynh đệ!”

Mị Ảnh sững sờ, nói không ra lời.

Có lẽ..... Thu Nhi nói không có sai, có lẽ y và Thu Nhi thật sự là

Đủ rồi!

Mị Ảnh kịp thời cắt đứt ý niệm trong đầu.

Y nhớ người nhà đến điên rồi sao? Bất quá là lớn lên vài phần giống nhau thôi, y lại bắt đầu ở trong đầu thêu dệt lên ảo tưởng.

Tại mười năm trước, y cũng đã không có nhà người, mặc kệ hiện tại bọn họ là có hay không tồn tại, nhưng này không liên quan đến chuyện của y.

Mười năm đó, y như thế nào cũng là một người chống đỡ, bọn họ không biết, cũng không từng làm ra hành động gì khiến cho Mị Ảnh cảm nhận được thân tình, y không vô duyên vô cớ mất tích, nhưng không thấy bất luận hành động gì tìm kiếm tin tức của y.

Đã từng khổ sở, đã từng khóc, đều là chuyện trước kia.

Y là Mị Ảnh, Mị Ảnh là danh tự của y.

Cắn chặt hàm răng, y là Mị Ảnh vì thuần phục Hoàng Thượng cố gắng trải qua cuộc sống này.

Trên thế giới này, ngoại trừ mình y bên ngoài, không có nhà người.

Y một người, cũng có thể sống hảo.

“Thu Nhi, người suy nghĩ nhiều, ta và người tuyệt không phải như vậy.”

“Thật vậy chăng?” Thu Nhi nghi hoặc chăm chăm vào hai người trên gương đồng.

Rõ ràng cũng rất giống a.

“Không giống, Thu Nhi là Thu Nhi, ta là ta.”

“..... A.” Nó đòi hạ vai, thất vọng trả lời.

“Ta đi sắc một chén thuốc nữa, Mị Ảnh ca ca nghỉ ngơi trước a.” Bưng chén lên, nó rời khỏi phòng.

Nhìn qua bóng lưng của nó, Mị Ảnh trong nội tâm hiện lên cảm giác không muốn.

Thu Nhi, thật có lỗi.

Bởi vì y không nghĩ lại cùng bất luận kẻ nào có liên lụy, chờ độc giải xong, y chắc chắn rời đi khỏi chỗ này, đến lúc đó bởi vì biệt ly mà thương tâm rơi lệ, chẳng phải..... Ngay từ đầu không cần phải có điểm liên quan, như vậy khi chia lìa, trong nội tâm ít nhất sẽ không khó chịu như sắp chết.

18. Chương 18

Lại đến ngày rằm.

Trăng kia treo trên màn đêm lại chậm chọc như vậy.

Nguyệt quang sáng tỏ khiến mắt y đau đớn, Mị Ảnh hơi nheo mắt mắt.

Cảm giác khô nóng quen thuộc dâng lên, y yên lặng đặt hạ chén trà, đứng dậy đến phòng cách vách.

Ngón tay rơi vào ván cửa không bao lâu, cửa phòng mở ra, dung mạo y tận lực không muốn thấy kia xuất hiện ở sau cánh cửa.

Hắn kéo Mị Ảnh qua, hướng vào trong phòng.

“Sắc mặt như thế nào kém vậy? Ăn cơm không ngon?”

Lông mày chau lại một chút, “Ít nói nhảm, muốn làm thì làm đi.”

Bên tai nghe thấy hần có chút thở dài một hơi.

Ngón tay mang theo thô kiến lướt qua làn da Mị Ảnh, quần áo từng kiện từng kiện rơi trên mặt đất, Mị Ảnh nhắm mắt, nắm tay buộc chặt tiết lộ tâm tình của y.

Giản Phàm đưa y đến bên giường, đè y xuống, cái hôn nhỏ vụn xuống trên da thịt không tính là trắng của Mị Ảnh.

Luật động như thông lệ rất nhanh kéo đến, mỗi một lần đỉnh nhập trở lại cũng làm cho Mị Ảnh không cách nào khắc chế hô lên thanh âm.

Mỗi khi lúc này, y phảng phất giống như không phải chính mình.

Cảm giác tê dại như ma túy quần lấy tâm tình của y, tri giác, đầu một mảnh trống không, chờ mình lấy lại tinh thần, đã là lúc mồ hôi đầm đìa nằm ở bên cạnh Giản Phàm.

Giống như thường ngày, y thu hồi biểu lộ, lãnh đạm đẩy Giản Phàm ra, ý định xuống giường lấy quần áo.

Giản Phàm giữ chặt y.

“Không vội, ở trong này nghỉ ngơi một buổi tối.”

Không có trả lời, y đẩy Giản Phàm ra, cự tuyệt hảo ý của hần.

“Người hôm nay sắc mặt rất kém, đợi ở chỗ này.”

Giấy không ra, Mị Ảnh dừng lại động tác.

Đích thật rất là mệt mỏi.

Ngày hôm nay y, đặc biệt mệt mỏi.

Làm xong chuyện kịch liệt kia, có thể hay không xuống giường cũng còn là một vấn đề không rõ.

Nghe lời, Mị Ảnh khó có khi nghe theo lời Giản Phàm, mệt mỏi nằm ở bên cạnh hần.

Đột nhiên bị lôi kéo một cái, Mị Ảnh nhập vào trong khuôn ngực Giản Phàm, không có khí lực phản kháng, y thập phần khó chịu Giản Phàm ôm.

Không có khí lực không có nghĩa là miệng không thể động, Mị Ảnh trừng hần, khẩu khí thập phần ác liệt, “Người làm gì? Trời nóng nực cực kỳ, mau buông.”

“Một mực rất muốn hỏi người một việc?”

“Cái gì?”

“Vì cái gì người cố ý muốn tìm cái chết?” Giản Phàm ánh mắt theo dõi khuôn mặt y, mãnh liệt làm cho Mị Ảnh không biết nhìn hướng nơi nào.

“Vậy người tại sao khẳng khẳng phải cứu ta?”

Đây cũng là một chỗ Mị Ảnh một mực không cách nào minh bạch.

“Bởi vì ta là đại phu.”

“Trên đời này cần người đi cứu vớt còn nhiều người lắm, cũng không kém ta đây một chút nào.”

Giản Phàm nhìn hần, kiên định thuyết: “Không giống, ta chỉ cứu người.”

Cuối cùng một câu kia làm cho Mị Ảnh sững sờ.

Hần thăm nghĩ cứu y?

Đây là cái dạng cảm xúc gì? Ngực bị thứ gì đó tràn ngập, tràn đầy.

Mị Ảnh sau khi quay đầu, cúi xuống, né tránh ánh mắt nhiệt liệt của Giản Phàm.

“Ta từ nhỏ chính là cô nhi, không có người nhà, không có thân nhân, bảy tuổi năm đó bị một cái tên khát cái nhặt đi, cùng lão khát cái lang thang một năm, lão khát cái đi, sau đó hắt xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Mị Ảnh vẫn còn nhớ rõ, vóc dáng nho nhỏ của Hoàng Thượng đối với y lộ ra tiểu dung, hỏi y “Muốn làm hộ vệ của ta không? Bao ăn bao ở, không cần ăn đói mặc rách.”

Bởi vì câu nói cuối cùng kia đã động Mị Ảnh.

Y tuổi còn nhỏ, đơn thuần chỉ cầu ấm no liền bán chính mình, nhưng y hồi sau cũng không hối hận về cái quyết định đó, nếu như lại cho y lựa chọn một lần nữa, y vẫn sẽ trả lời như vậy.

“Hắn? Là ai?” Giản Phàm tìm hiểu hỏi thăm.

“Hắn cho ta gọi là người, hắn là chủ tử của ta, chủ tử cả đời. Ta cho rằng..... Có thể vĩnh viễn đợi ở bên cạnh hắn, chính là không có biện pháp.....” Không muốn đi hồi tưởng hình ảnh ngày đó gặp được, Mị Ảnh cố nén thương tâm nhắm mắt, “Tự tiện thoát ra khỏi chủ tử, ta trở về không được..... Không thể ở bên người chủ tử ta có thể làm cái gì? Không cách nào bảo vệ an nguy của chủ tử ta tính cái gì? Ta coi việc đó là lẽ sống mà tồn tại.....”

“Cho nên người lựa chọn tìm chết?”

“Trên đời này không có địa phương ta có thể chứa thân, ta nên vì ai mà sống? Ta tìm không thấy.”

Giản Phàm dùng sức ôm lấy y, lực đạo thêm buộc chặt cánh tay.

“Người làm cái gì? Buông ra ”

“Sống vì ta.”

Lập tức lúc đó, Mị Ảnh không có động tác, sững sờ.

“Sống vì ta.” Giản Phàm lại lần nữa lặp lại.

“Vì..... Cái gì?”

“Hắn không cần người, ta muốn; Hắn cam lòng cho người chết đi, ta không nỡ. Người có mục tiêu sinh tồn, Mị Ảnh người có, vì ta sống sót, tốt với ta sống khá giả cuộc sống.

“ Ta yêu người.”

19. Chương 19

Mị Ảnh mở to mắt, nhìn không thấy biểu tình của Giản Phàm, Mị Ảnh hoảng hốt không rõ.

Ba chữ, nặng nề mà đặt ở trong lòng y, mỗi một lần hô hấp đều trầm trọng cực kỳ.

“Người nói, người.....”

“Ta yêu người.”

Hắn thương y? Giản Phàm thương y? Giản Phàm nói hắn thương y?!

Mị Ảnh trong đầu tràn ngập ý nghĩ này, nhất thời không cách nào tiếp thu.

“Ta yêu người, cho nên không có biện pháp ngồi nhìn người tiêu hao tánh mạng của mình; Ta yêu người, cho nên cô ý muốn cứu người.”

Giản Phàm lúc nói chuyện phả hơi tại bên tai, quét qua lỗ tai, nóng quá.

Nạp nạp, Mị Ảnh do dự mãi sau, mở miệng. “Chính là..... Ta không thương người.”

Hắn cười khê vang lên âm thanh, “Không quan hệ, từ từ sẽ đến, ta không miễn cưỡng người.”

“Ta không có biện pháp cam đoan có thể hay không yêu người.”

“Không quan hệ, thời gian còn cực kỳ dài.”

Đầu bị đặt trong lồng ngực của Giản Phàm, mỗi một lần hô hấp, mùi thuốc trên người Giản Phàm lại chui vào trong mũi Mị Ảnh, hương vị hút vào trong tâm trong phổi, bình phủ sự bất an.

“Cho nên, lưu lại, ở lại bên cạnh ta.”

“..... Cho nên?”

“Hãy yêu ta, đi tìm hiểu ta, để cho ta dung nhập vào trong cuộc sống của người.”

Tiếng nói trầm thấp của hắn truyền vào trong tai, mê hoặc tâm tư Mị Ảnh.

Ý đồ thương hắn, hiểu rõ hắn?

“Ở tại chỗ này, người không lo ăn, không lo mặc, không cần ăn đói mặc rách, duy nhất cần trả giá, là dụng tâm của người.”

không lo ăn, không lo mặc, không cần ăn đói mặc rách.

Một câu quen thuộc cỡ nào .

Mị Ảnh trong nháy mắt liền đỏ mắt, trong mũi chua chua.

Đã từng cũng có một người đối với y nói qua như vậy, mà hồi báo của y là mười năm trung tâm. Hôm nay, Giản Phàm đối với y đồng thời cũng nói ra những lời này, y nên dùng cái gì hồi báo?

Như theo lời Giản Phàm là “Dụng tâm của y”?

“Đáp án của người?”

Đáp án? Y nên cho đáp án gì đây?

Ngẩng đầu, nhìn đến ánh mắt Giản Phàm.

Giản Phàm ánh mắt là ôn nhu như vậy, là thực chí như vậy, y nên tin tưởng sao?

“Thật sự không cần ăn đói mặc rách?” Hốt hoảng, y thì thào hỏi một câu.

Gò má bị nhu tiến vào trong lồng ngực Giản Phàm.

“Chỉ cần người chịu lưu lại, không cần phải lo lắng cái này, ta thà rằng chính mình đói bụng, cũng sẽ không cho người đói bụng; Ta thà rằng một người thụ hàn, cũng sẽ không cho người nhiễm lạnh.”

Cái mũi chua chua.

“Ta hiểu, đã hiểu.....”

Rón ra rón rén, nho nhỏ thân ảnh lên vào trong phòng, phóng nhẹ động tác ôm lấy tiểu hài nhi mới sinh.

“Hừ, Tiểu Thu ngoan ngoan a.” Hài đồng nhẹ giọng nói đối với hài nhi trong ngực.

Tựa hồ hài nhi lớn mới một tuổi không có bướng bỉnh, hài đồng ôm hài nhi rời phòng, ra gian phòng rẽ phải, một mực đi đến cuối cùng, trong lúc đi không quên liên tiếp nhìn qua hài nhi trong ngực

Đi tới một chỗ, nó cửa gỗ đẩy ra, đầu ló vào thăm dò, gọi gì đó.

“Tiểu Dịch..... Tiểu Dịch.....”

Hài đồng gọi vài tiếng, sau đó không lâu mơ hồ trong đó nghe thấy chấn động lật qua lật lại vài âm thanh,

“Tiểu Du?”

Nghe thấy thanh âm trong phòng, hài đồng lập tức lộ ra nét mặt tươi cười, tiến vào trong phòng, rồi sau đó tranh thủ thời gian đóng cửa lại.

“Tiểu Dịch, người nhìn, ta đem Tiểu Thu ôm đến đây.” Nam hài hưng phấn mà hướng một vị nam đồng khác phía trên giường nói ra.

“Tiểu Du, người như thế nào đem đệ đệ ôm đến đây?” Nam đồng nhú mày.

“Người không phải nhớ Tiểu Thu sao? Ban ngày người không thể ra cửa, buổi tối lại là thời gian ngủ của Tiểu Thu, ta biết rõ người luôn nhớ Tiểu Thu, cho nên ôm đến cho người hảo hảo nhìn một cái a.”

Nghe xong lời của nó, nam đồng cảm động.

“Cám ơn.”

“Cám ơn cái gì, ta là ca ca của Tiểu Dịch, yêu thương đệ đệ hẳn là chuyện ca ca cần làm.” Nam hài cười tủm tỉm thuyết, đem hài nhi đang ngủ an ổn đặt ở trên giường.

Hai người nghịch ngợm đối với hài nhi đùa hão một phen, động tác quá lớn liền khiến nam anh đang ngủ say bừng tỉnh. Một khắc nhìn thấy hài nhi mở mắt ra kia, hai người đồng thời ngất một phen mồ hôi lạnh, sợ hài nhi sẽ gào khóc đánh thức cha mẹ đang ngủ say, đến lúc đó hai người khẳng định tránh không được quả trách.

Đáng kinh ngạc chính là, nam anh lại không khóc lớn, chỉ là mở to con ngươi đen nhánh hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào hai người, ngón tay đặt trong miệng thỉnh thoảng lại mút mút.

20. Chương 20

Hai người lúc này mới đột nhiên thở dài một hơi.

Nam hài đột nhiên đề nghị, “Tiểu Dịch, chúng ta đem Tiểu Thu ôm ra ngoài chơi đi?”

Không phải không muốn, nên nam đồng rất nhanh đồng ý đề nghị của nó, dù sao mình đã rất lâu chưa có ra khỏi cửa phòng.

Đứa trẻ một tuổi đã có thể đi, hai người mỗi người một tay nắm hài nhi ra khỏi phòng.

Làm cho hài nhi đứng vững chân, nam hài thùng thùng đông chạy đến bên kia, ngồi xổm người xuống hướng phía hài nhi vỗ tay, “Tiểu Thu, tới, tới.”

“Tiểu Du, Tiểu Thu vừa mới học đi không bao lâu, đừng để nó đi một mình, rất nguy hiểm.....” Nam đồng đứng ở một bên, phi thường lo lắng.

“Không sao đâu.” Nam hài thuận miệng nói câu.

Đối với nam anh, tiếp tục vỗ tay, “Tiểu Thu, Tiểu Thu, tới, đến chỗ ca ca này.....”

“Nha.. nha nha nha.....” Nam anh hướng phía nó, gốc địa chuyển động hai chân mập mạp, hai cánh tay ở giữa không trung sáng ngời nha sáng ngời.

Mắt thấy nam anh cũng sắp đi đến trước mắt nó, đột nhiên, mũi chân bị hòn đá nhỏ trên mặt đất làm trượt chân, nho nhỏ thân thể bổ nhào về phía trước, ngạnh sinh sinh đánh lên mặt đất.

“Oa oa oa oa ” Chịu đau, oa nhi lên tiếng khóc lớn, tinh thần nước mắt một hàng theo con ngươi đen trong cuồn cuộn rơi xuống.

Nam hài lấp bắp kinh hãi, tranh thủ thời gian xông lên trước ôm lấy nam anh, nhìn qua sau lưng, nó kinh hách.

Chảy máu.

Đệ đệ trên mặt tất cả đều là máu, theo trên trán phá một cái động, máu đỏ tươi từ miệng vết thương không ngừng chảy xuống.

Nó luống cuống tay chân, cầm lên quần áo chà lau máu tươi. “Đừng khóc, đừng khóc..... Tiểu Thu ngoan ngoan, đừng khóc.....”

Nó hại đệ đệ bị thương.

Nếu đệ đệ chết mất làm sao bây giờ?

Nên làm cái gì bây giờ?

Thiệt nhiều máu, tất cả đều là máu.....

“Mị Ảnh, Mị Ảnh.....”

Đột nhiên mở mắt ra, Mị Ảnh trên trán tràn đầy mồ hôi.

“Gặp ác mộng?”

Mị Ảnh bình ổn hô hấp, trái tim vẫn đang rất nhanh đập loạn.

Giản Phàm kéo lấy y, vì y chà lau mồ hôi trên mặt.

Có chút không quen với những cử động thân thiết của Giản Phàm, Mị Ảnh không...tự nhiên đẩy tay của hắn ra, “Không cần, ta tự mình làm.”

Giản Phàm cười cười, tùy ý y, không để ý Mị Ảnh lạnh nhạt.

“Người gặp ác mộng?”

“..... Ân.”

“Mộng cái gì?”

Mị Ảnh hồi tưởng, lại như thế nào cũng không nhớ nổi, đầu một khoảng trống, nhưng lại vô cùng đau đớn.

Y nhíu mày, xoa huyết thái dương. “Nghĩ không ra, ta chỉ nhớ rõ có thiệt nhiều máu, thiệt nhiều máu.....”

Nói đến, thân thể phát run, nhưng lòng tự trọng cường hãn thể nhưng lại không cho phép y chính mình bày ra điểm mềm yếu, y ôm lấy thân hình, ức chế run run.

“Nghĩ không ra coi như xong, không cần phải miễn cưỡng chính mình.” Giản Phàm vỗ vỗ bờ vai của y.

Y gật đầu.

Hai tay vây quanh, thẳng đến chính mình đỡ hơn, mới buông ra. Giương mắt, nhìn thấy Giản Phàm ngồi một bên, trong mắt tràn đầy ôn nhu nhìn y.

Có loại cảm giác không biết tên lan tràn đến trong lòng của y.

Giản Phàm hắn, kỳ thật hiểu cá tính của mình a? Cho nên mới đợi ở một bên không lên tiếng trấn an.

Một người như vậy, nhất thời, làm cho Mị Ảnh từ trong nội tâm nghĩ lại có ý đồ đi thương hắn.

Cùng hắn ở một chỗ, hắn là khoái hoạt a?

Triệt để quên đi Hoàng Thượng a, trước mắt người này, càng đáng giá để y yêu.

Nghiêng thân, tựa đầu ỷ tại trước ngực của hắn.

“ Ta đáp ứng người.”

“Đáp ứng?”

“Ân, ta nguyện ý..... Yêu người, nhưng người phải cho ta thời gian.”

“Đương nhiên, kỳ hạn đến đêm giải độc cuối cùng, rất phù hợp?”

Đêm cuối cùng, tức là còn chín tháng.

“Hào.”

21. Chương 21

Quên một người, tựa hồ không phải là một việc khó như vậy.

Yêu một người, cũng tựa hồ không phải một việc khó như vậy.

Mị Ảnh tận lực làm cho mình không thêm nghĩ đến “ai đó” đã làm chính mình nhớ thương suốt mười năm, mỗi khi bánh xe thời gian trong đầu bắt đầu xoay chuyển, y miễn cưỡng chính mình đi hồi tưởng Giản Phàm thật là tốt, làm cho dung mạo Giản Phàm thời thời khắc khắc đặt tại trong lòng chính mình.

Ngay từ đầu tuy có chút ít khó khăn, nhưng bắt buộc tròn mười ngày sau, không hề như lúc trước nữa.

Hôm nay sáng sớm, Giản Phàm xuống núi hành nghề y.

Mị Ảnh gần đây thiển ngủ, dù sao trở thành ẩn vệ suốt mười năm, mỗi ngày đều ở vào trạng thái canh gác.

Ngày đó đáp ứng Giản Phàm, hai người bọn họ liền ngủ cùng giường.

Mỗi ngày ban đêm Giản Phàm ôm chặt lấy y, làm cho Mị Ảnh gối trên cánh tay mình, hành động thân thiết này khiến Mị Ảnh một mực không cách nào quen, cũng có điều không thích.

Gần đây quen độc lập, trong lúc đó có người sủng hộ, không thể nói tới không được tự nhiên.

Khách quan thì Mị Ảnh không thích ứng, Giản Phàm lại có vẻ tự nhiên hơn rất nhiều, phẳng phất giống như không phải lần đầu làm loại sự tình này.

Vừa mới bắt đầu một hai ngày, Mị Ảnh cũng có giây dựa qua, nhưng cũng không thành công.

Giản Phàm người này, nhìn như dễ nói chuyện, tính tình có vẻ ôn nhu tính tình, nhưng kì thực rất khác biệt, chuyện đã quyết định, vô luận người khác nói như thế nào, vẫn là cố ý đi làm, không thể chịu dao động.

Sau, Mị Ảnh cũng chỉ hảo hảo mà theo Giản Phàm, nhưng do hắn ôm y ở trong ngực qua ban đêm.

Loại sự tình này, chỉ cần thói quen đều sẽ thích ứng, sớm muộn có một ngày, y sẽ quen nằm trong ngực Giản Phàm.

Dù sao y đã đáp ứng Giản Phàm sẽ cố thương hắn.

Suốt ngày đợi trên chân núi Giản Phàm cũng không phải nhàn nhàn vô sự có thể làm, trong một tháng, hắn lại có vài ngày xuống núi thay khổ nhân gia xem bệnh.

Hôm nay hắn lưu lại Thu Nhi làm bạn với Mị Ảnh, một mình một người xuống núi.

Mị Ảnh trong phòng đợi đến hết hoảng, từ trong phòng ra đến bên ngoài rồi trở lại, cứ đảo quanh như vậy.

Phòng cũng không lớn, trong phòng đầu có hai gian phòng giữa, cửa phòng mở ra chính phía trước chính là phòng, dùng để ăn cơm. Mà phòng của Thu Nhi thì tại phía sau, một gian so với phòng nhỏ càng có vẻ chật vật gò bó hơn.

Ải bỏ tả hữu hai bên có hai đạo cửa gỗ, phía bên phải tiếp giáp với phòng của Thu Nhi, bên trái nghe nói là thư phòng của Giản Phàm.

Mị Ảnh cho tới nay cũng không tiến vào thư phòng của Giản Phàm qua một lần.

Đẩy tay bước vào, Mị Ảnh nhìn chung quanh một lần.

Tất cả đều là sách vở, tràn đầy.

Tủ gỗ ở vách tường bên cạnh bày đầy sách vở, đây là chỗ Giản Phàm bình thường thư giãn, không thể nói đến, trong phòng này bài trí giống như cảm giác Giản Phàm mang đến cho Mị Ảnh.

Yên tĩnh, hài hòa.

Rút ra một quyển, tùy ý mở ra, tất cả đều là thứ Mị Ảnh xem không hiểu, Mị Ảnh đành phải thả ra.

Vòng quanh thư án bước đi thông thả vài bước, ngón tay nhất nhất mơn trớn mặt bàn, bút lông, nghiên mực

Dừng lại, mực quang ngừng lại.

Đây là..... y?

Thư án một bên xếp đặt trưng họa, hình dáng, thần vận không một chút nào không giống y.

Nâng lên, Mị Ảnh cẩn thận xem kỹ lại vài lần.

Tựa hồ lại không quá giống như y, cảm giác không đúng.

Người trong bức họa, tiểu dung quá mức ôn hòa, ít nhất Mị Ảnh chưa từng cười qua như vậy, khả nghi chính là, nhân vật trong bức họa ngũ quan rõ ràng cùng y không có sai biệt.

Lạc khoản là ngày hôm trước.

Mị Ảnh buông bức họa.

“Mị Ảnh ca ca!”

Đột nhiên toát ra thanh âm, Mị Ảnh vội vàng dùng nghiên mực đè xuống bức họa, đối mặt với Trình Thu.

“Mị Ảnh ca ca, người đang ở đây làm gì vậy?”

“Không có, không có gì.” Đi cách thư án, y không để lại dấu vết đem Thu Nhi mang ra thư phòng.

“Mị Ảnh ca ca, ta thấy thiết chán, người cùng theo giúp ta được không?”

“Cùng người làm cái gì?”

“Ân.....” Nó nghiêng đầu nghĩ nghĩ, trong chốc lát sau, lộ ra nét mặt tươi cười, “Điều, chơi điều với ta!”

Thu Nhi chạy đi, lại lần nữa xuất hiện, trong tay có thêm một con điều.

“Lúc trước sư phụ xuống núi thì mua cho của ta.” Lôi kéo tay Mị Ảnh, hướng ra ngoài phòng.

Một đường kéo ra bên ngoài, chạy thêm một đoạn đường lúc sau, đi vào một mảng lớn thảo nguyên không cùng trống trải.

Con điều thứ này cũng là Mị Ảnh lần đầu đụng phải, y từ đầu hoàn toàn không biết làm như thế nào để chơi, cuối cùng vẫn là Thu Nhi chỉ y cách trảo hảo con điều, mà nó thì lôi kéo đầu dây bên kia.

Y đi theo Thu Nhi chạy ở phía sau, Thu Nhi tốc độ không nhanh, liên tục thử rất nhiều lần, như trước không cách nào thành công làm cho con điều bay lên.

“Để ta thử xem xem.”

Cầm qua con điều, Mị Ảnh nắm chặt đầu dây, điểm đủ, sử dụng khinh công tại trên thảo nguyên chạy như bay, chậm rãi nới lỏng cuốn dây, cước bộ cũng dần dần thả chậm.

Cuối cùng dừng lại, nhìn con điều đã cách mặt đất càng lúc càng xa.

Con điều bay lên trời như một con chim đang giương cánh bay cao, thỉnh thoảng lại chao cánh.

Thu Nhi ở một bên vui mừng khôn xiết vỗ tay, “Mị Ảnh ca ca thật là lợi hại!”

Khom người làm cho Trình Thu cảm ổn dây điều.

Đột nhiên một hồi nổi lên gió mạnh, thổi loạn mái tóc hai người, Trình Thu tóc đen trên trán theo gió tán bay, lộ ra ngạch mặt, thấy được một đạo vết sẹo đột ngột xuất hiện ở phía trên mắt trái của nó.

22. Chương 22

Mị Ảnh nhìn chăm chăm vào vết sẹo thật lâu không rời đi.

“Trên trán người có vết thương chuyện gì xảy ra?”

Đang chuyên chú không chế hảo dây điều, Trình Thu không để ý nói: “Mẹ ta kể, khi còn bé ta ham chơi, đi đường không nhìn mà ngã nhào trên đất, tụt lưu lại cái vết thương này.”

Té ngã.....

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh, một hài nhi nằm sấp té trên mặt đất, sau đó trên mặt của nó tất cả đều là máu, nhan sắc đỏ tươi dính đầy mặt hài nhi.

Cảm giác đau đớn theo hồi tưởng trong đầu nổi lên, hung hăng đau nhức.

Mị Ảnh liếc mòng nhú mày, cảm nhận sâu sắc một hồi lại một hồi mãnh liệt ập đến ăn mòn đầu óc y.

“Đau quá.....” Y xoa lên huyệt đạo trên trán.

Thấy y bộ dáng thống khổ, Trình Thu vội buông cuộc dây điều, vội vàng đuổi tới bên cạnh y, lo lắng hỏi thăm, “Mị Ảnh ca ca, người làm sao vậy?”

Cảm nhận chuy tâm rét đến thấu xương vẫn đang tiếp tục cuốn lấy, mỗi một chút co rút đều làm cho Mị Ảnh cảm giác đầu như sắp nổ tung.

Không biết rốt cuộc đã trải qua thời gian bao lâu, đau đớn mới dần dần trì hoãn.

Lông mày không hề nhú chặt.

“Mị Ảnh ca ca, đừng lo a?”

“Ừ.”

Đương cảm nhận sâu sắc biến mất, Mị Ảnh lại lần nữa hồi tưởng hình ảnh vừa rồi trong đầu lóe lên rồi biến mất, lại như thế nào cũng không nhớ nổi, chỉ là trống không một mảnh, cái gì đó cũng không có.

Hoàn toàn nghĩ không ra.

Liếc qua, dây nhỏ trước kia Trình Thu cầm chặt trên tay đã không cánh mà bay, ngửa đầu, con điều không bị khống chế trên bầu trời bay lượn, rủ xuống trường tuyến sớm đã cách mặt đất không biết bao xa, chỉ sợ hiện tại thi triển khinh công cũng trào không được.

“Con điều của người bay rồi.”

“A!” Thông qua nhắc nhở của y, Trình Thu lúc này mới phát hiện. “Bay.....” Trên mặt lộ ra vẻ thất lạc.

“Ta thử xem có thể hay không giúp người thu hồi.”

“Không cần.” Trình Thu thoải mái mỉm cười.

“Không quan hệ, chim chóc vốn nên tự do bay lượn trên bầu trời, là nhân loại chúng ta quá mức ích kỷ, dùng một cái dây nhỏ ý đem nó buộc chặt bên người. Bay lượn trên trời vốn là thiên tính của nó, hiện tại nó thoát ly trời buộc, ta hẳn là nên vì nó cảm thấy vui vẻ. Mị Ảnh ca ca, người nói được không?”

Trong nháy mắt, Mị Ảnh tựa hồ tại tên người Trình Thu nhìn thấy bóng dáng Giản Phàm

Nếu như đổi lại là Giản Phàm, đại khái cũng sẽ nói như vậy?

Không biết tại sao, Mị Ảnh sẽ lại dâng lên cảm xúc vui mừng.

Năm ấy y mười hai tuổi, là hiểu chuyện như thế?

Thì thảo, Mị Ảnh hữu cảm nhi phát nói: “Giản Phàm đem người dạy rất khá.....”

“Mị Ảnh ca ca, người nói cái gì?”

“Không có gì. Con điều bay mất, người còn muốn chơi cái gì?”

Trình Thu ngẩng đầu nhìn không trung, “Trời tựa hồ mau tối, ta giúp Mị Ảnh ca ca sắc chén được thuốc nữa. Sự phụ có lẽ đã trở lại.”

Hai người sóng vai trở về.

Cách phòng nhỏ còn sót lại vài bước khoảng cách, Giản Phàm từ trong nhà lao ra, sắc mặt bối rối, nhìn thấy hai người sau thở ra một hơi.

“Các người đi đâu?”

“Ta cùng Mị Ảnh ca ca đi phóng con điều.”

Giản Phàm ánh mắt chuyển qua trên mặt Mị Ảnh, mơ hồ trong đó nhưng nhìn ra được khẩn trương chưa toàn bộ tiêu tán.

Giản Phàm ánh mắt nhiệt liệt làm cho Mị Ảnh mắt tự nhiên cúi đầu xuống.

“Thu Nhi, người đi làm việc a.”

“Hảo.” Trình Thu rời đi, hướng phía nhà bếp mà đi.

Trình Thu sau khi rời đi, Giản Phàm nhìn Mị Ảnh, sau một hồi, hần thoáng thở dài một hơi, “Ta nghĩ đến người ly khai, hại ta ngắt một phen mồ hôi lạnh.”

Mị Ảnh ngẩng đầu, “..... Thật có lỗi.”

“Tính, không quan hệ, chỉ cần người không có rời đi là tốt rồi.”

“Ta đáp ứng rồi, nhất định sẽ làm được.”

“?”

“Ta nói sẽ thử yêu người liền nhất định sẽ thử đi yêu người, đáp ứng sẽ lưu lại liền tuyệt không không nói chia tay, ta đã hứa hẹn qua, nhất định sẽ cố gắng đi hoàn thành. Người chi bằng hãy yên tâm.”

“Người không cần quá cố gắng, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

“Ta hiểu.”

Kéo qua tay của y, Giản Phàm đưa y mang vào trong phòng.

“Quan hệ của chúng ta bây giờ, người có thể hiểu rõ?”

“Quan hệ?”

23. Chương 23

Kéo qua tay của y, Giản Phàm đưa y mang vào trong phòng.

“Quan hệ của chúng ta bây giờ, người có thể hiểu rõ?”

“Quan hệ?”

“Đúng vậy, quan hệ của chúng ta bây giờ.”

“Không phải là..... bằng hữu?”

Giản Phàm mỉm cười, nhẹ giọng uốn nắn: “Sai rồi, không phải bằng hữu, chúng ta là tình nhân, đồng giường cộng chằm đã lâu như vậy, người còn không tỉnh tường?”

Nụ cười trên mặt tiếp tục, lại nói: “Tình nhân trong lúc đó, có thể làm rất nhiều việc.”

“Rất..... Rất nhiều việc?” Mị Ảnh mở to mắt, tổng cảm giác Giản Phàm nói ra những lời này sau lưng có...hàm nghĩa khác.

“Đúng vậy, tình nhân có thể như vậy.” Giản Phàm dặt tay Mị Ảnh, mười ngón giao triển, lực đạo to lớn làm cho Mị Ảnh giấy không ra.

“Người.....”

“Còn có thể như vậy.” Buông ra, đột nhiên ôm lấy Mị Ảnh, làm cho Mị Ảnh ngồi ở trên đùi của mình.

“Người đừng như vậy.” Y nắm chặt lấy bàn tay cài tại bên hông của Giản Phàm.

“Quan hệ tình nhân chính là như vậy.” Nói lỏng rời tay, cánh tay dài duỗi ra, từ phía sau ôm lấy đầu Mị Ảnh, kiềm chế trong ngực. “Chúng ta là cái dạng này, không phải rất ngọt ngào sao? Để cho ta sủng ái người, chiều cổ người, đem người nâng trong lòng bàn tay che chở, trong nội tâm bị cái gì khó chịu đều có thể kể với ta.”

Ôm y ở trong ngực, có lẽ đây không phải lần đầu, nhưng Giản Phàm lại người thứ nhất ôm lấy y như vậy.

Ngực của hắn như sao tinh chi hỏa, mặc dù không nóng liệt, lại ấm áp yên lặng rất nhiều tâm.

Y từng ảo tưởng qua có một ngày có thể được Hoàng Thượng ôm ở trong ngực sủng nịch, trông mong mười năm, đợi chờ mười năm, cuối cùng cho y ôn hòa nhưng lại chính là Giản Phàm tối không nhận thức. Mà cái ôm của Hoàng Thượng lại phân cho Bạt Thác Vô Nhược, phân cho hậu cung phi tần muôn hình muôn vẻ.

Tâm kia, cũng không phải là cái y có khả năng đợi.

Y không là người nào của Hoàng Thượng, ngoại trừ quan hệ chủ tớ, cái gì cũng không phải.

Mà Giản Phàm, đột nhiên xâm nhập thế giới của y, đưa nội tâm bình tĩnh vô ba của y quấy đến long trời lở đất, bởi vì Mị Ảnh chưa từng nghĩ tới cùng một người nào đó không phải là Hoàng Thượng hấp thu ôn nhu.

“Ta còn chưa có hiểu người.”

“Người cho rằng như thế nào mới xem như minh bạch ta? Biết rõ tên của ta? Cá tính? Sinh gia tài sản? Đến từ nơi nào?..... Mọi việc như thế sao?”

Liên tiếp đặt dấu chấm hỏi làm khó Mị Ảnh, y trả lời không được.

“Chỉ cần người có phần tâm này, là đủ rồi.”

“Cho dù ta đối với Giản Phàm hoàn toàn không quen biết?”

“Không quan hệ, chúng ta có thể từ từ sẽ đến. Ta không vội những thứ này.”

Hắn, người này, thật sự là một người kì quái.

Mị Ảnh lần đầu tiên đụng phải loại tiểu tử cá tính như thế này, y không biết làm như thế nào để ứng phó. Giản Phàm đối đãi người khác phương thức hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của Mị Ảnh.

Loại người này, nói dễ nghe, là người ngoài ôn hòa; Nói khó nghe chút ít, lại là một kẻ lợi dụng nhược điểm của người khác, ăn mềm không ăn cứng, đem người khác ăn được gắp gao.

“Có cái gì cần ta giúp người đi làm, cứ việc nói thẳng. Ân..... Ta nghĩ sủng hộ người.” Chưa xong, Giản Phàm lại bồi thêm một câu.

Nói ra cuối cùng câu kia, càng thêm xác minh ý nghĩ của Mị Ảnh.

Giản Phàm nhưng thật ra là một người không đơn giản, cùng tên của hắn hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù các loại ý niệm tại trong đầu Mị Ảnh trong nội tâm ngàn trở lại bách chuyển, nhưng y đã sớm không quan tâm.

“Có một chuyện?” Quay đầu, y nhìn qua Giản Phàm.

Giản Phàm nhu hòa cười yếu ớt, gật đầu.

“ Ta sẽ xuống núi.”

Dừng lại, nói tiếp: “Ta muốn đi gặp một người.”

Gặp một người.

Đúng vậy, y muốn đi gặp Hoàng Thượng.

Gặp Hoàng Thượng một lần cuối cùng, triệt để chấm dứt hết thảy.

Giản Phàm cũng không nhiều chuyện, liền đáp ứng Mị Ảnh.

Lo lắng đem Thu Nhi một mình ở lại trên núi, hơn nữa không xác định xuống núi bao lâu, bởi vậy bọn họ đem Trình Thu cùng nhau xuống núi, cũng không phải đưa nó cùng vào trong hoàng cung, mà là đưa nó tạm thời an trí tại nhà của Trình Thu, chờ khi lên núi thì lại cùng nhau đi.

Nghe Giản Phàm nói sơ lược qua, Trình Thu gia cảnh không sai, trong kinh thành xem như phú hào thứ nhất thứ nhì.

Khi cùng Trình Thu xuất hiện, là vì hắn đã từng đảm nhiệm vừa làm ca ca vừa làm đại phu dài đến ba năm, cùng Trình thị hai vợ chồng giao tình coi như không sai, khi hắn quyết định lên núi, vợ chồng Trình thị khẩn cầu hắn thu nhận Trình Thu làm đệ đệ.

Giản Phàm không có dị nghị liền đáp ứng, tiếp được cái gánh nặng này.

Theo khi đó cũng đã qua ba năm, trong ba năm này, Trình Thu chưa từng hồi hương nhìn qua cha mẹ, hôm nay sắp về tới nhà, Trình Thu tâm tình không yên bất an, có chút khẩn trương, có chút hưng phấn.

24. Chương 24

Nghe Giản Phàm nói sơ lược qua, gia cảnh của Trình Thu không sai, trong kinh thành xem như phú hào thứ nhất thứ nhì.

Cùng Trình Thu cùng một chỗ xuất hiện, là vì hắn đã từng đảm nhiệm ca ca kiêm đại phu đến ba năm, cùng hai vợ chồng Trình thị giao tình coi như không sai, khi hắn quyết định lúc lên núi, vợ chồng Trình thị khẩn cầu hắn thu Thu Nhi làm đệ tử.

Giản Phàm không có dị nghị liền đáp ứng rồi, tiếp được cái gánh nặng này.

Theo khi đó đã qua ba năm, trong ba năm này, Trình Thu chưa từng hồi hương nhìn qua cha mẹ, hôm nay sắp về tới nhà, tâm tình Trình Thu không yên, có bất an, có chút khẩn trương, có chút hưng phấn.

Không vội nên đi đến vài ngày lộ trình.

Mị Ảnh một mình ở lại phủ viện bên ngoài, mà Giản Phàm mang Thu Nhi tiến vào trong phủ.

Ngay lúc đó ở giữa trưa, mặt trời rực rỡ cao liệt, Mị Ảnh chịu không nổi dương quang gay gắt, lui lại mấy bước trốn vào bóng râm ở trước đại môn để che nắng.

Từ lúc Giản Phàm bọn họ tiến vào trong phủ đã qua nửa giờ, Mị Ảnh bình tĩnh chờ đợi, cũng không bởi vì đợi lâu mà mặt mang nét không kiên nhẫn.

Qua lại thăm hỏi bên ngoài phủ, cảm giác, cảm thấy nơi này có vài phần quen thuộc.

Có thể kỳ quái chính là, y chưa bao giờ tới phủ cận này, chớ nói chi là đi qua nơi này.

Mục quang có chút hoảng hốt, không hiểu, tâm trí lại mơ hồ hiện đau.

Xoa nhẹ bên cạnh huyệt đạo, Mị Ảnh nhắm mắt lại, làm cho hai con mắt đã mấy ngày không triệt để nghỉ ngơi nhắm lại một chút.

Cảm giác tốt hơn rất nhiều, Mị Ảnh mới mở mắt.

Hướng trong cửa ngắm nhìn, lúc này, có một vị tiểu nam hài cầm tảng đá tại một phiến cửa son không mở ra giở trò đùa dai vẽ loạn.

Mị Ảnh buồn bực, vừa rồi tựa hồ không có nhìn thấy tiểu nam hài này.

Mị Ảnh đến gần vài bước, tiểu nam hài tựa hồ không phải là vẽ loạn, mà là ánh mắt phi thường nghiêm túc viết chữ.

Tiếng bước chân theo trong cửa lớn vang lên, y theo một cái phiến cửa khác mở ra nhìn lại, một tên nô bộc cầm cái chổi hướng ngoài cửa nện bước, Mị Ảnh lúc này vì tiểu nam hài đang vẽ một phen mồ hôi lạnh, nếu như bị nô bộc trông thấy, nam hài chắc là sẽ gặp quở trách, khó có được một lần tốt tâm, Mị Ảnh đem ánh mắt chuyển qua, đang định lên tiếng nhắc nhở nam hài thì, nam hài cũng đã không biết biến đâu mất.

Y nghi hoặc nhìn chung quanh, cũng không thấy thân ảnh nam hài.

Kì quái, nam hài khi nào thì rời đi?

Đáng chết! Võ công của y khẳng định lui bước rất nhiều, y thậm chí ngay cả một tiểu nam hài khi nào rời đi đều không có phát giác được.

Mị Ảnh hướng chỗ nam hài vừa đứng đi đến, có chút tò mò muốn xem nam hài viết những thứ gì.

Đến gần nhìn lên, không có nhìn thấy chữ viết gì, Mị Ảnh tìm hồi lâu, mới mơ hồ tại trên góc khuất của cửa nhìn thấy vài cái kí tự sớm đã ban bác tẩy màu xem không rõ chữ

Trình Dịch. Trình Du.

Chỉ vện vện có bốn chữ này.

Tên nam hài kia mới vừa rồi là ghi bốn chữ này? Nếu là lời của nó, vì sao lại viết ra những chữ như vậy?

Trong nội tâm Mị Ảnh tràn đầy nghi vấn.

“Người là ai?” Bên cạnh cách đó không xa đột nhiên toát ra một câu, Mị Ảnh quay đầu.

“Ta là bằng hữu của Giản Phàm.”

Người hầu vừa thấy khuôn mặt y, trên mặt là kính hãi, hai mắt mở thật lớn, cái chổi rơi xuống, người hầu ngón tay liên tiếp phát run đối với y chỉ chỉ.

“Di..... Di, thiếu gia gia.....”

Cái gì?

Mị Ảnh lặng yên không lên tiếng, trong nội tâm càng thêm nghi hoặc.

“Dịch..... Dịch thiếu gia..... Ngài là người hay là quý?” Nô bộc trắng bệch che mặt, ấp a ấp úng hỏi thăm.

“Ta là người. Nhưng ta không phải cái “Dịch thiếu gia” trong miệng người.” Mị Ảnh không kiên nhẫn trả lời. Biết rõ người hầu trước mặt là xem y thành ca ca của Trình Thu.

Xoay người, y rời xa tiền phủ, đi ra bên ngoài tường vây chờ Giản Phàm.

Thấy y rời đi, người hầu hoảng hốt theo sát tại phía sau y, “Có thể, chính là.....”

“Ta nói ta không phải Trình Dịch!” Rút đao ra, đặt trên cổ tên người hầu, lạnh như băng mở miệng: “Dài dòng thêm một câu nữa, coi chừng cái mạng nhỏ của người.”

Đối với dẫn những người khiến tâm y thấy phiền, Mị Ảnh tối thường sử dụng thủ pháp, chính là làm hấn rớt cuộc nói không nên một câu, miễn cho nhầm trúng khiến y càng thêm phiền lòng.

“Đối, thực xin lỗi, thỉnh đại hiệp tha mạng, là ta nhận sai người, là lỗi của ta.....” Người hầu sắc mặt càng thêm trắng bệch, đôi môi liên tiếp phát run.

“Mị Ảnh.”

Trong không khí, kịp thời vang lên hai chữ.

Mị Ảnh bắt lấy lưỡi đao, thu vào trong vỏ. “Cút đi.”

Người hầu sợ tới mức tiểu ra quần, như là theo Diêm Vương trên điện đi dạo một vòng, hẩn hoang mang rối loạn loạn loạn dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

“Làm cái gì đối người vô tội động đao tử?”

“Người quá chậm.” Mị Ảnh cũng không trả lời vấn đề của hắn, đưa lưng về phía Giản Phàm nói vài chữ, thần sắc lạnh lùng.

Thở dài một hơi, Giản Phàm đến gần y, kéo qua.

“Thực xin lỗi, ta có chút việc bận.”

Mị Ảnh hừ lạnh một câu, buông tay hắn ra, tự mình đi lên phía trước.

25. Chương 25

“Người quá chậm.” Mị Ảnh cũng không trả lời vấn đề của hắn, đưa lưng về phía Giản Phàm nói vài chữ, thần sắc lạnh lùng.

Thở dài một hơi, Giản Phàm đến gần y, tay chạm qua thân thể của y.

“Thực xin lỗi, ta có chút bận.”

Mị Ảnh hừ lạnh một câu, bỏ qua tay của hắn, tự mình đi lên phía trước.

Giản Phàm cước bộ nhanh hơn, cùng y sóng vai đi tới.

“Ta cùng Trình Dịch kia rốt cuộc có bao nhiêu phần giống nhau?”

“Hai người các người rất giống nhau.”

“Rốt cuộc giống nhiều như thế nào?” Khẩu khí mang chút ít tức giận.

“Vì chuyện vừa rồi sinh khí? Hắn không phải cố ý.” Giản Phàm tránh né, chỉ giản lược dùng câu chữ hỏi qua.

“Giản Phàm, thành thật nói cho ta biết!”

Mị Ảnh nghe thấy Giản Phàm lại thở dài, sau nửa ngày qua đi lại không nói chuyện.

Mị Ảnh kiên nhẫn dần dần hầu như không còn.

Đợi đã lâu, lại đổi được một câu của hắn: “Người đến tột cùng hy vọng ta nói cái gì?”

“Người ”

“Chỉ cần là người hy vọng nghe thấy, ta đều nguyện ý nói ra khỏi miệng.”

Mị Ảnh lời dừng ở bên miệng.

Thứ y mong muốn nghe thấy, Giản Phàm chẳng lẽ còn không rõ, không rõ ràng?

Có ai không hy vọng mình ở trên đời là độc nhất vô nhị? Bị người ta coi như một người khác, ngay từ đầu tuy tận tâm, nhưng lâu, số lần nhiều hơn, thay thế vào đó chỉ là không kiên nhẫn cùng tâm tình táo bạo.

Nhưng mà, Mị Ảnh cho rằng Giản Phàm hiểu lòng của y, y cho rằng Giản Phàm biết rõ nội tâm của y chờ đợi cái gì, vì sao lời hắn mở miệng nói ra nhưng lại làm cho người ta không thoải mái như vậy.

Từ đáy lòng cực kỳ không thoải mái.

“Người người này thật sự là hỗn đản!” Sau khi nói những lời này, Mị Ảnh nhảy lên mái hiên, giẫm chân rất nhanh liền đi xa.

Độc lưu lại Giản Phàm đợi nguyên chỗ đó.

Giản Phàm không đuổi theo.

Song đồng đen như mực nhìn qua bóng lưng rời đi của y, trong mắt nổi lên một vòng cảm xúc không thể giải thích.

Mị Ảnh biết rõ Giản Phàm có thể đuổi kịp.

Giống như phát tiết tâm tình mà điên cuồng chạy vài chục dặm, y cuối cùng vẫn là trở lại kinh thành, tùy ý chọn một gian khách điểm vào ở.

Đêm nay, y một người nằm ở trên giường, lật qua lật lại, nhưng ngủ không được.

Có chút..... quái dị nói không nên lời, giống như không thích ứng.

Một câu nói cuối cùng kia, Mị Ảnh vội vàng ở trong đầu xóa đi.

Cũng không phải là không thích ứng, y có thể không thích ứng cái gì? Y rất tốt, cho dù Giản Phàm không ôm y chìm vào giấc ngủ, y vẫn là có thể ngủ được an an thỏa thỏa, không có chút nào không quen!

Kéo cao đệm chăn.

Khép kín mí mắt, trương bế, muốn ngủ.

Mỗi một dần dần xâm nhập, cảm giác vô lực khiến Mị Ảnh ngủ không được, hoảng hốt, tựa hồ có ngủ, rồi lại giống như căn bản không ngủ.

Chết tiệt!

Giản Phàm lại không có theo tới, dựa vào hiểu biết của Mị Ảnh đối với khả năng của hắn, hắn đã sớm đánh hơi ra y ở tại khách điểm nào, sẽ không phải đến lúc này còn không có phát giác.

Nhất định là cố ý không hiện thân, tên kia thật sự là đáng giận.

Lúc này hắn, tuyệt đối tránh ở chỗ tối vụng trộm quan sát nhất cử nhất động của y, nhìn y vì hắn bộ dáng tâm phiền loạn, sau đó cười trộm.

Tiểu tử giáo hoạt khôn khiếp!

Mị Ảnh càng nghĩ trong nội tâm càng tức giận, nghĩ đến cuối cùng, như là có một ngọn lửa trong ngực vậy lấy y mà thiêu đốt, hỏa thế có vẻ càng lúc càng lớn.

Càng lúc càng tràn đầy.

Nghĩ đến cuối cùng, y rõ ràng đem chính mình bao vây tại trong đệm chăn.

“..... Tên khôn.” Mị Ảnh không tự giác thốt ra tiếng trách mắng.

Đột nhiên, cánh tay hữu lực từ bên cạnh giữ chặt lấy eo của hắn, phía sau lưng dán chặt lấy một đạo da thịt ôn hòa. “Đang mắng ta?”

Mị Ảnh chớp mắt.

“Sợ người giận ta, cho nên muốn cho người tạm thời yên lặng một chút, không nghĩ tới lại hoàn toàn ngược lại, thật có lỗi.”

Đôi môi mở ra hợp lại rất nhiều lần, Mị Ảnh cuối cùng mới tìm lại được thanh âm, giọng khàn khàn nói: “..... Người tạm thời cứ như vậy.....”

Trả lời y, chỉ là tiếng Giản Phàm cười khẽ, “Ha ha.”

Người cười cái rắm a. Mị Ảnh trong tâm khó chịu trả lời.

“Đừng tức giận.” Bàn tay xấu xa xâm nhập vào trong đệm chăn, kéo ra quần áo lót, từ dưới lén vào. “Làm vài chuyện thoải mái đi?”

26. Chương 26

Mị Ảnh không khách khí đập rơi bàn tay hắn, “Đó là người tự thoải mái!”

“Chúng ta làm nhiều như vậy, người đều không thoải mái qua sao?” Giản Phàm khẩu khí mang một ít trêu chọc.

“Không cùng người nói cái này, bỏ đi.” Mị Ảnh bên tai hiện vết hồng.

“Chúng ta là tình nhân, không nói chuyện này, vậy thì nói cái gì?” Bàn tay lại lần nữa chui vào.

“Ai là tình nhân của người? Cút ngay.”

“Mị Ảnh.”

“Bỏ đi.” Mị Ảnh gò má nóng lên.

“Ta yêu người.”

..... Cái tên tiểu tử khốn kiếp này.

Đầu ngón tay lướt qua phần bụng căng thật, dần dần kéo lên phía trên, đột nhiên nắm lấy tiểu đậu đỏ trang trí nổi lên trước ngực, kìm lấy, xoa nhẹ.

“Mị Ảnh, ta yêu người.....”

Đáng giận, con mẹ nó.

Mị Ảnh thân thể bởi vì cử chỉ phóng dăng của Giản Phàm mà không thể tự kiềm chế run rẩy.

Giản Phàm tay kia cũng không còn nhàn hạ, giật xuống đũng quần Mị Ảnh, một phen bắt lấy bộ vị trọng yếu của y.

“Giản Phàm..... Người, người..... Buông tay!”

“Không được. Muốn thả tay, cũng phải chờ ta làm cho Mị Ảnh trước sướng khoái một lần mới có thể buông tay.” Vừa nói, hắn bên cạnh di động bàn tay, bộ vị hư mềm rủ xuống, sau vài cái trườn động liên cao cao nâng lên.

“Nhìn, Mị Ảnh, tiểu tử kia rất có tinh thần.”

Ngậm miệng chó của người lại.

Mị Ảnh trong lòng tức giận, muốn phản kháng, nhưng mới để cho Giản Phàm đùa vài cái, toàn thân cũng đã hư mềm đến vô lực phản kháng, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi tùy ý Giản Phàm bên cạnh trêu chọc đùa giỡn y.

Tay di động không dừng lại, khi thì vân vê khi thì nói lỏng, mới dụng công phu không bao lâu, Mị Ảnh đã đầu hàng phun ra chất trắng đục.

Ngón tay dính chất lỏng ở bên cạnh non huyết phía sau nhu nhu, rồi sau đó vội vàng không kịp chuẩn bị đâm vào, đầu ngón tay toàn bộ vùi sâu vào.

Mị Ảnh bị cử chỉ của hắn làm kinh hãi, xoay người nghĩ ngẩn cả nhưng không có biện pháp này quay người lại.

“Hôm nay không phải ngày rằm.....”

“Không phải ngày rằm cũng có thể làm.”

“Giản Phàm!”

Giản Phàm nghiêng đầu, tại giữa cổ Mị Ảnh liếm láp, hấp duyệt.“Chúng ta là tình nhân, không phải sao?”

Đó là hai chuyện khác nhau! Mị Ảnh trong lòng hung hăng trả lời.

“Ta sẽ rất ôn nhu.”

Đây cũng là hai chuyện riêng cơ mà!

“Mị Ảnh, ta nghĩ ôm người, muốn cảm thụ cảm giác bị chỗ cực nóng của người chăm chú bao vây, một tháng hai ngày quá ít, ta nghĩ muốn mỗi ngày đều ôm người, yêu thương người, nhìn người bởi vì ta mà rơi lệ, bởi vì ta mà thổ dốc, ta cảm thấy rất thỏa mãn, ta là nam nhân bình thường, nghĩ ôm người chính mình yêu thương, có cái gì không đúng?”

Con mẹ nó đáng giận.

Giản Phàm hoàn toàn bắt lấy nhược điểm của y, biết rõ y là ăn mềm không ăn cứng, hôm nay dùng loại khẩu khí này, gọi y như thế nào có thể đẩy hắn ra.....

Mị Ảnh trầm mặc không hề phản kháng, hiểu đây là y không tiếng động nhượng bộ, Giản Phàm vui vẻ nghiêng mặt, tại gò má bên cạnh ấn xuống một cái.

Đầu ngón tay khuấy động sâu sắc, lời lẽ tình ý, tốc độ từ chậm đến nhanh hơn.

Khai thác đến khi xác định có thể chứa nhập vật cực đại, hắn rút tay khỏi, hung khí tra tấn người kia chống đỡ ở phía sau huyết, lấy tư thế từ phía sau chậm rãi đẩy vào.

Đây là lần đầu tiên không bởi vì giải độc mà làm tính sự, ngoại trừ lần đầu tiên chịu đau, sau ba tháng giải độc bởi vì được tính phát tác khiến cho Mị Ảnh chỉ cảm thấy được đến cảm giác phiêu phiêu dục tiên mỹ diệu, cái cảm giác đau đớn khác cơ hồ không có, sau khi làm xong cũng chỉ có kha khá không khỏe, còn cả người đau nhức ngược lại không có.

Nhưng này một hồi bất đồng, cũng không phải là bởi vì giải độc mà làm, mà túy thể xác và tinh thần như độc được gây nghiện cũng không phát tác, cho nên khi Giản Phàm tiến vào trong cơ thể, cực đại xé rách làm cho Mị Ảnh trong nháy mắt khuôn mặt trắng bệch.

Hiển nhiên vừa rồi đầu ngón tay khai thác tựa hồ không có phát huy tác dụng.

Vì vấn đề mặt mũi nên Mị Ảnh đương nhiên không dám la lên tiếng, ỉn ỉn chịu đựng, tùy ý Giản Phàm động tác càng tăng lớn.

Cái gì thoải mái? Tuyệt không thoải mái! Y không bao giờ... tin tưởng lời tên hỗn đản kia nữa! Mị Ảnh cắn chặt hàm răng, trong lòng nặng nề thề thốt.

Đều do chính mình nhất thời mềm lòng, mới có thể rơi vào tình trạng như vậy.

Phía sau ôm Mị Ảnh nên Giản Phàm tự nhiên không có nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Mị Ảnh vẻ mặt thống khổ, đương nhiên lại càng không có minh bạch cảm thụ của Mị Ảnh lúc này. Bất quá trong nội tâm ngược lại có vài phần nghi hoặc, không có nghe tiếng rên rỉ quen thuộc làm hắn có chút không quen.

Luật động một thời gian ngắn, cuối cùng Giản Phàm dừng lại động tác, rút ra thứ gắng gượng kia đem Mị Ảnh lật qua, lúc này mới phát hiện sắc mặt Mị Ảnh tái nhợt cực kì.

27. Chương 27

“Người làm sao vậy?”

Trả lời hần, là một Mị Ảnh biểu tình nhu nhược nhìn chăm chăm.

“..... Người còn dám hỏi.....”

“Làm đau người?”

Nói nhảm! Mị Ảnh trợn hai mắt trắng dã với hần.

Giản Phàm cúi đầu, khuôn mặt hướng đến chỗ phía dưới chân đơn hồng tích loang lổ, ánh mắt dời lên, chất lỏng huyết sắc theo cúc hoa mấp máy nhất trương nhất hợp ầm ụt chảy xuống.

“Thực xin lỗi, khiến người bị thương.” Giản Phàm phi thường áy náy.

Mị Ảnh không biết nên nói cái gì, chính mình hần là muốn tức giận, nhưng trông thấy Giản Phàm một bộ dáng áy náy, lại kinh ngạc phát hiện chính mình lại có chút ít không muốn.

“Không sao.”

“Thật sự rất xin lỗi.”

Giản Phàm cúi đầu.

Hần đột nhiên cử động làm cho Mị Ảnh hơi giật mình, lập tức trong đầu một mảnh trống không.

Đầu lưỡi ướt át liếm láp bộ vị chảy máu kia, đem máu tươi toàn bộ liếm vào, đầu lưỡi như xà tỉ mỉ trượt nhập trong tiểu huyết nháy mắt đốt cháy xúc cảm thân thể.

“Người, người.....” Mị Ảnh bị hành vi can rở của hần làm sợ, đưa tay chống đỡ, “Trong này rất bẩn..... Đừng phải liếm.....”

Giản Phàm ngẩng đầu, hướng y mỉm cười, “Ta nói rồi, sẽ làm người thoải mái.”

Một tay vỗ về chơi đùa dục vọng của Mị Ảnh.

Mị Ảnh che miệng, thẹn thùng không dám la lên tiếng, đem thanh âm rên rỉ không thể tự khống chế toàn bộ nuốt vào trong bụng, nhưng vẫn có vài tiếng thoát ra.

Giản Phàm đầu lưỡi như là có chứa ma pháp, rất nhanh, cảm nhận cự liệt sâu sắc biến mất, từng đợt tê dại quen thuộc do đầu lưỡi liếm láp mở rộng tại địa phương kia.

Hần kéo xuống bàn tay Mị Ảnh đang che môi, “Không sao, ta thích thanh âm của người thanh âm, cho ta cảm nhận tiếng rên rỉ điên cuồng.”

“Ngậm cái miệng chó của người lại.....”

“Mỗi lần nghe thấy tiếng rên rỉ của người, sẽ có thể làm cho ta nghĩ hảo hảo mà yêu thương người, hung hăng đoạt lấy người.....”

“Nói linh tinh..... Câm miệng..... A a ”

Giản Phàm vội vàng không kịp chuẩn bị dùng sức đỉnh nhập, thứ đã đặt tại bên ngoài đối với cúc huyết dưới tư thế này đâm vào, rút khỏi, mở lớn hai chân, nâng lên bộ vị giao hợp, can đảm đảo dời lấy.

“Ta yêu mến tư thế như vậy bởi vì ta có thể nhận cảm thụ của người, là vui hoan hay là chán ghét, là đau đớn hay là sướng khoái, hiện tại..... Người xác nhận thoải mái a?”

“Sảo..... Chết.....”

Hần sung sướng cười khê, đảo làm cho lực đạo lại tăng thêm vài phần.

Tốc độ nhanh hơn, liên tục trườn tổng mấy trăm cái, mới tại trong cơ thể Mị Ảnh bắn ra chất lỏng nóng hổi.

Mị Ảnh run rẩy, cảm nhận được chất lỏng cực nóng tràn đầy trong huyết đạo nhỏ hẹp.

Hắn không có rút ra, thở dốc đè nặng Mị Ảnh.

Đây là thói quen của Giản Phàm, mỗi lần xong việc, lửa nóng cực đại luôn hoan hỉ nằm tại trong huyết chờ rất lâu, chờ dục vọng gắng gượng chậm rãi tiêu trừ sau mới rời khỏi.

“Bỏ đi.” Toàn thân cực kỳ dinh dính, Mị Ảnh không thoải mái đẩy hắn ra.

“Một chút nữa.” Hắn vẫn là ôm chặt không tha.

Qua không bao lâu sau, Giản Phàm mới rút ra, xuống giường cầm bồn thủy, sẵn sóc lau sạch mồ hôi trên người Mị Ảnh.

“Ngày mai muốn đi đâu?”

“Đến lúc đó người liền biết.” Mị Ảnh nhắm mắt, mỗi mệt.

Tìm hảo một phen công phu mới lấy sạch sẽ chất lỏng trong huyết, Giản Phàm nằm ở bên cạnh Mị Ảnh, trước sau duỗi một cánh tay đưa y ôm vào trong ngực, làm cho Mị Ảnh kề sát tại trước ngực của mình nghỉ tạm.

“Chúng ta ngày mai lại đến làm a.”

“..... Mơ tưởng!”

“Ta có cho người thoải mái, không phải sao?”

“Nói thêm một câu nữa, chú ý tánh mạng của người.”

Giản Phàm cười khê vài tiếng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Mị Ảnh toàn thân đau nhức.

Giản Phàm cầm lọ thuốc mỡ muốn thay y bôi được, Mị Ảnh đương nhiên nói cái gì cũng không chịu, hai người giằng co hồi lâu, Giản Phàm nói hảo một đồng lời khiến cho Mị Ảnh lại lần nữa mềm quyết tâm, để hắn giúp y chà lau.

Quá trình bôi thuốc, thiếu chút nữa không khống chế được, âm thanh Mị Ảnh ngậm khê khiến dục hỏa Giản Phàm bốc lên, đè nặng hắn khiến hắn lại nảy ra ý định tiếp tục tình ái tối hôm qua, Mị Ảnh chống cự như thế nào cũng chính là giấy không thoát Giản Phàm, may mắn hắn cuối cùng tìm lý trí về, nghĩ đến đời lát nữa phải ra ngoài, Mị Ảnh mới tránh được kiếp nạn này.

Thuốc mỡ phát huy công hiệu, chỉ trong giây lát, đau đớn vì xé rách đã chậm rãi biến mất, ngoại trừ tứ chi đến eo mỗi nhừ đau nhức, trên cơ bản không có gì trở ngại.

Bước ra khách điểm thì đã là vào lúc giữa trưa.

Mị Ảnh hí nửa mắt, hướng một chỗ nhìn lại, trong mắt có chút buồn vô cớ.

28. Chương 28

Sau một hồi, y nhìn đủ, thân hình hướng tới phương hướng kia trên đường.

Giản Phàm đi theo phía sau y.

Mục tiêu là một tòa cung điện tráng lệ, Mị Ảnh lúc trước cư ngụ mười năm, bài trí trong nội cung cùng thông lộ, tự nhiên quen thuộc cực kỳ.

Chọn một nơi có ít người qua lại, Mị Ảnh lén lút tiến vào trong hoàng cung.

Lúc này, Hoàng Thượng hẳn là trong thư phòng phê duyệt tấu chương. Mị ảnh trong lòng ám phù.

Dùng đường tắt, không trở ngại một đường đi vào trong thư phòng, lén nhìn nhưng lại không thấy Hoàng Phủ Duật.

Mị Ảnh rời đi Ngự Thư Phòng, rẽ ngoặt, đi vào Hoa Sinh Điện.

Hoa Sinh Điện, chỗ ở của Đại Hoàng Đế — Viêm Di Quốc.

“Người muốn tìm ai?” Giản Phàm một đường đi theo phía sau y, thấy y hành tẩu trong hoàng cung thông hiểu như phòng bếp nhà mình, nhớ tới Mị Ảnh đã từng đề cập tới vị “chủ tử” kia. Ba tháng trước vào buổi đầu tiên độc phát, giữa lúc hai người giao triền, y không ngừng thốt ra một ít âm thanh thổ lộ, khi đó, hẳn tựa hồ mình bạch người ở trong tâm Mị Ảnh kia.

Theo lời y, “chủ tử” kia chính là Viêm Di Quốc đương kim Thánh Thượng a?

“Hừ, nhỏ giọng một chút.” Tới gần cửa sổ, y đâm thủng giấy dán, để sát vào nhìn.

Trên long sàng là một nam nhân đang nằm, nhưng thân hình nam nhân gầy yếu này lại không phải là Hoàng Phủ Duật cường tráng. Mị Ảnh hiểu, y không phải Hoàng Thượng, là.....

Đôi mắt Mị Ảnh ảm hạ.

Ánh mắt dạo qua một vòng, tại trước thư án trông thấy người đã không gặp suốt ba tháng.

Là Hoàng Thượng..... Là Hoàng Thượng! Mị Ảnh trong nội tâm dậy sóng.

Đột nhiên, nam nhân đang chuyên chú phê chữa tấu chương buông chu hào, hướng cạnh cửa tới gần, gọi cung nữ không biết dẫn dò mang tới những thứ gì, rồi sau đó đi vào trước giường.

Không bao lâu, vài cung nữ bưng thực vật đi vào, đem bàn vuông bày tràn đầy.

Mị Ảnh nhìn hai người sống vai đi vào trước bàn vuông, nhìn Hoàng Thượng sắc sảo giúp nam nhân kẹp thực vật, nhìn Hoàng Thượng dùng ánh mắt mà y chưa từng thấy qua chăm chú theo dõi nam nhân kia.

Đột nhiên, nam nhân buông bát đĩa di động thân thể ngồi ở bên cạnh Hoàng Thượng, hiển nhiên cùng Hoàng Thượng nắm tay, làm Mị Ảnh kinh ngạc chính là Hoàng Thượng lại không có vung rơi bàn tay của hắn, tùy ý để hắn nắm.

Tâm, bị một màn trước mắt này tổn thương.

“May mắn, ta thật sự mang thai, trong bụng có cục cứng của hai người chúng ta, sau đó người cũng tiếp nhận hắn, ta rốt cục như nguyện có thể bình bình cùng người ở một chỗ.”

Trong tai truyền vào tiếng nói của nam nhân không nhanh không chậm.

Mị Ảnh ngơ ngẩn, ngốc lảng, quá nhiều rung động đánh sâu vào suy nghĩ của y.

Mang thai..... Vậy nam nhân trong bụng có hài tử của Hoàng Thượng?!

Nam nhân sao có thể mang thai?

“Hy sinh nhiều như vậy, bất quá là vì muốn đợi tại bên người Trẫm, người cảm thấy như vậy đáng không?”

“Đáng a!” Mị Ảnh trông thấy nam nhân khi nói ra những lời này, đồng thời trên mặt nổi lên tiểu dung thỏa mãn.

“Vì người, cho dù muốn ta chết, ta cũng nguyện ý.”

Mị Ảnh chuyên chú tại đoạn đối thoại trong phòng, lòng cảnh giác giảm đi.

“Chú ý!” Giản Phàm đột nhiên bay qua bên cạnh thân thể y, một phen lưỡi dao sắc bén găm trên cửa sổ linh mộc.

Mị Ảnh quay đầu lại, hướng tới chỗ phát ra lưỡi dao sắc bén nhìn lại, tâm cảnh giới rơi xuống, đẩy Giản Phàm qua một bên, hướng kẻ tập kích đi đến. “Quý Ảnh, là ta.”

Nam nhân đứng thẳng tại trên cành cây nhìn thấy y, sát ý triệt hạ, lộ ra biểu tình mừng rỡ. “Mị Ảnh?!” Nhảy xuống, hân vui vẻ ôm cổ Mị Ảnh. “Hảo huynh đệ, mấy ngày này người đi nơi nào? Gặp lại người bình an vô sự ta thật sự cao hứng!”

“Có một số việc vội vàng, trì hoãn.”

“Chúng ta tìm một chỗ, hảo hảo mà uống rượu thôi.”

“Không để ý Hoàng Thượng?”

“Yên tâm, trong nội cung còn có cấm vệ bảo vệ! Đi, chúng ta nâng cốc bàn hoan!” Cởi mở vỗ vỗ bả vai Mị Ảnh.

“Không được, ta chỉ là trở về xem Hoàng Thượng một lần cuối cùng, từ nay về sau..... Có thể sẽ không tái hồi cung.”

Quý Ảnh ngẩn người, lo lắng nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Gặp khó khăn sao?” Lúc này hân mới nhìn thấy Giản Phàm ở phía sau, “Vậy nam nhân này uy hiếp người?”

“Không phải, là chuyện cá nhân của ta.....” Mị Ảnh cúi đầu, “Quý Ảnh, xin lỗi, để người phải bảo vệ Hoàng Thượng một mình.”

“Người nói gì vậy? Chúng ta là huynh đệ xuất sinh nhập tử nhiều năm, không phải sao? Ta cũng không ép người lưu lại, như người muốn đi thì đi a, nhưng chức danh ẩn vệ của Hoàng Thượng vĩnh viễn vì người độc lưu lại, hôm nay việc này ta cũng không ý định bẩm báo Hoàng Thượng, nghĩ trở về thì trở về a.”

Nội tâm Mị Ảnh kích động.

“Quý Ảnh, cảm ơn của người thông cảm.”

Quý Ảnh phóng khoáng cười cười, “Đều là huynh đệ, khách khí cái gì!” Tiếng cười dừng lại, biểu lộ nghiêm túc, “Đi nhanh đi, làm cho Hoàng Thượng phát hiện thì nguy rồi.”

Mị Ảnh gật đầu, hướng phía cửa sổ nhìn một lần cuối cùng sau, thả người nhanh chóng rời đi.

Y đi, Giản Phàm tự nhiên cũng phải đi theo, hân đang định đề khí bay khỏi Hoàng Cung thì, Quý Ảnh đột nhiên gọi, “Nè, người đứng lại.”

29. Chương 29

Mị Ảnh gật đầu, hướng về phía cửa sổ nhìn một lần cuối cùng, thả người nhanh chóng rời đi.

Y đi, Giản Phàm tự nhiên cũng phải đi theo, hân đang định đề khí bay khỏi Hoàng cung thì, Quý Ảnh đột nhiên gọi hân lại, “Nè, người đứng lại.”

Quay đầu lại, “Có việc gì?”

“Tuy ta không rõ Mị Ảnh vì sao phải từ chức hộ vệ, nhưng ta xem ra liên quan đến quan hệ giữa người cùng Mị Ảnh.” Quý Ảnh theo dõi hân, trong mắt thanh minh.

Giản Phàm âm thầm giật mình, biểu hiện ra vẫn là không nói một tiếng.

“Không sai, người hết sức bảo trì bình thản.” Quý Ảnh tán thưởng, trong nháy mắt, trên mặt hân lập tức trở nên ngưng trọng, uy hiếp nói: “Nếu người làm cho Mị Ảnh chịu ủy khuất, thân là huynh đệ ta chắc chắn sẽ không bỏ qua người.”

Giản Phàm tỏ vẻ không sao cả nhún vai. “Tuyệt sẽ không có ngày đó.”

“Hy vọng có thể như theo lời người nói. Đi đi a.”

Giản Phàm nhẹ gật đầu, đề khí rời đi.

Bởi vì Quỷ Ảnh kêu to mà trì hoãn, đến khi Giản Phàm ra khỏi cung, Mị Ảnh đã rời đi rất xa.

Đứng tại mái hiên, hần nhắm mắt ngưng thần, chuyên chú vận tức mạch khí, trong chốc lát sau mở mắt, cước bộ kiên định hướng bên phải bay vọt.

Cuối cùng hai chân hạ xuống tại bờ một hồ nước.

Người nọ ngồi ở hồ trước, cầm lấy tảng đá lấy chút lực thoáng cái ném vào trong hồ.

Giản Phàm đến gần, ngồi ở bên cạnh y, nghiêng đầu nhìn y.

Người nọ nhíu mày, hốc mắt ửng đỏ.

Giản Phàm trầm mặc, không có mở miệng nói chuyện.

Nhặt lên đá vụn, hướng trong hồ ném xuống, lúc cục đá rơi vào mặt hồ, nổi lên một vòng sóng rung động.

Một phút đồng hồ sau, mới do Mị Ảnh đánh vỡ cục diện buồn bực ngưng trọng. “Người đã đoán được đi? Trước theo như lời chủ tử.....tư cách, địa vị..... Ta là cô nhi, người hiểu chưa? Mỗi ngày vì không biết tiếp theo cơm ở đâu mà cố gắng hành khát, có đôi khi xin không được thức ăn, đành phải đi trộm, chém giết, bị chủ quán bắt được hững chịu quyền đâm cước đá là không thiếu được..... Còn có, người hiểu tư vị thụ hàn chưa? Nằm ở trong đồng tuyết, trên người vền vẹn quần áo may vá đơn bạc đầy vết rách, che ở trên người chính là cây cỏ bên ngoài nhặt được..... Ta chịu đủ rồi, loại cảm thụ chịu đói chịu rét này, ta không nghĩ sẽ muốn trải qua lần thứ hai.”

“Khi Hoàng Thượng nói với ta ‘Đi theo ta không cần ăn đói mặc rách’ những lời này, đã đánh sâu vào trong nội tâm của ta? Cho nên, việc ta làm là không chần chừ đáp ứng đề nghị của Hoàng Thượng, đơn giản là, ta không muốn ăn đói mặc rách.....”

“Mị Ảnh.....”

Y cắt đứt lời của Giản Phàm, “Để cho ta nói xong.”

“Ta rất yêu Hoàng Thượng, thương hần yêu hần đến không cần tánh mạng cũng có thể, chính là ta không dám cùng Hoàng Thượng nói ra tình cảm của ta, chỉ có thể chôn ở trong nội tâm, một năm rồi lại một năm, ta đã cho ta có thể tiếp tục thủ hộ Hoàng Thượng, mãi cho đến khi hần thành thân, sống chết, cái loại tín niệm này đều có thể duy trì liên tục mãi..... Nhưng,” Mị Ảnh cười khổ, “Ta đã đánh giá quá cao chính mình.”

“Thẳng thắn cùng người nói cũng không còn quan hệ, lúc trước rời đi Hoàng Thượng, là vì..... Người cũng trông thấy vừa rời đi trong phòng còn có một vị nam tử a, đối, ta không cần thận nhìn thấy Hoàng Thượng cùng hần..... Cùng hần.....” Mị Ảnh khó có thể mở miệng, ấp a ấp úng sau một lúc lâu, rõ ràng tỉnh lược làm y câu chữ nan kham, không nói tiếp được, “Niềm tin trong lòng một mực kiên trì sụp đổ, ta sợ hãi Hoàng Thượng biết được tình cảm của ta sau này đối với ta sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn ta, bởi vậy không dám để cho Hoàng Thượng biết, chính là..... Tuyệt đối không nghĩ tới..... Hoàng Thượng yêu mến chính là nam nhân, Hoàng Thượng cho dù cùng nam nhân trên giường cũng sẽ không cảm thấy chán ghét. Thực buồn cười, chính mình khổ cực mười năm lại tính cái gì? Rất châm chọc a?” Mị Ảnh nhẹ cười vài tiếng, trong mắt nhưng lại tràn đầy khổ sở.

“Sau khi gặp được cảnh đó, lòng ta tàn lạnh, đột nhiên bắt đầu sinh ý buông tha cho đầy đủ mọi thứ cảm giác tuyệt vọng, bởi vậy ta nuốt vào tất cả độc dược mang trên thân thể. Sau đó..... Gặp người.”

Nói xong một đoạn dài, Mị Ảnh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Vừa rồi, nghe xong Bạt Thác Vô Nhược nói câu cuối cùng kia, ta không hiểu sao cảm thấy vui mừng.”

“?”

“Hần nói, vì Hoàng Thượng, cho dù muốn hần chết, hần cũng nguyện ý.” Thoải mái mà cười cười, “Hần rất yêu Hoàng Thượng, ta nhìn ra được..... Cho nên, cho nên.....” Mị Ảnh mở to mắt, không muốn làm cho chất

lông trong hốc mắt rơi xuống, “Ta vì Hoàng Thượng cảm thấy vui vẻ, có một người như vậy thương hấn ở tại bên người Hoàng Thượng, ta, ta..... Thật sự rất..... Vui vẻ.....”

Giản Phàm dùng sức đưa y ôm vào trong ngực, nước mắt thấm vào vạt áo trước của hấn.

“Lúc này đây, chỉ vịn vịn có lúc này đây, ta cho phép người vì một người khác ngoại trừ ta ra rơi nước mắt, tiếp theo sẽ không được phép như thế nữa.” Vỗ vỗ phía sau lưng của y, “Khóc đi, dùng sức khóc to lên.”

“Giản..... Giản Phàm.....” Mị Ảnh nuốt vào thanh âm nức nở, lần đầu ở trước mặt người ngoài lộ ra chính mình mềm yếu.

Đã nhịn không được, nếu không tìm đường phát tiết, chỉ sợ chính mình thật sự áp lực đến điên mất. Bởi vì rất đau, trái tim ở trong thân thể càng không ngừng co rút đau đớn, đau, rất đau.

Yêu một người tại sao phải khó chịu như vậy?

Nắm chặt vạt áo trước Giản Phàm, Mị Ảnh nước mắt liên tục rơi, mặt chôn sâu tại trong ngực Giản Phàm.

“Vì cái gì người Hoàng Thượng yêu không phải ta? Vì cái gì ta cuối cùng là như vậy không được sống tốt? Vì cái gì không chịu hảo hảo nói ra tâm ý? Ta thật sự thống hận chính mình mềm yếu.....”

Mị Ảnh tức giận đến cực điểm tự đâm đánh chính mình.

“Mị Ảnh, không nên thương tổn chính mình.” Giản Phàm kéo ra cánh tay đang tự tổn thương chính mình của y.

“Không ai yêu ta..... Không ai cần ta..... Ta sống trên đời rất cuộc là vì cái gì.....”

Bỗng nhiên, Giản Phàm thô lỗ một phen kéo y ra, trong mắt là phần nộ khó xuất hiện được, “Đủ rồi, không phải tự dày vò chính mình như vậy! Ta nói rồi, hấn không cần người, ta muốn; Hấn không thương người, ta thương, sau này, người là người của ta! Không cần nghĩ đến tên Hoàng đế chó má đó nữa!”

Nước mắt ngừng lại, Mị Ảnh sững sờ theo dõi hấn.

30. Chương 30

Nước mắt ngừng lại, Mị Ảnh sững sờ theo dõi hấn.

“Nghe được không?”

Y kinh ngạc gật gật.

Phần nộ triệt hạ, Giản Phàm lộ ra tiêu dung trước sau như một, dùng quần áo chà lau vệt nước mắt của y, “Không được khóc tiếp, cho dù từ nay về sau không cần thận rơi lệ, cũng chỉ có thể khóc vì một người là ta. Người là của ta, đừng có lại nói ‘Không có giá trị tồn tại’ cái gì nữa, người có, bởi vì người là để cho ta tồn tại, hiểu chưa?”

Lúc này, Mị Ảnh khó được không có phản bác, lẳng lặng gật đầu.

“..... Ân.”

“Cho người thời gian một ngày để quên tên Hoàng đế kia, từ nay về sau người chỉ có thể nhìn ta.”

“..... Ân.”

Hai người ở bên ngoài, không dám hiển nhiên ôm ấp, Giản Phàm cầm bàn tay của y, kiên định, dùng sức, nắm.

“Chuyện của người đều xử lý xong?”

“Ân.”

“Như vậy..... Muốn lên núi không?”

Mị Ảnh suy nghĩ một lát, lắc đầu.

Một mặt là không muốn trở về, mặt khác lại là băn khoăn đến đứa nhỏ Trình Thu này. Cách xa nhau ba năm, thật vất vả có thể cùng thân nhân ở chung, vên vên gặp một ngày liền vội vàng cùng y trở về trên núi, chỉ sợ sẽ quét sạch hưng phần của nó.

Còn có, tâm tình của mình cũng không bình phục, vừa nghĩ tới khuôn mặt của Hoàng Thượng, tâm sẽ đau đến không cách nào ngưng lại, y nghĩ..... du ngoạn thêm vài ngày, chờ mình hảo hảo sắp xếp lại tâm tình, mới cùng Giản Phàm và Trình Thu trở về núi.

“Dừng thêm một đoạn thời gian a.”

“Hảo, tùy người.”

Qua một lát, Mị Ảnh lại nói:“Chờ độc giải xong thì trở về.”

“Dừng lại lâu như vậy?”

“Có thật nhiều địa phương muốn đi.” Tám tuổi trước kia, tuổi quá nhỏ địa phương nào cũng đi không được, mà sau mười năm, y bởi vì lời hứa mà vây hãm tại trong Hoàng cung, ngoại trừ Hoàng thượng có đặc biệt an bài việc y cần điều tra, Mị Ảnh mới có thể ly cung, nếu không, mười năm này, y cơ hồ không có bởi vì chính mình ra cung du ngoạn qua.

Ở trong vòng bảy tháng này, để y hảo hảo mà buông phiền não, buông thống khổ, vì chính mình du ngoạn một lần.

“Ta cùng người?”

“Người không cần cũng được.” Trải qua điều thích vừa rồi, cảm xúc Mị Ảnh đã tốt hơn rất nhiều, trên mặt lại lần nữa mang lên một tầng mặt nạ.

“Không, ta muốn.”

Giản Phàm ôn nhu mỉm cười.

Hai người một đường Bắc thượng, cũng không sử dụng khinh công, mà là từng bước một dùng hai chân hành tẩu.

Về phần vì sao Bắc thượng, là vì Giản Phàm không biết từ chỗ nào trong được thư trông thấy ở kinh thành phương Bắc — Xích Vũ Trấn — có một tòa [Hồng tuyền], truyền thuyết có thể giải bách độc.

Mị Ảnh không tin cái này, nhưng Giản Phàm lại cho rằng chỉ cần có phương pháp có thể giải độc, như vậy bất kể như thế nào tổng nên đi thử nhìn xem. Nói thành du ngoạn, hay đi ngâm ôn tuyền cũng được.

Nghe vậy, Mị Ảnh mắt trợn trắng.

Là.....là rất tốt, nhưng hiện tại chính là nóng nực như vậy, ôn tuyền cái gì a?

Có thể là do Giản Phàm cố chấp không giống với người bình thường, một khi hấn quyết định chuyện gì đều không có lý do bác bỏ. Mị Ảnh mặc dù mọi cách không muốn, cũng là cùng hấn một đường đi tìm kiếm [Hồng tuyền] có thể giải bách độc trong truyền thuyết.

Ra khỏi thành phụ cận là một mảnh hoang vu, khoảng cách với thành trấn tiếp theo đến khoảng vài dặm, hai người không vội mà chạy đi, trở thành vừa tản bộ vừa thưởng thức phong cảnh.

Ban đêm thì, gối lên thân cây mà ngủ. Mị Ảnh là như vậy phóng khoáng nghĩ.

Nhưng vài đêm này, Giản Phàm lại.....

Người nọ nhìn như thanh tao nho nhã, kì thực so với Mị Ảnh lại càng không coi trọng nho gia chi đạo.

Dục vọng của mình đến một lần, cũng không quản Mị Ảnh phản kháng, đưa y đặt ở trên mặt đất loạn động. Bởi vậy, mỗi khi tới gần lúc hoàng hôn, Mị Ảnh liền bắt đầu chờ đợi lo lắng, đối với hấn nhượng bộ lui binh.

Năm ngày sau, hai người tới Xích Vũ Trấn, lúc này trời đã gần tối, hai người tùy ý tìm một gian khách điểm ngủ trọ.

“Tiểu nhị, một gian khách phòng.”

“Hai gian khách phòng.” Mị Ảnh hướng hẳn nhìn chăm chăm.

“Hai vị công tử, xin hỏi là một gian hay là hai gian?”

Giản Phàm cười cười, “Một gian là tốt rồi.”

“Hai gian!” Mị Ảnh rất nhanh lần nữa trả lời.

Tiểu nhị khó xử nhìn lại hai người.

“Chúng ta mang trên người ngân lượng chi tiêu không quá đủ, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.” Hần nhẹ giọng thuyết.

Mị Ảnh cương hạ, suy nghĩ hồi lâu, mới gật đầu.

Đích xác, ngân lượng không đủ là vấn đề phước tạp lớn nhất trước mắt hai người. Giản Phàm lúc trước mỗi tháng cố định ba ngày xuống núi hành nghề y cứu người, hơn phân nửa đều là không thu ngân lượng, bởi vậy trên người ngân lượng vốn là không nhiều lắm; mà Mị Ảnh ra cung, một lòng thâm nghĩ muốn chết, không có dự kiến đến tầm quan trọng của tiền, lúc Giản Phàm cứu y, trên người y chẳng có một đồng nào.

“Tiểu nhị, vậy lấy một gian a.”

31. Chương 31

Tiểu nhị, một gian a.”

“Vâng. Khách quan mời theo ta” Tiểu nhị cung kính khom người, dẫn bọn họ đến một gian nhà phòng. “Khách quan nếu có nhu cầu gì, có thể thoải mái gọi ta. Không quấy rầy nhị vị.” Tiểu nhị thối thân rời đi, đóng cửa.

“Nếu là không đủ tiền, ta có thể đi nghĩ biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Giản Phàm giương mắt.

“Cái gì cũng được, thân thể của ta cường tráng, võ công cũng không sai, đi làm hộ vệ, hoặc làm sát thủ cũng được.”

“Không cần.” Giản Phàm không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

Rồi sau đó, lại tiếp tục nói: “Từ nay về sau, không có sự đồng ý của ta, không thể đơn giản thương tổn người vô tội.”

“Nếu người khác khiêu khích trước?”

“Có thể phòng thân, nhưng không thể thương tổn.”

Mị Ảnh khó chịu hừ lạnh. “Người thật là bá đạo.”

Giản Phàm thở dài một hơi, “Ta chính là vì muốn tốt cho người.” Đến gần y, ôm lấy. “Tốt lắm, đừng có lại nói về vấn đề này nữa, ngân lượng người không cần phải lo lắng, chỉ cần chúng ta ăn mặc tiết kiệm, thì không có trở ngại.”

Mị Ảnh cũng không muốn so đo cùng Giản Phàm, bởi vậy cũng im lặng.

“Bụng đói chưa, ta gọi tiểu nhị đem thức ăn đến.” Giản Phàm sờ sờ đầu của y, đi ra cửa.

Thân hình Mị Ảnh chần động, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Giản Phàm, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, qua một lúc lâu sau, y giơ tay, đập lên chỗ mà bàn tay Giản Phàm vừa sờ lên.

Y lại đã có thói quen để Giản Phàm vuốt ve như thế.

Làm hộ vệ nên y gần đây lòng cảnh giác rất mạnh, nếu có người thân cận, y sẽ có phản xạ tránh xa, hoặc là một phen đập rơi. Y và Quý Ảnh cùng là huynh đệ, nhưng Mị Ảnh cũng là trải qua suốt hai năm mới đỡ xuống phòng bị với Quý Ảnh, không hề có tâm cảnh giới. Có thể, y và Giản Phàm mới quen biết ba tháng ngắn ngủn, lại đã có thể đối với hắn không hề có lòng cảnh giác.

Rốt cuộc, là võ công của y từ từ lui bước, hay là Giản Phàm người này đối với y có lực ảnh hưởng quá lớn?

Giản Phàm đi ra ngoài một thời gian ngắn, tiểu nhị bưng tới vài đạo món ăn bày ở trên bàn.

Mị Ảnh nghĩ chờ hắn trở về cùng nhau dùng cơm.

Chờ một lát, mí mắt bắt đầu trầm trọng.

Đều là tại hồn dẫn tiểu tử Giản Phàm, mỗi lần đến đêm liền đem y đặt ở giữa khoảng rừng hoang mạc không người mà yêu thương, tình lực kinh người khiến Mị Ảnh đều chịu không nổi.

Liên tục năm ngày lần qua lần lại, căn bản không có hảo hảo ngủ lấy một giấc.

Cảm giác mệt mỏi giống như thủy triều mãnh liệt đánh úp lại, Mị Ảnh ghé vào trên bàn, tiến vào trong mộng đẹp.

Mặt đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé cầm lấy vài cái hồ lô hồng hồng một đường hướng ngoài cửa lớn nhảy vào, trên mặt vui vẻ mỉm cười, ngoặt khom tại chỗ hành lang gấp khúc chạy trốn.

“Tiểu Dịch, Tiểu Dịch ” Vừa chạy vừa hô to.

Đẩy ra cửa gỗ, trực tiếp xông vào bên trong.

Nội thất gian phòng không có cửa sổ, dù cho là ban ngày, vẫn hôn ám bao trùm.

Cạnh bên giường có một bàn gỗ, xảo tiểu, tinh mỹ, án trên bàn bày đầy sách vở, chồng chất như núi, trước bàn gỗ có một thân ảnh nho nhỏ đang vùi đầu động bút, nghe thấy bên ngoài từ xa đến gần có thanh âm kêu to, quay đầu trở lại đã thấy Trình Du hướng nó mà tới gần.

“Tiểu Du đã trở lại? Bên ngoài thú vị không?”

Nam hài Trình Du bị hỏi vui vẻ gật đầu, “Đương nhiên, bên ngoài người thiệt nhiều thiệt nhiều, những món đồ chơi nho nhỏ được bày tràn đầy, thoát nhìn mỗi cái đều thật xinh đẹp.....” Nói một nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã xuống, “Thật đáng tiếc, Tiểu Dịch không thể cùng ta đi ra ngoài.....”

Trình Dịch cười yếu ớt, “Không sao đâu, Tiểu Du đừng nghĩ nhiều như vậy. Ta chính là Tiểu Du, Tiểu Du chính là ta, chúng ta là một thể, để cho Tiểu Du là con mắt thay ta nhìn ngắm thế giới bên ngoài, sau đó lại nói cho ta biết bên ngoài là cỡ nào tươi đẹp.” Đi cà nhắc, lòng bàn tay nho nhỏ vỗ vỗ đỉnh đầu Trình Du.

“Không thể cùng Tiểu Dịch cùng đi ra xem thế giới bên ngoài, căn bản không tốt chút nào a

” Trình Du mân miệng.

Trình Dịch cười cười, thoáng nhìn Trình Du trong tay nắm tiểu cầu màu đỏ, chuyển chủ đề: “Người mua cho ta hả???”

Nghe vậy, Trình Du đưa vài xuyên mứt quả trong tay toàn bộ nhét vào lòng bàn tay Trình Dịch, “Tiểu Dịch không phải yêu nhất ăn cái này sao? Toàn bộ cho Tiểu Dịch.”

Trình Dịch cười ngọt ngào, cắn một cái, trong miệng phát ra tiếng vang khách khách, “Cám ơn người, Tiểu Du không ăn sao?” Dem một chuỗi mứt quả đưa cho nó.

“Ta ghét nhất ăn đồ ngọt.” Nó hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhú nhú, đẩy ra.

Trình Dịch thu hồi, lại cắn tiếp khóa tiểu cầu đỏ bóng loáng lóe sáng.

“Tiểu Dịch thân thể rất tốt cuộc khi nào thì mới hảo?”

Trình Dịch hai con người âm hạ, “Có lẽ cả đời cũng không tốt được.....”

“Phi phi, Tiểu Dịch nói lung tung, người nhất định có thể tốt! Tiểu Dịch sẽ cùng ta lớn lên, cùng một chỗ sống thật khoái khoái lạc lạc, một ngày nào đó, khẳng định xuất hiện một vị đại phu y thuật rất lợi hại rất lợi hại đem bệnh Tiểu Dịch trị hết!”

Trình Dịch chỉ là cười, nhưng trong cười lại không phải lạc quan.

32. Chương 32

Mị Ảnh ngủ tỉnh, đầu chéch đi, hốt hoảng.

Giản Phàm đã trở về, ngồi ở bên cạnh y, cười yếu ớt nhìn qua y.

“Trở về lúc nào?”

“Được một thời gian ngắn.”

“Ta ngủ thật lâu?”

“Một phút đồng hồ thôi.” Thay y bưng chén cơm, “Mau ăn, nếu không dùng bữa thì lạnh mất.”

“Người vừa mới đi làm cái gì đấy?” Có lẽ là đầu quá mức đau đớn, Mị Ảnh cũng không cự tuyệt ý tốt của Giản Phàm, thuận theo ăn vài miếng cơm.

“Dò đường, tìm vị trí [Hồng tuyến].” Sau khi nói xong, hắn theo trong ngực lấy một chuỗi hình cầu màu đỏ gì đó. “Cho người.”

Mị Ảnh lúc đầu có chút quen mắt, nhìn một hồi sau, mới nghĩ ra danh tự thứ này.

Nghe nói mút quả rất ngọt nị.

Trên mặt không có gì ba động, liếc qua, đem ánh mắt thu hồi nhìn lên chuỗi mút quả trước mặt, “Ta không ăn đồ ngọt.”

Giản Phàm ngơ ngác một chút, thì thào, “Ta nghĩ người thích ăn cái này.”

Đột nhiên, Mị Ảnh trong nội tâm có một cỗ cảm xúc kỳ dị, trong miệng không tự giác thốt ra: “Đến tột cùng người mua là để cho ai?” Lời vừa nói ra khỏi miệng, mình lại càng hoảng sợ, không rõ nói ra lời này là dụng ý gì.

Mà Giản Phàm thì là sững sốt, kinh ngạc.

“Người cho là ta chưa nói đi.” Vội vàng bối rối, Mị Ảnh ném ra những lời này.

Bớt mấy ngụm cơm trắng, liên tục ăn mấy món ăn, xong y đặt chén xuống. “Ăn no rồi.”

“Này ” Nắm mút quả trong lòng bàn tay đưa hướng Mị Ảnh.

“Ta nói ta chán ghét ăn đồ ngọt!” Y vùng mở.

Giờ phút này Mị Ảnh, lần đầu tiên thống hận mút quả trong tay Giản Phàm như thế. Trước kia Mị Ảnh chỉ là không thích dụng, cũng là bởi vì quá lâu chưa có xem chuỗi quả hình cầu, cho nên cảm thấy lạ lẫm, chính là hiện nay, Mị Ảnh trong nội tâm lại cảm hận mút quả.

Tâm tình biến đổi quá lớn, khiến cho y tức giận hừng hực nói ra câu nói kia.

“Thật có lỗi.” Hắn thu tay lại.

Mị Ảnh đưa lưng qua hần, trong nội tâm nổi lên cảm giác áy náy, lặn qua lặn lại thật khó chịu.

Hôm nay cũng không biết là như thế nào lại như vậy? Rõ ràng vừa rồi khá tốt, có lẽ sau khi Giản Phàm xuất ra xuyên nứt quả, tâm tình của y liền bắt đầu bộc lộ buồn chán.

Y tựa hồ đối với nứt quả kia, thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Mị Ảnh từ trong phòng đi ra.

“Đi đâu đó?”

Cước bộ dừng lại, “Đi một chút.” Vứt ra những lời này, Mị Ảnh rất nhanh rời đi.

Thái dương đã rơi xuống, trong khách điểm khách nhân rải rác không có mấy.

“Tiểu nhị, một bình rượu.”

Tiểu nhị động tác cũng là lanh lợi, trong chốc lát, đã bưng lên một bình rượu, Mị Ảnh đem vài văn tiền còn sót lại trên người đưa cho tiểu nhị.

Mị Ảnh gần đây không động vào rượu, mỗi trở cùng Quỷ Ảnh uống rượu, y luôn gục trước vị kia. May mắn rượu này tính không gắt, mấy chén rượu vào bụng, vẫn có thể bảo trì một chút thanh tỉnh.

Lấy tâm tình không rõ vừa rồi của mình, y đối với chính mình cảm thấy lạ lẫm đến cực điểm.

Giản Phàm ra ngoài, thuận đường mua xuyên nứt quả cũng là một phần hảo ý, chính là thế nhưng y lại đâm nát nát tâm ý Giản Phàm, trong ngực có chút buồn bực, còn có nồng đậm cảm giác áy náy.

Nhưng.....

Mỗi nhìn thấy nứt quả Giản Phàm giữ tại trong lòng bàn tay, trong nội tâm liền thành một dạng cảm giác không thoải mái. Còn có vừa rồi, y sao lại sẽ nói ra những lời khó hiểu như vậy?

Y cảm giác, cảm thấy Giản Phàm tâm cũng không phải là đặt ở trên người y, hần nói thương y, nhưng Mị Ảnh không có cảm nhận được luyện ái theo như lời Giản Phàm.

Hần càng nhiều lần nói ra ái ngữ, Mị Ảnh càng cảm thụ không đến.

Chỉ có tràn đầy hư không.

Giản Phàm nhìn y ánh mắt là như vậy thực nhiệt thực nhu, nhưng ôn nhu của hần là dành cho ai? Thật sự là bản thân y sao? Nếu như không phải y, vậy là ai?

Mị Ảnh suy nghĩ lại, nghĩ đến đầu thấy đau, lại không cho ra được kết luận gì.

Tính, mình quả thật là có chỗ không đúng, là chính mình có sai trước.

Một chút nữa trở về phòng, phải hảo hảo xin lỗi Giản Phàm.

Châm lại uống, uống lại châm, qua mấy mươi lần, trong nháy mắt một bình rượu đã thấy đáy.

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một cái bóng.

“Trình Du?”

Mị Ảnh ngẩng đầu, trước mắt xuất hiện một thiếu niên cao lớn.

33. Chương 33

Châm lại uống, uống lại châm, qua mấy mươi lần, trong nháy mắt một bình rượu đã thấy đáy.

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một cái bóng.

“Trình Du?”

Mị Ảnh ngẩng đầu, trước mắt xuất hiện một vị thanh niên cao lớn.

“Thật có lỗi, người nhận lầm người.”

Thanh niên xấu hổ gãi gãi đầu, nạt nạt nói: “Thật.... thật vậy chẳng? Thật có lỗi.” Di động cước bộ, hướng bàn vuông bên cạnh ngồi xuống, trong khi dùng bữa, còn nghỉ hoặc hướng tới chỗ Mị Ảnh liên tiếp nhìn lại.

Rượu đã thấy đầy, Mị Ảnh nghiêng bình muốn rót rượu, lại phát hiện một giọt cũng không còn chảy ra.

“Cái kia.....” Bên cạnh truyền đến âm thanh kêu gọi nhẹ nhàng.

Mị Ảnh quay đầu, không kiên nhẫn. “Có chuyện gì?”

“Ta, ta là muốn nói..... Nếu như được thì... công tử không ngại cùng ta uống rượu..... có người cùng uống sẽ tốt hơn, một người uống rượu quá tịch mịch.....”

Hắn liếc nhìn thanh niên, người nọ thoát nhìn rất tao nhã, khí chất cùng Giản Phàm có vài phần tương tự, mà khuôn mặt..... Nói thì kỳ quái, nhưng Mị Ảnh lại cảm thấy chút ít quen thuộc.

Xem ra hẳn không phải là người xấu.

Bưng chén rượu, Mị Ảnh hướng tới chỗ thanh niên mà di động cước bộ, gõ một tiếng đem chén gỗ hướng bàn vuông đặt xuống.

Người nọ mang theo nét cười đem rượu đổ vào trong chén, “Nhìn bộ dáng công tử, hẳn không phải là người địa phương a?”

Mị Ảnh một ngụm uống xong, lại đột nhiên sắc ra âm thanh, gò má ngẹn đến hun hồng một mảnh.

Rượu này..... Cũng quá mạnh đi?

Người này thoát nhìn hào hoa phong nhã, không nghĩ tới uống rượu lại là đậm đặc như thế.

Người nọ hảo tâm tại lưng Mị Ảnh vỗ nhẹ, làm cho y thuận khí. “Không có sao chứ? Đã quên cùng người nói, bầu rượu này có điểm hơi mạnh.”

Cái gì mà “có điểm”, căn bản là rất mạnh ấy chứ!

Mị Ảnh ho một hồi lâu, khí tức mới hơi trì hoãn.

Dường như không phục, nặng nề đem cái chén hướng trước mặt hắn để xuống, “Lại đến!”

Thanh niên ha ha cười vài tiếng, tại trong chén rót đầy liệt tửu. “Công tử hảo hào khí.”

Y vẫn là một ngụm uống cạn, lúc này cũng không lại bị rượu làm sắc đến ho khan.

“Công tử, là người kinh thành a?”

Mị Ảnh cũng không trả lời vấn đề của hắn, tự bản thân bưng liệt tửu hướng trong chén tiếp tục rót xuống.

“Công tử, tên của người thật không gọi là ‘Trình Du’?” Thanh niên lại thử dò hỏi.

Y khẽ giật mình, lúc này mới nghe rõ ràng cái tên mà thanh niên trước mắt đang hỏi, không phải cái mà mọi người vẫn gọi “Trình Dịch”, mà là “Trình Du”.

Một cái danh y chưa từng nghe qua, đã cảm thấy có vài phần quen tai.

“Trình Du người nói đến là ai?”

“Di, người thật không phải là Trình Du?” Thanh niên thở dài một hơi, “Tiểu tử kia là bạn nối khố của ta, khi còn nhỏ luôn chơi cùng một chỗ, chỉ là đột nhiên có một ngày, y biến mất, không biết chạy đến chỗ nào. Không lâu sau, cha ta lại bởi vì quan hệ kinh thương, cả nhà chuyển đến kinh thành định cư.” Thanh niên sâu mi khổ kiếm, “Ai, thật nhiều năm không gặp, rất tưởng niệm tiểu tử kia.”

“Người cùng ‘Trình Du’ rất quen thuộc?”

“Quen thuộc! Đường nhiên quen thuộc! Ta cùng y là hàng xóm, khoảng thời gian lúc bốn tuổi luôn ở cùng một chỗ, nhà y rất lớn, rất có tiền, chính là ta cũng không lần nào bước vào nhà y,” Hắc gãi gãi đầu, “Vì không được tự nhiên, nên chưa từng đi qua nhà y. Cho nên ta cùng Trình Du đều là ở bãi đất trống cạnh nhà chơi đùa, cùng đám bạn bằng tuổi chơi một chỗ.”

Đột nhiên, hắc hạ giọng, “Xem người cùng Trình Du bộ dáng giống nhau nên ta mới cùng người nói, Trình Du tên kia a, có điểm kỳ quái.”

Mị Ảnh quan tâm bị hắc khơi mào, “Kì quái cái gì?”

“Tiểu tử kia luôn nói trong nhà y còn có một người nữa, cùng y lớn lên giống như đực, nói là đệ đệ của y. Kỳ quái chính là, ta muốn y đem đệ đệ mang ra cùng nhau chơi đùa, thế nhưng y lại luôn không chịu, nói cái gì đệ đệ của y không thể ra ngoài, nếu là người, có cảm thấy kì kì, có tò mò hay không?”

Mị Ảnh trầm mặc trong chốc lát, “Y có đề cập qua danh tự của đệ đệ y không?”

“Hình như là.....” Thanh niên suy tư hồi lâu, không dám khẳng định, “Tên gì..... Dịch, a! Tiểu tử kia luôn gọi ‘Tiểu Dịch, Tiểu Dịch’, đệ đệ của y hẳn là tên này.”

Tiểu Dịch? Là Trình Dịch! Người này nói đệ đệ của Trình Du tuyệt đối là kêu ‘Trình Dịch’.

Mị Ảnh bị nhiều lần nhận nhầm thành người kia.

Trước kia tất cả sự tình tất cả đều dây dưa thành một đoàn, hôm nay Mị Ảnh phảng phất trông thấy một đường ánh rạng đông, sự tình chậm rãi trở nên thấu triệt.

Nếu như y thật sự là ‘Trình Du’ theo lời thanh niên trước mắt, tựa hồ sự tình đều có thể đạt được giải thích.

Bởi vì y là Trình Du, cho nên mọi người đều lầm tưởng cho rằng y là Trình Dịch cũng là tự nhiên.

Trình Dịch tên kia là đệ đệ của y, cũng từng là bệnh nhân của Giản Phàm, cho nên Giản Phàm mới kiên trì phải cứu y.....

Bởi vì y lớn lên giống Trình Dịch, cho nên Trình Thu xem y là huynh trưởng mà đối đãi, y và Trình Dịch là huynh đệ, bởi như vậy y và Thu Nhi chẳng phải cũng là huynh đệ?!

Quá nhiều chuyện đưa đầu y nhét đến tràn đầy, làm y nhất thời đầu chóng váng não trường lên.

Không, bây giờ không nên vọng hạ quyết định, y Mị Ảnh đến tột cùng không phải là “Trình Du”. Còn không biết bao nhiêu cơ hội, đừng cưỡng cầu, hết thấy thuận theo tự nhiên là tốt rồi, thuận theo tự nhiên.....

Bối rối rót chén rượu, Mị Ảnh vội vàng uống xong. Ngã vài chén, toàn bộ uống vào trong bụng.

34. Chương 34

Chốc lát, một bầu rượu rất nhanh liền bị Mị Ảnh uống đến tinh quang, y say bừng bầu rượu lên, lắc lắc, hướng hồ khẩu nhìn nhìn, một giọt rượu cũng không còn.

“Rượu..... Rượu? Như thế nào không có? Lại gọi một bình, lại gọi một bình.....”

“Rượu của người ủng hộ không sai, ta lại gọi một bình, chúng ta tận tình uống! Sảng khoái uống!” Xoay người, hắc hét to, “Tiểu nhị, lại đến hai bầu rượu, muốn loại mạnh nhất, nồng đậm nhất!”

Vừa nghe thấy có ngân lượng nhập túi, tiểu nhị cười đến không ngậm miệng được, “Được, được, lập tức sẽ tới.”

Hai hồ liệt tửu lập tức đã được bưng lên bàn, hai người phóng khoáng uống, rượu vào bụng một ly lại một ly, Mị Ảnh đắc ý hoảng hốt, hai bầu rượu thấy đầy, sớm đã phân không rõ tả hữu phương hướng.

“Công tử, ta cảm thấy được ta và ngươi rất hợp, đều đã quên tự giới thiệu.....” Thanh niên mặt mũi tràn đầy đồ ỉm, “Ta gọi là Kỉ Vân, ngươi phải nhớ kỹ..... Ta muốn mở được đường, ngươi nếu bị thương tích, có thể tới tìm ta..... Đúng rồi, đúng rồi, ngươi tên là gì?” Ngón tay của hắn dao động nha sáng ngời, ở giữa không trung lắc lư bất định.

“Ta?” Híp nửa mắt, thì thào tự nói, “Ta ngay cả ta gọi là gì cũng không rõ ràng.....”

“A? Công tử ngươi nói cái gì?” Thanh niên vì muốn nghe rõ ràng lời Mị Ảnh nói, thân thể hướng y đưa tới gần, mặt cơ hồ đều dán lên mặt Mị Ảnh.

“Không có, không có gì.....” Y đẩy rời đi.“..... Cách ta xa chút ít.”

Vì say rượu nên y căn bản không được bao nhiêu khí lực, đẩy không ra thanh niên, lại khiến thanh niên đột nhiên một phát bắt được tay của y, “Ta nghe không được..... Ngươi nói lớn tiếng một chút.....”

Dùng sức lôi kéo, Mị Ảnh hư mềm vô lực đi phía trước nghiêng ngã, thanh niên nhẹn không được đỡ lấy Mị Ảnh, thân thể không yên ổn ngược lại, một hồi thiên toàn địa chuyển, hai người song song té trên mặt đất.

Mà thân thể Mị Ảnh lại đè lên thân thể thanh niên, hai người dán chặt lấy.

Khởi động nửa người trên, Mị Ảnh đau đầu lắc đầu, “Ôi, thật có lỗi.....”

Thanh niên cười khúc khích, “..... Không sao cả.”

Mị Ảnh nhớ tới, thân thể bắt đầu dĩ khí lực như là bị rút sạch, nửa điểm lực cũng sử dụng không được, tay tê rần, lại bị thanh niên trên người đẩy bỏ nhào về phía trước.

Trán đánh lên cái cằm thanh niên, Mị Ảnh đau đến nhú mào.

Trong nháy mắt, thân thể của y bị một cỗ cường lực kéo lấy, kinh lực trên cánh tay rất lớn, bắt lấy bộ vị đến phát đau. Mị Ảnh hai đạo lông mày vốn đã chau lại nhăn càng sâu, y say rượu hai mắt híp lại nửa mở, mê mang thì thầm nói:“..... Ai? Dám bắt ta..... Ta chính là hộ....hộ vệ của Hoàng đế.....”

“Ngươi uống nhiều.” Giản Phàm kéo y qua, trên mặt không có quá nhiều biểu lộ.

“Nói bậy..... Ta..... Mới uống một... Chút ít mà thôi..... Ta còn muốn uống..... Nhanh..... Cái kia, cái kia tên gì nhỉ Rót rượu..... Chúng ta lại đến uống, lại uống.....” Cả nửa người tựa trên người Giản Phàm, trong miệng càng không ngừng nói linh tinh.

“Ngươi uống say, trở về phòng đi.” Giản Phàm đưa y hướng gian phòng mang về, chỉ là trên đường y càng không ngừng giãy dụa lộn xộn, Giản Phàm dùng rất nhiều thời gian, mới đưa Mị Ảnh mang vào trong phòng, hắn một đường mặt không biểu tình, mà ngay cả vào trong phòng, cũng giống như vậy.

“Rượu..... Nhanh lên rót rượu.....”

Mị Ảnh một phen đẩy hắn ra, lại bởi vì thân thể hư mềm mà té trên mặt đất.

Giản Phàm vội kéo y, Mị Ảnh nhưng lại không chịu tiếp nhận, vung mở tay hắn.

“Mị Ảnh.”

“Ta..... Không phải gọi Mị Ảnh.....” Bán quỳ rạp trên mặt đất, Mị Ảnh hai con ngươi vô thần.

Giản Phàm trầm mặc, như có điều suy nghĩ liếc nhìn y, không để ý Mị Ảnh giãy dụa cố ý kéo y, tay có chút thô lỗ hướng trên giường, ngón tay thon dài sờ lên y phục của y, từ tốn chậm chậm một khóa một khóa cởi xuống nút thắt vạt áo trước của y.

Mị Ảnh sớm đã uống đến say mông lung, liền Giản Phàm hiện tại đang làm cái gì cũng không tinh tường, y nằm ở trên giường, đóng chặt hai mắt, gò má đỏ hồng cực kỳ.

Rất nhanh liền cởi xuống tất cả nút thắt của y, chỉ là Giản Phàm lại không thoát, một phen kéo xuống quần dài, một tay trực tiếp sờ ở bộ vị tối trọng yếu giữa hai chân Mị Ảnh, một tay thì đưa hai chân y tách ra, từ dưới xuyên qua lực lợi chỗ tiểu huyết đã từng nhiều lần dung nạp dục vọng của Giản Phàm.

Lúc này đây cũng không có như trước mấy lần nhiều tiền hí như vậy, Giản Phàm có chút nhanh chóng xâm nhập, qua loa cho xong tùy ý co rúm vài cái, rồi sau đó ngón tay liền lấy ra, lửa nóng sừng đặt ở vị trí mẫn cảm, không có dừng lại liền đem cự đại đẩy vào trong cục huyết.

Nét nhăn ở hậu huyết bị kéo phẳng, Mị Ảnh bởi vì cảm nhận sâu sắc quá lớn mà bỗng nhiên mở mắt ra, khẽ nhếch miệng, đau đến thanh âm đều phát không được.

Thân thể Giản Phàm xâm nhập giữa hai chân Mị Ảnh, tách ra hai chân y để chúng ôm lấy thắt lưng mình, hai tay của hắn chế trụ sau lưng Mị Ảnh, rất nhanh co rúm gượng dậy.

Rượu cái gì, cái gì thần chí không rõ tất cả đều chạy đến chín từng mây, Mị Ảnh lúc này đau đến lập tức thanh tỉnh, y nội trường mắt Giản Phàm, duỗi nắm tay không nặng không nhẹ đánh vào trước ngực Giản Phàm.

“Hỗn trưởng..... Đau chết.....”

“Chính là muốn ngươi đau.” Lạnh lùng không gợn sóng, Giản Phàm nhẹ nói.

Mị Ảnh sững sờ, lần đầu tiên thấy loại vẻ mặt này của Giản Phàm.

Trong chốc lát sau, y khôi phục, vẫn là tiếp tục đánh Giản Phàm. “Thả ta ra, ta hôm nay không muốn làm..... Bỏ đi.”

Nặng nề đỉnh đầu, lần này làm cho Mị Ảnh sắc mặt trắng bệch. “Ngươi không có quyền lựa chọn.”

“Ngươi nổi điên sao? Ta không trêu chọc đến ngươi..... Thành khẩn.... tiểu tử..... Thả ta ra, ta nói không làm chính là không làm, ta còn lâu mới cho ngươi thượng.....” Hai chân liên mạng đạp đá lung tung. “Muốn thượng nam nhân..... Ra ngoài tùy tiện tìm một người không được sao.....”

Tự tư tự lợi, Giản Phàm kéo Mị Ảnh, làm y ngồi ở giữa chân của mình, eo bụng giữa cao thấp đỉnh động, Mị Ảnh thân thể theo động tác của hắn mà lúc lên lúc xuống.

Thường thử nghiệm nhiều lần tư vị tình ái tư vị, cho dù Mị Ảnh có muốn phủ nhận như thế nào, nhưng hai người thân thể sớm đã bồi dưỡng ăn ý, mỗi khi lửa nóng phải ly khai hậu huyết, tràng bích liền co rút lại, chăm chú hấp thụ dục vọng của Giản Phàm không tha.

35. Chương 35

Đã thử tư vị tình ái thực nhiều lần, cho dù Mị Ảnh muốn phủ nhận như thế nào, nhưng thân thể hai người sớm đã bồi dưỡng đến ăn ý, mỗi khi lửa nóng phải ly khai hậu huyết thì tràng bích liền co rút lại, chăm chú hấp thụ dục vọng của Giản Phàm không tha.

“Trừ ngươi ra, ta sẽ không đối bất luận kẻ nào có loại dục vọng này.”

Cánh tay quấn chặt lấy y, “Nhưng là ta lại khác.....” Phía dưới vẫn liên tục trêu chọc, “Trông thấy ngươi đặt ở trên người nam nhân khác, trong nội tâm đột nhiên dậy lên cùng một cổ cảm giác phần nội cường đại, rốt cuộc muốn như thế nào ta mới có thể triệt để có được ngươi? Dựa vào thân thể dây dưa? Hay là mỗi ngày ôm ngươi ở trong ngực?”

Đỉnh đầu, mầm giống của Giản Phàm rót vào trong cơ thể Mị Ảnh. “Rốt cuộc nên làm như thế nào mới tốt? Ngươi có thể nói cho ta biết không? Có thể dạy ta không?” Thanh âm mang chút ít mềm yếu, khẩn cầu.

Mị Ảnh sững sờ.

Đây là..... Giản Phàm?

Mềm yếu của hắn chỉ một thoáng đã trừ đi tức giận trong nội tâm Mị Ảnh.

Giản Phàm như vậy. Giản Phàm mềm yếu, Giản Phàm bất lực, Giản Phàm không có tự tin..... Mị Ảnh lần đầu tiên nhìn thấy Giản Phàm trên mặt xuất hiện những tâm tình này.

Y cho rằng Giản Phàm là thánh nhân, mặc kệ gặp phải chuyện gì, luôn dùng ôn nhu đi bao dung hết thảy, những nghi hoặc kia, những vây hãm lá chắn tại trên người Giản Phàm hẳn là nên nhìn không tới, nhưng là lại làm cho Mị Ảnh thấy được.

Đường như đáp lại Giản Phàm, Mị Ảnh chủ động ôm lấy hắn. “Tùy ngươi muốn làm gì thì làm đi~ ”

Lúc này, Mị Ảnh trong lòng hạ quyết tâm.

Mặc kệ trước kia y gọi là gì, mặc kệ y trước kia là ai, tám tuổi năm đó gặp phải Hoàng Thượng, tên của y chỉ có “Mị Ảnh” hai chữ này, những thứ khác, liền đã không còn.

Trình Du có phải là y, hay là y không phải Trình Du, đều đã không phải chuyện trọng yếu. Y phải thì như thế nào? Không phải thì như thế nào? Có thể thay đổi cái gì? Đã không có, để cho y từ nay về sau dùng cái tên “Mị Ảnh” mà sống cũng được a.

Cùng Giản Phàm ở một chỗ.

Tuy nhiên y không biết tương lai có thể hay không yêu Giản Phàm, nhưng y nguyện ý thử xem.

Dùng phương thức từng yêu mến Hoàng Thượng đi yêu mến Giản Phàm; dùng phương thức thuần phục Hoàng Thượng đi thuần phục tâm ái của Giản Phàm ; dùng phương thức cảm ơn với Hoàng Thượng đi cảm ơn Giản Phàm; dùng Giản Phàm làm mục tiêu sinh tồn, Giản Phàm hẳn sống y liền sống, Giản Phàm chết, y cũng quyết không sống đơn độc.

“Được không?”

Mị Ảnh nhẹ nhàng lộ ra tiểu dung. “Được.”

Nhìn thấy y khó được nét mặt tươi cười, thân thể Giản Phàm run rẩy, tựa hồ là kích động, cũng tựa hồ là cảm động, hắn đem thân thể Mị Ảnh chuyển qua, dục vọng chôn sâu trong cơ thể rút ra, rồi sau đó lại là đỉnh đầu, thông thả duy trì liên tục trận tình cảm mãnh liệt này.

Sau, lần thứ tư trăng tròn đang tiếp đến.

Đêm dài từ từ, hai người như ngày thường không có gì đặc biệt mà cùng nhau vượt qua một đêm này.

Đã tại trấn nhỏ nghỉ ngơi hơn mười ngày, lại vẫn là tìm không thấy cái gọi là [Hồng tuyến] kia, ngân lượng thì từng ngày giảm bớt, ngân lượng rất nhanh giảm bớt nguyên nhân cũng không phải là bởi vì khách điểm nhà ở hoặc là ăn cơm mà giảm bớt, mặc dù đây chẳng qua là một ít bộ phận, nhưng chủ yếu là bởi vì Giản Phàm thật là tốt tâm.

Nên nói như thế nào?

Những ngày này, hai người đều sớm rời giường đi tìm vị trí [Hồng tuyến], trên đường đi qua nhai đạo thì không cách nào thoát may mắn, ven đường sẽ luôn có mấy người quỳ trên mặt đất, khuôn mặt dơ bẩn, toàn thân bẩn thỉu tụ tập xin ăn, Giản Phàm tâm tràng luôn rất tốt bụng, mỗi thấy hình ảnh này, đều móc ra vài văn tiền bố thí cho người ăn xin.

Bởi vì nguyên nhân kể trên, mỗi ngày vài văn tiền, vài văn tiền bố thí, liên tục rất nhiều ngày, tiền tài dù nhiều hơn cũng sẽ có một ngày thấy đáy.

Y lo lắng, nhưng Giản Phàm đều bảo y đừng lo lắng vấn đề ngân lượng, nói hắn sẽ tự mình nghĩ biện pháp.

Hôm nay, bọn họ vẫn là sớm rời giường, một đường tìm hiểu hỏi thăm cư dân phụ cận có hay không biết rõ vị trí địa lý của [Hồng tuyến], một mực bề bọn đến giữa trưa như trước không một chút thu hoạch.

“Tìm khắp không rồi, coi như xong.” Mị Ảnh vốn là không thể nào hứng thú với việc tìm kiếm [Hồng tuyến], lại thêm mấy ngày liên tiếp hoàn toàn không có thu hoạch, sớm đã cao hứng buông tha cho ý niệm trong đầu.

“Thử tìm thêm vài ngày xem.” Hiển nhiên, Giản Phàm chỉ lực so với Mị Ảnh còn muốn kiên định hơn rất nhiều.

Hai người trên đường sóng vai đi tới, mấy ngày nay có một phiên họp chợ một tháng một lần, trên đường sóng người so với ngày xưa hơn rất nhiều, bởi vì sóng người nhiều, trên đường hành khách ăn xin cũng so với ngày thường nhiều hơn, Giản Phàm một bên mỉm cười một bên cời bỏ túi, xuất ra vài văn tiền nhất nhất chia cho khách cái trên đường.

Mị Ảnh ở một bên không có ngăn cản, tức thời hai người đã như trúng chọi đá. =>) chắc ý khách cái nhiều mà tiền ít

Bởi vì y so với bất luận kẻ nào đều tinh tường cảm thụ ăn không đủ no mặc không đủ ấm, bởi vậy y không ngăn cản việc Giản Phàm làm. Ngân lượng lại làm thì có, y thân cường thể tráng, cái việc vặt vãnh gì cũng có thể làm.

Thu lại túi, Giản Phàm chỉ chỉ một tòa trà lâu phụ cận, ý định tới trước chỗ đó nghỉ ngơi một lát, lại tiếp tục nghe tin tức về [Hồng tuyền].

Đi bộ đến, đột nhiên trước mắt xuất hiện một nam hài, một cổ hấp tấp đụng vào người Giản Phàm, Giản Phàm ôn nhu kéo nó ra, “Tiểu bằng hữu, người không sao chứ?”

Nam hài ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hoảng, đẩy hẳn ra liên tục nói vài âm thanh thật có lỗi, lập tức chạy đi, trong chớp lát sau đã không thấy bóng dáng. Mị Ảnh nhìn bóng lưng đang rời đi, thẳng đến khi y nhìn không thấy, mới lãnh đạm mở miệng: “Bị trộm.”

“Ân?” Giản Phàm nhẹ nhàng mà ứng âm thanh, trên mặt lại không rất nhiều biểu tình ngoài ý muốn, tựa hồ đã liệu việc này.

“Người sớm đã biết?”

“Coi như làm việc tốt, một mắt nhắm một mắt mở.”

Mị Ảnh không có nói chuyện. Xác thực, y liếc mắt có thể nhìn ra động tác ăn cắp của nam hài, thân là đương sự Giản Phàm lại như thế nào không biết? Lúc hẳn không mở miệng dọa ngăn nam hài, cũng là căn cứ vào một nửa đồng tình.

Mười năm trước y lang thang đầu đường xó chợ, cũng thường thường làm loại sự tình này.

Nếu không trộm, cũng chỉ có thể đói bụng. Đói bụng tư vị thập phần khó chịu, y không nghĩ nguyện nếm lần thứ hai.

“Người thật đúng là người tốt.”

Giản Phàm mắt chứa cười nhìn y. “Người lúc đó chẳng phải cũng thế?”

Y khuôn mặt cứng đờ, mạnh miệng cãi lại: “Người suy nghĩ nhiều quá, ta là chờ nó đi mới biết được nó trộm tiền của người, nếu ta lập tức đã biết chuyện, sớm đã đem nam hài kia đánh cho đứt một chân.”

Tương đương với y kích động, Giản Phàm phản ứng chỉ là nhàn nhạt cười. “Ta biết rõ, ta hiểu.”

Hắn cười mĩa làm Mị ảnh then quá hoá giận, ác hung ác hướng giản phàm đích chân đá một cái.

36. Chương 36

Tiền tài còn lại duy nhất cũng bị trộm đi, gian phòng tại khách điểm dự chỉ đến ngày mai, ngày mai qua đi y và Giản Phàm sẽ phải lộ túc đầu đường.

Vô kế khả thi, căn bản không biết bước tiếp theo làm như thế nào.

Buổi chiều, Giản Phàm đột nhiên cao hứng hào hứng, nói muốn đi dạo chơi chợ, Mị Ảnh mặt trắng không còn chút máu, đều không tiền, đi dạo chợ cái gì?

Hai người tại trong đám người chen chúc trong phiên tập chợ gian nan đi, đối với Giản Phàm thân thiện, Mị Ảnh ngược lại lãnh đạm rất nhiều, đi trong chốc lát, y đã không thú vị đánh ngáp đến vài cái.

“Người muốn ăn cái gì?”

“Đều được.”

“Mứt quả?”

Mị Ảnh trừng mắt, “Người biết rõ ta không ăn loại đồ vật này.”

Hắn thoải mái mà cười cười, “Nổi giỡn với người thôi, bánh bao thịt được chứ?”

“Không thể không trả tiền?”

“Vừa rồi tại trong quần áo sờ được hai văn tiền. Ăn bánh bao thịt được không?”

“Không cần, tính ra đến đây đi.”

“Nhiều thêm hai văn tiền cũng không thể làm cái gì, không bằng cho người lấp bụng. Ta đáp ứng người sẽ không để cho người đói bụng.” Nhẹ nói vài câu, trong lời nói tất cả đều là ôn nhu đối với Mị Ảnh.

Sau khi nói xong, cũng không chờ Mị Ảnh đáp ứng, hắn hướng bốn phía nhìn xem, rồi sau đó lôi kéo Mị Ảnh hướng một chỗ đi tới.

“Lão bản, một cái bánh bao.”

Theo lão bản trên tay tiếp nhận một cái bánh bao ấm áp thậm chí còn nóng đến phỏng tay, giả tiền xong, đem bánh bao cầm đến đặt ở trong lòng bàn tay Mị Ảnh, “Nhanh ăn đi.”

Bưng lấy bánh bao thịt trong tay, nặng trĩu, nặng nề, hảo chìm. Cái này cũng không đơn thuần chỉ là một khóa bánh bao, bên trong còn bao hàm yêu thương cùng quan tâm của Giản Phàm, Mị Ảnh trong ngực nhiệt độ cùng với bánh bao trên tay tựa như đồng dạng, Mị Ảnh nhìn chăm chú khóa bánh bao trên tay, thật lâu không động đậy.

“Trước kia, ta từng vì trộm khóa bánh bao, mà bị người đánh cho nửa chết nửa sống. Mùa đông, vừa lạnh vừa đói, vết thương trên người làm đau đớn, một lần cho rằng nhắm mắt lại sau có lẽ sẽ không lại tỉnh lại nữa.....” Dừng một chút, Mị Ảnh cũng không lại tiếp tục nói chuyện.

“Sau đó thì sao?”

“Bị Hoàng Thượng nhặt đi rồi, ta chưa từng ăn nữa qua bất luận một cái bánh bao nào, vô ý thức, không muốn đi nhớ lại đoạn thời gian đói khổ lạnh lẽo kia.”

Đẩy ra, nước thịt theo đó tách ra trượt xuống, bên trong là nhân thịt ngon miệng, hiện ra màu hồng phấn. Mị Ảnh đem một nửa bánh bao kia đưa cho Giản Phàm. “Cho người.”

Hắn lắc đầu, “Người ăn đi.”

Mị Ảnh chậm rãi nhắm nuốt, tinh tế đánh giá tư vị của cái bánh bao trong miệng, ăn xong, trong ngực bỗng trướng đầy, tràn đầy một thứ.

Ngẩng đầu, lần thứ hai hướng Giản Phàm lộ ra tiểu dung, “Cám ơn người.”

Vỗ vỗ đầu của y, “Cám ơn cái gì, đây là việc ta phải làm.”

Tiếp tục sóng vai đi trên đường, giữa hai người không khí nhưng có chút không giống với lúc trước. Không biết là do sóng người rất đông hay là vừa rồi việc cái bánh bao thịt ảnh hưởng, cánh tay bị đè ép dán cùng một chỗ lại cảm nhận có chút nhiệt năng. Lại càng không biết là do ại trước chủ trước, hai bàn tay rời rạc không biết từ lúc nào lại chăm chú quấn thành một khối lẫn nhau chẳng phân biệt được.

Mị Ảnh khẩn trương đến đổ mồ hôi, cũng không dám tùy tiện rút ra, tùy ý Giản Phàm nắm lấy.

Trái tim rất nhanh không quy luật mà nhảy lên, nhiệt khí trong ngực đảo loạn, Mị Ảnh mặt nóng như bị phỏng.

Nắm tay đi qua một con phố, sóng người dường như giảm đi, bàn tay Giản Phàm vẫn là chăm chú nắm không buông ra.

“Uy..... Uy phía trước ”

Sau lưng truyền đến gọi không lớn lắm, Mị Ảnh cùng Giản Phàm hai người nghi hoặc xoay người.

Hướng bọn họ chạy tới đúng là cái vị Kỉ Vân mấy ngày trước đây cùng Mị Ảnh uống rượu, hần xông lên trước mặt hai người, thở hồng hộc hướng phía Mị Ảnh sáng lạn tươi cười, “Nha, lại gặp người.”

Thấy hần, Mị Ảnh kinh ngạc nhướn mày, “Là người.”

“Hai người chúng ta thật đúng là có duyên!”

“Àn.” Mị Ảnh hừ nhẹ vài tiếng.

“Muốn hay không uống vài chén nữa?”

“Không được.....” Mị Ảnh cự tuyệt, rồi sau đó dừng lại trong chốc lát sau, trong mắt hiện lên cảm xúc không rõ, lại lần nữa ngẩng đầu, “Đúng rồi, người đã nói nhà của người mở y quán?”

“Đúng vậy!”

“Thiếu người không?”

“A?”

“Nhà của người y quán có thiếu đại phu không?”

Nghe hiểu ý tứ trong lời nói của y, Kỉ Vân phóng khoáng trả lời, “Là không thiếu, bất quá nếu như người muốn đến, ta có thể giúp người.”

“Phải không? Vậy thì tốt quá.” Dem Giản Phàm đứng bên cạnh kéo đến trước mặt hần, “Hần chính là đại phu kia trong miệng ta, ta van người.”

Kỉ Vân tựa hồ có chút sững sốt. “Đại phu không phải là người sao?”

“Ta không hiểu những thứ kia. Khi nào thì có thể xử lý tốt?”

Kỉ Vân suy nghĩ một chút, “Xem đã. Không bằng bây giờ ta mang các người tới nhà của ta trước đã.”

37. Chương 37

Nhà Kỉ Vân cũng không xa, vền vện đi qua vài đoạn đường liền đến nhà hần.

Xoay người, Kỉ Vân hướng bọn họ nói, “Nơi này là nhà của ta, vào đi.” Dẫn theo hai người sau lưng, tiến vào trong phòng.

Trong chính sảnh trong có hơn mười người bệnh xếp hàng chờ, đội ngũ kéo dài tới tận tiểu thất bên cạnh chính sảnh.

Xem ra cuộc sống rất tốt.

“Bên trong có hai vị đại phu xem chuẩn, thêm vị công tử này nữa là ba vị.” Vừa đi vừa nói chuyện, Mị Ảnh cùng Giản Phàm đi theo cước bộ của Kỉ Vân, hướng nội viện đi tới, tiến nhập thư phòng. “Chúng ta có thể tới nói chuyện.”

Mị Ảnh đẩy đẩy Giản Phàm, “Người đi vào với hần đi, ta ở lại bên ngoài.”

“Không cùng tiến vào sao?”

“Không được. Ta đối với những thứ kia không có hứng thú gì.”

“Được rồi.” Giản Phàm nhẹ gật đầu, đi theo phía sau Kỉ Vân bước vào trong thư phòng.

Kỉ Vân đưa chén nước trà cho Giản Phàm, “Công tử hiểu y thuật?”

Hắn cười cười, gật đầu.

“Công tử muốn chứng minh với ta như thế nào?”

Nhấp một hớp trà, đặt xuống, ngón tay dừng tại bên miệng một chén, cũng không vội vã mở miệng nói chuyện, lặng im giây lát, trong thời gian chốc lát nói nhỏ: “Thân thể công tử có chuyện gì?”

Kỉ Vân thân mình khiếp sợ, mở to mắt. “Người.....”

“Ta nói đúng rồi?”

“Người làm sao thấy được?” Kỉ Vân phi thường kinh ngạc, liền trong nhà mướn hai vị đại phu cũng không phát giác hắn khác thường, nam nhân ở trước mắt vẹn vẹn bất quá gặp không đến nửa canh giờ, cũng đã cảm nhận được tình trạng thân thể của hắn, nam nhân này..... Không phải đại phu bình thường.

“Công tử khí tức quá mức hư tổn, tại hạ có chút nghi hoặc, bởi vậy vừa rồi cách không xem mạch đập cho công tử.”

cách không?!

Hắn đến tột cùng là thần thánh phương nào? Cách không bắt mạch Kỉ Vân đây là lần đầu nghe thấy.

“Nếu như đắc tội đến Kỷ công tử, thỉnh công tử tha thứ.” Giản Phàm hữu lễ thỉnh tội.

“Không, đây không phải lỗi của người.” Kỉ Vân phát phát tay, “Xin hỏi công tử đại danh là.....”

“Tại hạ Giản Phàm, đơn giản, bình phàm.”

“Không bằng từ nay về sau ta sẽ gọi người là Giản đại phu a.”

Giản Phàm ngẩng đầu, “Ý của người là.....”

“Giản đại phu ngày mai sẽ tới đây xem bệnh vừa vặn được chứ?”

Hiểu ý của hắn, Giản Phàm vui vẻ lộ ra tiểu dung, gật đầu. “Đa tạ Kỷ công tử.”

“Giản đại phu không cần phải khách khí, chỉ là..... Ta nghi hoặc một chút Giản đại phu, có hay không ” Chần chờ một chút, “Có thể chữa bệnh cho ta được không?”

Không chút do dự, Giản Phàm lập tức gật đầu đáp ứng, “Đương nhiên, chữa bệnh vốn là trách nhiệm của ta.”

“Không chỉ là ta, ngay cả muội muội duy nhất của ta cũng mắc vào loại bệnh đồng dạng với ta.” Kỉ Vân lắc đầu, vẻ mặt trầm thống.

“Xin hỏi Kỷ công tử, bệnh này là.....?”

“Nói là bệnh, chẳng bằng nói là trúng độc.”

“Trúng độc?”

“Đúng vậy, độc này đã ẩn núp một thời gian ngắn, tùy thời đều có khả năng phát tác.....” Kỉ Vân mở miệng, chậm rãi thuật lại ngọn nguồn sự tình.

Nguyên lai Kỉ Vân thân thể cường tráng không việc gì, chỉ là tại hai năm trước bởi vì cừu gia đột kích tại trong thức ăn hạ độc, khi đó hắn cùng với muội muội vẹn vẹn động một ngụm liền đã bị đại lượng chất độc xâm nhập, được cha mẹ ngăn lại, sau hắn và muội muội bị giấu trong tủ bát mới tránh thoát kiếp nạn này, mà cha mẹ nhưng lại trúng độc bỏ mình.

Kỉ Vân thở dài, “Cho nên, ngay cả ta cũng không biết độc này là loại gì, nghĩ giải độc nhưng lại không cách nào có thể giải. Cầm gia sản phụ thân còn sót lại mở y quán, hơn nữa thuê đại phu có tiếng tăm ở địa phương tại trong quán hành nghề, hy vọng việc này có thể để cho đại phu vì ta giải độc, chỉ là.....” Hắn lắc đầu.

“Bọn họ ngay cả ta có hay không trúng độc cũng không biết, làm sao giải độc cho ta được? Trong hai năm qua, uống rất nhiều thuốc, ăn vào rất nhiều dược hoàn, lại vẫn không có hiệu quả. Mà ta cùng muối muối, thân thể thỉnh thoảng chịu độc tố phát tác, bụng đau đến lăn lộn trên mặt đất đều có, duy nhất có thể khiến đau đớn chậm lại, chính là dựa vào uống rượu mạnh đến mê hoặc thân thể.....”

Ngẩng đầu, trong mắt trời dấy một đường ánh sáng, “Giản đại phu, người thật có thể cứu ta?”

“Ta sẽ tận lực để cứu người, huống chi cứu người vốn là chức trách của ta.”

“Giản đại phu cảm ơn người, muối tử nghe thấy được, khẳng định vui vẻ cực kỳ.” Kỉ Vân tiểu dung mang một ít thoải mái hướng Giản Phàm cười cười.

Đàm thỏa sự tình, hai người cùng nhau đi ra khỏi thư phòng, bên ngoài đợi một thời gian ngắn Mị Ảnh thấy hai người, liền lập tức đi về hướng hai người. “Đều nói xong rồi?”

“Ân. Đi về nghỉ ngơi đi.” Ý định ôm chầm lấy Mị Ảnh, lại làm cho y lách mình thoát đi.

Giản Phàm kinh ngạc nhìn y, Mị Ảnh thì là vẻ mặt bình đạm.

Hướng Kỉ Vân cáo biệt, hai người trên đường trở về.

“Vừa rồi như thế nào né tránh ta?”

“Đứng ở trước mặt người ngoài làm những cử động này.” Lạnh lùng, Mị Ảnh mở miệng.

“Có cái gì khác biệt, quan hệ của chúng ta ”

“Không giống!” Vội vàng, Mị Ảnh nói ra.

Không giống, Kỉ Vân cùng người bình thường không giống nhau. Tuy nhiên vẫn như cũ là nghĩ không ra y có quan hệ với Kỉ Vân, nhưng là Mị Ảnh hiểu, y và Kỉ Vân xác thực là bằng hữu, hồi nhỏ là bạn chơi cùng một chỗ, bằng hữu duy nhất..... Biết rõ quá khứ của y.

Cho nên, y không muốn làm cho Kỉ Vân biết rõ quan hệ giữa y và Giản Phàm.

Bởi vì bởi vì, hắn là người duy nhất nhớ kỹ y, quan tâm y, nhưng không phải là vì người tên ‘Trình Dịch’ này.

Kể tên Kỉ Vân này đối với y mà nói, ý nghĩa vô cùng lớn.

38. Chương 38

Cách một ngày, y và Giản Phàm đi vào y quán chỗ Kỉ Vân mở ra, đi vào cửa, Mị Ảnh mới phát hiện nguyên lai phía trên có một tấm biển đồng, viết bốn chữ “Tế thể cứu nhân”, xem như một cái chiêu bài a.

Kỉ Vân từ lúc bên ngoài đợi đã lâu, hắn dẫn đầu hai người tiến vào trong nội đường, hơn nữa giản lược giới thiệu phương thức hoạt động của y đường cùng các vật phẩm bài trí. Mị Ảnh đối với những việc này không có gì hứng thú, không yên lòng nghe.

Giải giải xong, Kỉ Vân mang Giản Phàm đi vào phòng, trong phòng lại chia làm vài cái tiểu phòng, ba người cùng nhau tiến vào tiểu phòng thứ ba, phòng quả thực như cách gọi, không gian rất nhỏ, chỉ đặt được một bàn một ghế dựa, lại đứng năm sáu người, cơ hồ không có thừa dư không gian.

“Nơi này là lúc trước kiến tạo, ta kiên trì muốn sự phó nghề mộc chú ý địa phương. Tâm nguyện của ta, là thuê tất cả đại phu y thuật giỏi trên đời, dùng hai tay của ta, đi cứu vớt những người bởi vì bệnh mà chịu khổ, bọn họ thật đáng thương.....”

Bỗng nhiên, tiểu phòng cửa bị đẩy ra, nữ tử một thân bạch y lọt vào trong tầm mắt của ba người, nhìn thấy Mị Ảnh cùng Giản Phàm trong đôi mắt lộ ra lạnh nhạt e sợ, “Ca, bọn họ là.....?”

Kỉ Vân cười cười, ôm chầm lấy nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, trấn an nàng, tâm tình nhẹ nhàng nói, “Bọn họ là người mà ca ca nói với người hôm qua đó.”

“Giản đại phu, Mị Ảnh, nàng gọi Kỉ Khiết, là muội tử của ta.” Ánh mắt chống lại Giản Phàm, “Nàng là ta van cầu người, Giản đại phu.”

Nghe vậy, Mị Ảnh nghi hoặc nhìn về phía Giản Phàm.

Bọn họ đang nói cái gì?

Kỉ Khiết hướng hai người quan sát, cuối cùng đem ánh mắt đứng ở trên mặt Giản Phàm, nhẹ nhàng mà lộ ra tiểu dung ngại ngùng. “Giản đại phu, chào người.”

Giản Phàm hữu lễ mỉm cười, “Chào cô.”

Đoàn người hàn huyền mấy câu, mọi người ra gian phòng, chỉ lưu mình Giản Phàm đợi tại trong tiểu phòng.

“Mị Ảnh, muốn cùng đi uống rượu không?”

Lạnh lùng liếc hẳn, “Người là lão bản sao lại đi uống rượu suốt thế?”

“Không có gì đáng ngại. Đi chứ?”

“Không được.” Gọn gàng dứt khoát cự tuyệt.

Xoay người, Mị Ảnh rời Kỉ Vân, dựa vào phương hướng quen thuộc.

Cước bộ đình chỉ tại trước cửa phòng, đẩy ra, cái bàn phía trước đã có một vị phụ nhân già nua ngồi xuống.

“Người đã đến rồi?” Giản Phàm hướng y nhìn liếc, liền lập tức cúi đầu giúp phụ nhân xem bệnh.

“Ân.” Lên tiếng, y đi đến sau lưng Giản Phàm, kéo chiếc ghế ngồi xuống.

Phụ nhân đi rồi, Giản Phàm mới có thời gian nhàn rỗi nói chuyện, “Sao lại đến đây?”

“Ta còn có thể đi đâu?”

“ [Hong tuyen] còn chưa tìm được.”

“Dừng.”

Giản Phàm nghi hoặc.

“Khăng định trị không hết.” Dừng lại, “Bệnh của ta.”

Sau khi nghe xong, Giản Phàm cười khẽ. “Dừng bị quan như vậy.”

Mị Ảnh nhếch miệng, ngược lại không có nói nữa.

Kế tiếp người bệnh tiến đến, hai người không nói gì.

Di động chiếc ghế đến sau lưng Giản Phàm, đầu ngưỡng ra sau, tựa ở trên lưng hẳn, có chút thở dài.

Có điểm bất an.

Nhưng lại không thể nói ra cảm giác.

Ngày đó, Giản Phàm loay hoay phi thường muộn, thẳng đến màn đêm buông xuống, người đến chẩn bệnh mới dần dần ít đi rất nhiều. Đang muốn rời đi, Kỉ Vân hảo tâm thỉnh hai người lưu lại cùng dùng bữa, Kỉ Khiết thì ở một bên xấu hổ trộm dò xét Giản Phàm.

Giản Phàm mỉm cười đang định đáp ứng thì, Mị Ảnh lại từ chối trước.

Trong nội tâm tràn đầy cảm giác không thoải mái.

Giản Phàm hỏi, Mị Ảnh chết cũng không mở miệng nói chuyện, tự lòi kéo Giản Phàm trở về khách điểm.

Mấy ngày liền, Mị Ảnh đều đợi tại bên cạnh Giản Phàm, dù cho không thú vị liên tiếp ngủ, cũng không rời đi.

Mị Ảnh cố chấp như thế, cuối cùng vẫn là đánh không lại Giản Phàm một phen hảo ngôn hảo ngữ, nửa là lừa gạt nửa là ôn nhu muốn y đi trước tìm [Hồng tuyền], tìm gặp, đem trị hết bệnh, lại cùng nhau du sơn ngoạn thủy.

Mị Ảnh chần chờ hạ, gạt đầu xem như đáp ứng lời của Giản Phàm.

Chỉ là, tìm cả tháng, vẫn tìm không thấy [Hồng tuyền].

Mỗi ngày trở lại khách điểm sớm đã mệt mỏi co quắp không nhúc nhích được thân thể.

Trong nháy, phát bệnh đã hơn năm tháng, vẫn như cũ là không có thuốc nào chữa được.

Càng tìm không thấy [Hồng tuyền], tính tình Mị Ảnh càng táo bạo.

Hôm nay, Mị Ảnh vẫn là sáng sớm liền đến Xích Vũ trấn bốn phía tìm kiếm, trong một tháng này, y cơ hồ đem trọn cái Xích Vũ trấn đào xới một lần, vẫn là tìm không ra.

Mị Ảnh lửa giận phi thường lớn, y không nghĩ tìm, không bao giờ... tìm nữa!

Tức giận phóng tới y đường, vượt qua mọi người đang xếp hàng, y xâm nhập nội thất, dùng sức đến cực điểm đẩy ra cửa gỗ, “Ta cho người biết, ta không muốn đi tìm ”

Con mắt mở lớn, trong đôi mắt lửa giận tiêu tán, không dám tin trừng mắt nhìn hình ảnh trước mặt.

Hôn môi, hôn môi, hôn môi.....

Giản Phàm lại cùng muội tử của Kỉ Vân hôn môi?!

Tốt lắm!

“Mẹ kiếp, thì ra đây mới là mục đích của người!” Nghiến răng nghiến lợi, hỏa hoa trong nháy mắt tràn ngập trong hai mắt Mị Ảnh, trong ngực vừa tức vừa đau, dùng sức đóng cửa phòng, Mị Ảnh quay đầu rời đi.

“Mị Ảnh..... Không phải như thế.....” Giản Phàm muốn đuổi theo, một bàn tay nhỏ bé tuyết trắng lại nắm chặt vật áo hắn.

“Đau Giản đại phu..... Bụng của ta đau quá.....” Kỉ Khiết ngồi chồm hổm một tay vuốt bụng, một tay nắm lấy Giản Phàm, không chút rời lỏng.

“Có thể.....” Giản Phàm bối rối nhìn bên ngoài, lại nhìn nhìn Kỉ Khiết bên cạnh, không biết nên như thế nào cho phải, chần chờ một chút, có chút thở dài, ngồi xổm người xuống, lời nói nhẹ nhàng mở miệng, “Kỉ cô nương đau ở đâu?”

39. Chương 39

Giản Phàm lại cùng muội tử của Kỉ Vân hôn môi?!

Tốt lắm!

“Mẹ kiếp, thì ra đây mới là mục đích của người!” Nghiến răng nghiến lợi, sóng dữ hỏa hoa trong nháy mắt tràn ngập hai mắt Mị Ảnh, trong ngực vừa tức vừa đau, dùng sức đóng cửa phòng, Mị Ảnh quay đầu rời đi.

“Mị Ảnh..... Không phải như thế.....” Giản Phàm muốn đuổi theo, một bàn tay nhỏ bé tuyết trắng lại nắm chặt vật áo hắn.

“Đau Giản đại phu..... Bụng của ta đau quá.....” Kỉ Khiết ngồi chồm hỏm một tay vuốt bụng, một tay cầm lấy Giản Phàm, không có nơi lỏng.

“Có thể.....” Giản Phàm bối rối nhìn bên ngoài, lại nhìn nhìn Kỉ Khiết bên cạnh, không biết nên như thế nào cho phải, chần chờ một chút, có chút thở dài, ngồi xổm người xuống, lời nói nhẹ nhàng mở miệng, “Giản cô nương đau ở đâu?”

“Cái này, ở chỗ này.....” Nàng vuốt bụng trái, mặt không có nửa phần huyết sắc.

“Lại phát bệnh, đây là thuốc, ngươi trước tiên ăn vào ỨC CHẾ xem.” Lấy ra chén nước ở trên bàn đưa cho nàng.

Nắm chặt cái chén uống một ngụm, mày ngài nhú chặt dần dần thả lỏng, nàng thở ra một hơi. “Giản đại phu, cảm ơn ngài.”

“Nói chi vậy, cái này vốn nên là chức trách của ta.” Vừa nói đồng thời ánh mắt hướng cửa bên cạnh nhìn lại, lông mày Kỉ Khiết thả lỏng ngược lại là Giản Phàm nhăn mày.

Kỉ Khiết hai tay nâng chén, nói: “Giản đại phu, vừa rồi lời của ngài như đã quên a, ta vô ý nói ra làm cho ngài làm phức tạp. Còn có..... Mị Ảnh công tử y là gì của ngài? Bằng hữu, hoặc là tình nhân?” Nàng dò xét hỏi, hiển nhiên Mị Ảnh dị thường giận tím mặt thần sắc lọt vào trong mắt Kỉ Khiết.

Giản Phàm nhìn nhìn nàng, nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Ta vốn là vô tình giấu diếm quan hệ cùng y, Mị Ảnh cố ý không mở miệng nói rõ. Đúng vậy, ta cùng y xác thực là tình nhân, nhưng y đã không có ý định nói, vậy cũng thỉnh cầu Kỷ cô nương đừng tuyên truyền ra ngoài, xem như ước định nho nhỏ của ta cùng cô nương.”

Kỉ Khiết cúi đầu xuống, “Ta hiểu được, Giản đại phu mau đuổi theo Mị Ảnh a.”

“Đa tạ cô nương.” Giản Phàm hảo thoát thân, tốc độ dồn dập đi ra tiểu phòng, không khó nhìn ra hân lòng nóng như lửa đốt.

Ánh mắt ái mộ của Kỉ Khiết thẳng nhìn theo Giản Phàm, mãi cho đến khi thân ảnh hân dần dần đi xa cũng không từng thu hồi.

Tại trong nội đường tìm một vòng, tính cả hoa viên đình viện Giản Phàm cũng đi tìm, chính là không gặp được Mị Ảnh.

Y bị chọc tức a? Mị Ảnh tính tình nóng nảy, nếu là không sớm một chút cùng y mở miệng giải thích sở sở rõ ràng, chỉ sợ ngày sau khó nói.

Hắn ở trong nội đường tìm không ra y, xem bộ là ra ngoài đi vòng quanh giải sầu đi.

Giản Phàm lập tức cất bước rời y đường, tại phụ cận tìm một lần.

Mấy ngày gần đây, hắn ít cùng Mị Ảnh xuất môn, hơn phân nửa thời gian đợi tại trong y đường bắt mạch chữa bệnh, hoàn toàn.... không rõ Mị Ảnh sẽ tới nơi nào.

“Đáng chết!” Dưới tình thế cấp bách, Giản Phàm gầm nhẹ một tiếng.

Sẽ chạy đi đâu?

Mị Ảnh, đừng để ta tìm không được ngươi, đừng làm cho ta lần nữa chịu cảm giác mất đi khiến lòng đau nhức.

Đừng rời bỏ ta.

Kỉ Khiết một phen trái lo phải nghĩ, một phút sau, nàng đứng lặng tại ngoài cửa phòng Kỉ Vân, đưa tay gõ vài cái.

Lập tức, bên trong truyền đến thanh âm “Cửa không khóa”, nàng xoa xoa tay đẩy cửa tiến vào.

“Ca.....”

Trước bàn vuông, Kỉ Vân đang chăm chú thưởng thức hương rượu nguyên chất, nâng mắt, hần cười nói: “Tiểu Khiết, có chuyện gì quan trọng không?”

“..... Có chuyện, không biết người có biết không?”

Đặt chén gỗ xuống, không yên lòng nói: “Chuyện gì?”

“Về Mị Ảnh cùng Giản đại phu.”

Lời này hấp dẫn chú ý của Kỉ Vân, hần đỡ xuống vẻ không quan tâm, nghiêm trang nói: “Người nói. Hai người bọn họ xảy ra chuyện gì?”

“Không..... Không phải, là về quan hệ của Mị Ảnh cùng Giản đại phu.....” Kỉ Khiết hạ giọng, chậm rãi nói ra.

Trong ngực nổi lên buồn bực, đau đớn một điểm một điểm bắt đầu gặm nhấm.

Đáng giận!

Con mẹ nó!

Hỗn trưởng!

Nặng nề buông cái chén, lấy rượu tiếp tục đổ vào trong chén, nâng chén uống vào. Y không ngừng lặp lại động tác giống nhau, vòng đi vòng lại.

Thần trí mờ mịt, có thể là do ngực nổi lên vị chua rõ ràng đau đớn khiến lòng mảy mảy không cách nào thư hoãn.

Cái gì mà quan tâm y, cái gì mà yêu mến y, tất cả đều là gạt người!

Tiếp tục động tác rót rượu, không bao lâu bầu rượu đã thấy đáy, y say cao giọng hét: “Tiểu nhị, lại đến một bình rượu!”

Tiểu nhị cười ha hả nâng bầu rượu nặng trĩu tiến về phía trước, “Khách quan, rượu của ngài.”

Mị Ảnh ứng thanh, phát tay muốn hần xuống dưới, để ý cũng không thêm ý tiểu nhị, tiểu nhị thật cũng không chú ý, dù sao đến có bạc chính là Đại lão gia.

Tiểu nhị lui ra, Mị Ảnh tiếp tục cuồng uống rượu.

“Chỉ dùng chén, không chê quá bất tiện sao?” Sau lưng truyền đến lời nói mang theo tiếng cười, Mị Ảnh nghiêng đầu liếc qua, gặp Kỉ Vân chẳng biết lúc nào đứng phía sau y, cười mỉm phe phẩy cái quạt, mười phần bộ dáng công tử văn nhã.

Thấy Kỉ Vân, liền nhớ tới hình ảnh liên quan tới Kỉ Khiết sau giờ Ngọ trong lúc vô tình đụng phải khiến y nổi lên lửa giận, Mị Ảnh hừ lạnh một tiếng, xoay qua không có ý định để ý tới.

Kỉ Vân bước đến, cùng y đối mắt, lặp lại nói: “Chỉ dùng chén, không chê quá bất tiện?”

“Hôm nay thời tiết thật tốt.” Dem Kỉ Vân trở thành người tàng hình, Mị Ảnh nâng bầu rượu hướng phía bàn không có người ngồi đi tới.

“Ai ai, người đừng không đếm xỉa đến ta.” Như cái kẹo cao su, Kỉ Vân dính theo phía sau y, cũng ngồi cùng bàn. “Như thế nào, tâm tình không tốt? Có chuyện phiền lòng?”

“Không bằng ta cùng người uống rượu?”

Miệng bĩu một cái, lạnh nhạt nói: “Không cần.”

“Đừng vô tình như vậy.....”

40. Chương 40

Lại lần nữa đổi vị trí.

“Uy uy uy ”

Nặng nề đặt cái bình bằng đất sét trắng trên tay xuống, Mị Ảnh giận tái mặt, “Người đến tột cùng có chuyện gì?”

“Cùng người uống rượu a.” Kỉ Vân cười nói.

“Cực kì không cần.”

Ăn phải cự tuyệt rõ ràng, Kỉ Vân vẫn là vẻ mặt vui vẻ, vươn tay hướng chỗ bên cạnh Mị Ảnh ngồi xuống, “Tiểu nhị, lại thêm ba bầu rượu, nhớ rõ ta muốn loại mạnh nhất! A..... Còn có, đem thêm hai cái chén to.”

Tiểu nhị nghe xong, vội vàng lên tiếng trả lời, tay chân cũng rất nhanh, không đến một lát đã đem đến ba hồ liệt tửu, còn có hai cái chén không. “Khách quan, của các ngài.”

“Cám ơn, tay chân thực nhanh nhẹn. Cái này tặng cho người.” Từ trong lòng cầm bạc đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị mở to mắt, cúi đầu nhìn nén bạc trong lòng bàn tay, nặng trĩu, hắn vừa mừng vừa sợ, liên tục khom người hướng Kỉ Vân nói lời cảm tạ. “Cám ơn khách quan, cảm ơn khách quan!”

Kỉ Vân mỉm cười, ý bảo tiểu nhị cứ đến chỗ những khách nhân khác.

Tiểu nhị tuổi còn trẻ hướng Kỉ Vân lại nói mấy lời tạ ơn, sau khi đem bạc thanh toán để trong ngực mới mừng rỡ rời đi.

Mị Ảnh lãnh nhãn nhìn tình huống trước mặt. “Giả người tốt.” Cùng người nào đó đồng dạng.

Hắn cười mà không đáp.

“Đừng nói nhiều như vậy, chúng ta uống rượu a! Thống thống khoái khoái uống rượu a!” Hắn thay Mị Ảnh rót bát rượu. “Uống đi!”

Mị Ảnh nhìn hắn một cái, sờ lên cái chén tám phần đầy rượu, nâng lên, ngửa đầu rót vào, đợi đến thấy đáy mới buông xuống.

“Thật, quyết đoán, lại đến.” Bưng lên, lại vì hắn rót rượu.

Y buồn bực uống rượu, rót lại uống, uống lại đầy, rượu rơi vào trong bụng rồi cuộc đã không biết bao nhiêu, y cũng nhớ không rõ. Đầu vừa nặng lại choáng váng, đại khái là say.

“Người sao không uống?” Y lúc này mới phát hiện, Kỉ Vân căn bản chưa động vào một giọt rượu.

“Người tâm tình kém, không cùng người đoạt uống rượu.” Hắn nói.

Mị Ảnh hừ một tiếng, “Ai nói lòng ta có chuyện!”

“Nếu không kém lại như thế nào đến nơi này mua rượu giải sầu?” Hắn hỏi lại.

Mị Ảnh không lên tiếng, trầm mặc lại uống thêm một chén rượu mạnh.

“Muội tử người..... yêu mến Giản Phàm?”

“Người yêu mến Giản đại phu?”

“Người, người bịa chuyện!” Mị Ảnh sợ hãi cự tuyệt.

“Người cùng Giản đại phu không phải tình nhân sao?”

Trong nháy mắt, Mị Ảnh quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt khiếp sợ.

Hắn, hắn như thế nào.....

“Người cùng Giản đại phu là tình nhân?” Kỉ Vân lại hỏi lần nữa.

“Ai nói với người thế?”

“Ai nói với ta quan trọng sao?” Nhún vai.

Mị Ảnh không nói lời nào.

“Ta cũng không phải là phản đối người cùng Giản đại phu cùng một chỗ, chỉ là, nam nhân cùng nam nhân..... Dù sao cũng là đồng tính luyến, nghĩ như thế nào đều cảm thấy kỳ quái.....”

Kỉ Vân ảo não cào cào tóc, nghĩ nên dùng giọng điệu uyển chuyển như thế nào hướng Mị Ảnh biểu đạt. “Người thực yêu mến Giản đại phu? Hai người các người có tâm ý liên thông?”

..... Tâm ý liên thông?

Mị Ảnh cười khỏ, bên môi dần theo nét khỏ sấp. “Liên thông? Ta cùng hần..... Không có cái loại cảm giác này.”

Tạm thời dừng đề cập đến y đối với Giản Phàm ý tứ ra sao, chỉ từ phương diện của Giản Phàm kia mà nói, hần chỗ chỗ đều có người yêu mến, tám phần là ‘Trình Dịch’ trong miệng Kỉ Vân từng nói ra kia, Giản Phàm hần..... bất quá chỉ là xuyên qua y tìm kiếm hình dáng của Trình Dịch mà thôi.

Một ít lời nói yêu mến, đến tột cùng là nói với y hay là nói với “Trình Dịch” có quan hệ huyết thống với y kia?

Chắc là người kia a.

Y thì ra tưởng rằng mình chẳng thêm để ý..

Thử qua, mới phát hiện căn bản không có biện pháp a.

Y và Giản Phàm bất quá là hữu nghị đơn thuần đơn thuần là thầy thuốc cùng bệnh nhân, người trong lòng Giản Phàm là ai Mị Ảnh căn bản sẽ không để ý, sẽ không bởi vì Giản Phàm toát ra ôn nhu mà tự ôm mộng tưởng.

Ôn nhu, là muốn dành cho ai ?

Nụ cười kia, là vì ai mà triển lộ?

Nói cho cùng, y hay là đối với Giản Phàm động tâm mất rồi? Nhưng mà người đối phương yêu mến nếu lại không phải là y.

Hoàng Thượng? Y ái mộ Hoàng thượng?

Đột nhiên phát giác, chính mình tựa hồ có một đoạn thời gian không nghĩ tới Hoàng Thượng. Nhớ lại Hoàng Thượng tâm tình chưa xót cũng không lặp lại.

Khó không chắc chắn y thực đối Giản Phàm động cảm tình?

Mị Ảnh vội vàng lại rót chén rượu, đè nén điên cuồng gào thét mà miêu tả sinh động ái tình.

“Mị Ảnh?”

Vội vàng hoàn hồn, y nhìn gần Kỉ Vân ngay trước mắt, liếm hạ lông mày, “Người suy nghĩ nhiều, hần không thương ta.”

“Như vậy người thương hần?”

Giương mắt, chột dạ lại cúi xuống, “Ta..... mới không có.”

“Mị Ảnh, ta là vì muốn tốt cho người mới nói như vậy, hai người các người cùng một chỗ chắc là không có khoái hoạt. Ta nhìn ra được, Giản đại phu đối với người cũng không phải chỉ là yêu, ánh mắt hần nhìn người trợn lẩn rất nhiều tình cảm, loại tình yêu không thuần túy này sẽ chỉ làm người thống khổ.”

Mị Ảnh cùng Giản đại phu, hần lúc trước sớm đã có nghi kị, không khí vờn quanh giữa hai người bọn họ quá biến hoá kỳ lạ, nếu nói là bằng hữu bình thường lại có vẻ không giống, hôm nay Tiểu Khiết đối với hần nói chuyện khó mà tin được kia, phảng phất hết thảy đều được nói rõ ràng.

Vì sao Mị Ảnh luôn luôn đợi bên cạnh Giản Phàm.
Vì sao Giản Phàm nhìn qua con người Mị Ảnh luôn nhu tình như nước.
Thì ra, thì ra..... Chuyện là như vậy.

41. Chương 41

Mị Ảnh cùng Giản đại phu, hẳn lúc trước sớm đã có nghi kị, không khí vờn quanh giữa hai người bọn họ quá biến hoá kỳ lạ, nếu nói là bằng hữu bình thường lại có vẻ không giống, hôm nay Tiểu Khiết nói với hắn chuyện khó tin kia, giống như tất cả đã rõ ràng rồi.

Vì sao Mị Ảnh luôn luôn đợi bên cạnh Giản Phàm.
Vì sao con người Mị Ảnh nhìn Giản Phàm nhu tình như nước.
Thì ra, thì ra..... Là như vậy.

Kỉ Khiết hy vọng hắn có thể ngăn cản hai người, muội tử của mình đối với Giản đại phu có ý yêu thương, thân là huynh trưởng hắn đương nhiên nhìn thấu triệt, chỉ là, cho dù Giản Phàm không cùng Mị Ảnh một chỗ, Kỉ Khiết cùng Giản Phàm cũng sẽ không có kết quả.

Giản Phàm, trong lòng của hắn có người đã tiến vào chiếm giữ, có thể làm hắn khóc hắn cười.

Nhưng người này không phải Mị Ảnh.

Bởi vì dù cho cùng Mị Ảnh một chỗ, lông mày Giản Phàm vẫn vô tình nhíu chặt, cặp mắt kia, tựa hồ xuyên thấu qua Mị Ảnh tìm kiếm tung tích một người nào đó, xuyên qua Mị Ảnh, hướng phía xa xa nhìn lại.

Điểm này tự nhiên chạy không khỏi tài quan sát của Kỉ Vân.

Những ngày này cùng bọn họ ở chung trong khoảng thời gian lâu, bầu không khí dù tình vi đến đâu Kỉ Vân cũng có thể nghĩ ra.

“Liên ngay cả người cũng đã nhìn ra.....” Mị Ảnh hoảng thần lắm lắm nói.

Trong mắt người khác, Giản Phàm đối với y cảm tình không thuần túy như thế lại dễ dàng bị phát giác, bọn họ trong lúc đó, rốt cuộc có cái gì là hoàn toàn?

Đã không phải ái, cũng không phải hữu tình.

Lấy cái chén không, đổ cho đầy, ngửa đầu uống vào, chất lỏng cay nóng chảy qua yết hầu nổi lên một cổ sấp ý cùng khổ ý.

Rượu đắng chát hoặc cũng là tâm y tàn lạnh?

Rượu khổ toan hoặc cũng là tâm y đau đớn?

“Giúp ta gọi rượu, hôm nay ta muốn uống muộn một chút.”

“Hảo, ta cùng người!” Kỉ Vân giương giọng đạo, lại đưa tay thay y rót rượu, rồi sau đó chuyển đến cái chén trống không của mình, phóng khoáng cầm lấy nâng lên cao, “Cạn ly.”

Tiếng chén va chạm ở giữa không trung trở nên rõ ràng, bọn họ đều uống một hơi cạn sạch.

Khổ sấp, cùng buồn bực nương theo liệt tửu say lòng người cùng một chỗ thấm vào trong ruột gan.

Uống đến say mềm, vài hồ rượu bỗng bị vứt tán loạn trên bàn.

Tửu lượng không bằng Kỉ Vân nên Mị Ảnh sớm đã gục xuống bàn, buồn ngủ.

“Người có thể tiếp tục không?” Kỉ Vân kề sát vào y, hỏi.

Mị Ảnh giơ tay lên, rồi lại hự mềm rơi xuống, qua không bao lâu y kinh hoảng ngẩng đầu rời khỏi mặt bàn, cổ làm ra vài tia khí lực, lại lần nữa cùng mặt bàn thân mật chính diện.

“Xem bộ dáng là say rồi, ta vịn người trở lại khách điểm.” Kỉ Vân đứng dậy, xoay người mang Mị Ảnh để tựa lên thân thể mình.

Mị Ảnh say đến không rõ phương hướng dán vào hắn, sức nặng thân thể toàn bộ cho Kỉ Vân.

Thanh toán tiền rượu, Kỉ Vân kéo y đi ra khỏi khách điểm.

“..... Ai, người nói..... Ta..... Là ai?”

“Người? Không phải là Mị Ảnh sao?” Hắn không cho là đúng trả lời.

“Mị Ảnh..... Hắn là ai?”

“Người.”

“..... Ta là ai?”

Đối mặt với việc tiếp tục nhiều loạn cái vấn đề này, Kỉ Vân lật ra khinh khỉnh, nói: “Người say.”

Mị Ảnh không mở miệng, hai người cước bộ lảo đảo đi qua một chỗ đầu phố, trong lúc đó Kỉ Vân dừng lại, hần thủy chung cúi đầu lại ngẩng lên, nhìn qua xa xa neho mắt lại.

Giản Phàm ở phía trước hơn mười thước, nguyệt quang sáng tỏ đưa bóng dáng hần kéo dài cả trường.

Ngũ quan bị bóng tối che không rõ, hần dáng đi vững vàng đi về phía trước hai người, “Mị Ảnh, ta tìm người suốt một ngày, tìm không thấy ta vô cùng lo lắng.”

“Ta rất khỏe.”

Ánh trăng vàng óng ánh rơi tại trên mặt Giản Phàn, chiếu ra thói quen luôn mỉm cười của hần, chẳng biết tại sao nhìn đến Giản Phàm Kỉ Vân lại cảm thấy mao cốt từng nhiên(sồn gai ốc), nổi da gà sợ run.

“Chúng ta trở về đi.” Theo trên người Kỉ Vân kéo Mị Ảnh hướng lại chỗ mình.

Mị Ảnh nghĩ đẩy hần ra mà bất đắc dĩ lực bất tòng tâm, khí lực của y sớm đã bởi vì say rượu mà phân tán hơn phân nửa. “Ta..... Ta..... có thể tự đi.....”

“Người say.” Hần nói, lực nắm lấy Mị Ảnh tăng thêm vài phần, không cho y đơn giản rời đi. Giản Phàm hướng về phía Kỉ Vân hành lễ. “Đa tạ Kỉ huynh chiếu cố y.”

“Không cần đa lễ.” Hần trả lời, ánh mắt rơi vào vẻ mặt kháng cự của Mị Ảnh.

Lưu lại mình Mị Ảnh cùng Giản đại phu ở chung hần không cần lo a?

“Thứ cho chúng ta xin được cáo lui trước.” Bán cường ngạnh chống đỡ thân thể Mị Ảnh, Giản Phàm xoay người.

“A.....” Kỉ Vân vươn tay, há miệng lại chậm chạp không phát ra thanh âm, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh hai người bọn họ càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất tại chỗ góc cua.

Cảm xúc của Mị Ảnh còn không quá mức ổn định, thật sự nên để bọn họ hai người cùng một chỗ?

Kỉ Vân hướng phía trước cất bước, khi hần chạy đến cửa ngõ chỗ hai người biến mất thì cũng đã không thấy tung tích của bọn họ.

42. Chương 42

Trở lại trong khách điểm đang ở tạm, Mị Ảnh đã tỉnh rượu hơn phân nửa can đảm đẩy hẳn ra, đưa tay chống mặt bàn thờ dốc.

“Đừng đụng vào ta.”

Giản Phàm nhú mày, “Như thế nào lại uống rượu?”

“Không liên quan đến chuyện của người.” Y đưa lưng với Giản Phàm ngồi xuống, lấy chén nước rót vào nước trà lạnh buốt làm cho đầu óc càng rõ ràng.

Giản Phàm đến gần phía sau ôm lấy y, nói khẽ: “Hôm nay vì tìm người mà bỏ hết công tác đang làm, tại y đường, nhai đạo tìm không ra người, ta còn chạy tới trong rừng cây..... Trong nội tâm nghĩ đến đều là nếu như người phát sinh chuyện gì, ta nên làm thế nào cho phải.....”

Động tác Mị Ảnh dừng lại.

“May mắn, người bình an vô sự trở lại bên cạnh ta.” Dừng thoáng cái, Giản Phàm lại nói: “Vừa rồi nhìn thấy người dựa tại trên người Kỉ Vân, ta có chút ít tư vị không phải, bởi vậy lực đạo bắt lấy người không có khống chế tốt, làm đau người..... Ta vô cùng áy náy.” Ngón tay dờ hạ khẽ vuốt cổ tay có chút tím xanh, sờ soạng trong chốc lát sau nâng cổ tay Mị Ảnh lên môi, đụng nhẹ vào chỗ bị thương, liếm lấy vài cái.

Mị Ảnh tùy ý Giản Phàm, con người đen nhánh lóe lên quang mang chẳng biết tại sao.

Kéo lại tay của mình, lấy tay áo chà lau dịch thủy giản Phàm lưu lại, ý tứ kháng cự hàm xúc vô cùng rõ ràng.

“Người nói, trong mắt người ta là ai?”

Giản Phàm ngơ ngẩn.

Đứng dậy, cùng Giản Phàm mặt đối mặt, con mắt nhìn thẳng hẳn, lần nữa lặp lại nói: “Trong mắt người, ta là ai..... Ta là ai?”

Có lẽ là ánh mắt Mị Ảnh quá mức nhiệt liệt, có lẽ là trong mắt Mị Ảnh trộn lẫn quá nhiều thứ cảm xúc Giản Phàm đoán không ra, cuối cùng hẳn cứ đứng như vậy, nửa câu cũng nói không ra.

Bỗng nhiên nổi lên sấp ý, Mị Ảnh đơn giản chỉ cần nuốt vào bụng, kéo môi châm chọc cười vài tiếng: “Hôm nay, ta cũng hỏi Kỉ Vân một lần, về chuyện giống như vậy, người đoán hẳn nói như thế nào?”

Giản Phàm quay đầu lại nhìn y.

Mở miệng, y nói: “Hắn nói, ‘Không phải là Mị Ảnh sao’ . Không phải là Mị Ảnh sao? Đúng vậy, vấn đề như thế hẳn đơn giản không chút do dự mà nói ra..... Hẳn thần nhiên so sánh với người trầm mặt đủ để thấy ta ngu xuẩn cỡ nào rồi, biết rõ người sẽ không trả lời ại nhưng chưa từ bỏ ý định hỏi..... Thực ngu xuẩn.....” Lời nói đến cuối cùng, chỉ còn âm thấp lẩm bẩm.

“Trong mắt người, ta là Mị Ảnh? Hoặc là ‘Trình Dịch’ ?”

Cảm xúc kinh ngạc giản lược thoáng qua trong mắt Giản Phàm.

“Xem bộ dáng là ta nói đúng rồi.” Tiếng cười qua đi, y triệt hạ khuôn mặt tươi cười tràn ngập phúng ý, phần nộ trùng mắt Giản Phàm. “Nghe đây, mặc kệ người cùng Trình Dịch từ trước qua lại là tính sâu sắc như thế nào, mặc kệ ta cùng người nọ lớn lên tương tự như thế nào, nhưng mỗi người nhìn rõ ràng người trước mắt người là ta, ta là Mị Ảnh, không cần phải đem tình cảm quá mức quyến luyến của người phóng tại trên người ta, cũng không muốn vọng tưởng trên người của ta trông thấy bóng dáng của người nọ, ta là ta, người nọ cũng vậy, chúng ta là hai người hoàn toàn khác nhau!”

Một hồi dài dòng nặng nề quanh quẩn trong phòng. Mị Ảnh trong mắt lửa giận cũng không vì thời gian trôi qua mà biến mất hay yếu đi.

“Người cùng người nọ..... Thật sự lớn lên thập phần giống nhau.” Giản Phàm rốt cục mở miệng, lời này gián tiếp đồng tình cùng những lời Mị Ảnh vừa nói. “Mặc dù ta tự nói với mình đừng đem người cùng người nọ nhập thành một, nhưng ta thật sự không có biện pháp.....”

“Người nọ là bệnh nhân của ta, ta ta từng cùng người đã nói chuyện của người nọ, y mắc một loại bệnh hiếm thấy nào đó, ngàn vạn lần không thể đứng dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, nếu không bệnh tình sẽ tăng thêm, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Trở thành thầy thuốc phụ trách người kia 3 năm, y cuối cùng là buông tay với nhân gian.....”

“Người yêu mến người kia?” Mị Ảnh đè nén tâm tình khổ sáp của mình, hỏi.

“Yêu mến? Đâu chỉ là yêu mến, ta yêu y, mỗi khi y bởi vì bệnh trạng tra tấn, lòng của ta tựa như bị hung hăng đâm bới, mỗi khi y kiên cường an ủi ta đừng lo lắng, lồng ngực của ta liền đau đến không cách nào hít thở.....”

Giản Phàm lời nói này như đem một cái dùi nhọn hoắt, từng câu từng chữ như đóng vào ngực y.

Đột nhiên cảm giác mình không chỉ có ngu xuẩn, còn ngốc đến thấu triệt, lại vọng tưởng ở bên cạnh Giản Phàm, ngày thường muốn nghe những lời nói ôn nhu của hắn.

Đại khái Giản Phàm trước mắt mới là Giản Phàm chân chính a.

Từ trước người kia, bắt quá là vì Trình Dịch mà tồn tại.

Những tâm thần thoải mái say lòng người cũng là vì ới ra cho Trình Dịch nghe.

Lập tức trong lúc đó, Mị Ảnh vì sự tồn tại của chính mình mà cảm thấy mờ mịt.

Y là ai?

Mị Ảnh? Nhưng Mị Ảnh lại không phải tên thật của y, y bắt quá là Hoàng Thượng tại ven đường nhật được một dã tiểu hài tử để làm hộ vệ mà thôi.

Đột nhiên, y nhớ tới danh tự mà Kỉ Vân từng nói qua “Trình Du”, y là Trình Du? Nhưng còn có ai nhớ rõ đã từng có một Trình Du là y ?

Trước mắt lâm vào trong thống khổ mà Giản Phàm lạnh lùng tạo nên, Mị Ảnh thối lui vài bước, lão đảo thân thể rời khỏi phòng.

Giản Phàm cảm giác trước mắt một mảnh hắc ám, lời nói của Mị Ảnh ở trong lòng hắn từ từ dâng lên.

”Nghe đây, mặc kệ người cùng Trình Dịch từ trước qua lại là tính sâu sắc như thế nào, mặc kệ ta cùng người nọ lớn lên như thế nào tương tự, nhưng mỗi người nhìn rõ ràng người trước mắt người là ta, ta là Mị Ảnh, không cần phải đem tình cảm quá mức quyến luyến của người phóng tại trên người ta, cũng không muốn vọng tưởng trên người của ta trông thấy bóng dáng của người nọ, ta là ta, người nọ cũng vậy, chúng ta là hai người hoàn toàn khác nhau!”

Y không có.....

“Ta không có đem người làm thành Dịch Nhi..... Thế thân.....” Lời nói đến cuối cùng, lại dẫn theo điểm nghi kỵ cùng chần chờ.

Có lẽ, quay mắt về phía khuôn mặt tương tự kia, hữu ý hay vô ý trong lúc đó, mặc dù chính mình cũng không phải là cố ý, hắn vẫn là đem Mị Ảnh ôn hoà cùng thương tiếc mà đối đãi.

Hắn nên làm thế nào cho phải?

Từ sau khi Trình Dịch rời đi, đây là lần đầu Giản Phàm không rõ ràng bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Mị Ảnh đến tốt cùng rời đi hi nào Giản Phàm cũng không tính tường, hắn đưa đôi mắt trống rỗng nhìn chung quanh trong sương phòng, Mị Ảnh không ở tại bên cạnh, đáy lòng có chút không nở, không hiểu hư không.

Nên đi tìm y không ?

Có phải là sẽ lại bị y một lần nữa đẩy ra?

Thật sự nên đi?

Y có thể hay không lại lãnh trừ âm thanh đối với hần nói “Y không phải Trình Dịch”, ánh mắt hay là tuyệt tình như vậy?

Giản Phàm không có biện pháp nói dối đối Mị Ảnh giải thích hần không đem y trở thành thể thân của Trình Dịch, hần không có biện pháp..... Hần và y gặp gỡ có lẽ ngay từ đầu chỉ là bởi vì hảo tâm cứu người của hần, nhưng hấp dẫn Giản Phàm đúng là bởi vì khuôn mặt của y và Dịch Nhi cực kỳ tương tự. Làm cho Giản Phàm quan tâm y cũng là bởi vì y lớn lên giống Trình Dịch.

Nói đến chỗ đã thương người, sẽ thích y, cũng là bởi vì khuôn mặt của Mị Ảnh.

Khuôn mặt quá giống Dịch Nhi.

43. Chương 43

Giản Phàm không có biện pháp nói dối Mị Ảnh, nói hần không đem y trở thành thể thân của Trình Dịch, hần không có biện pháp..... Hần và y gặp gỡ có lẽ ngay từ đầu chỉ là bởi hảo tâm cứu người của hần, nhưng hấp dẫn Giản Phàm đúng là y và Dịch Nhi có khuôn mặt cực kỳ tương tự. Làm cho Giản Phàm quan tâm y cũng là bởi vì y lớn lên giống Trình Dịch.

Nói điểm đã thương người, sẽ thích y, cũng là bởi vì khuôn mặt Mị Ảnh.

Nếu không có như thế, hần và y bất quá chỉ là quan hệ đơn thuần thầy thuốc với bệnh nhân mà thôi.

Giản Phàm lâm vào phức tạp một mình ảo não.

Chờ khi hần lấy lại tinh thần, đã là giờ Mẹo, dương quang ảm áp từ ngoài cửa sổ chiếu xạ vào.

Có một cổ cảm giác mệt mỏi muốn buông tha hết thấy.

Hần thở dài.

Thôi.....tính gì, hay là thôi a.

Tựa hồ quá cố chấp một việc, vật, hoặc giả là người, trong nội tâm nhiều ít đều cảm thấy mệt.

Đối với Mị Ảnh, rốt cuộc hần là nên hiểu được buông.

Đi ra khỏi sương phòng xuống lầu, chuông quây đột nhiên gọi hần lại: “Giản công tử thật sự là xảo hợp, ta vừa vặn có chuyện tìm ngài.”

“Chuông quây tìm ta?”

“Vâng, lúc sáng nay, Mị Ảnh công tử cầm phong thư muốn ta chuyển giao cho ngài.” Chuông quây từ trong lồng ngực lấy ra một phong giấy trắng, đưa cho Giản Phàm.

Sau khi nhận lấy, hần nói lời cảm tạ, đưa mắt nhìn chuông quây bề bộn rời đi, hần thối lui đến một bên mở phong thư ra.

Đến đây thôi, chấm dứt thôi.

Tin tức về [Hồng tuyền] hôm qua ta đã nghe được vị trí xác thực, tin tưởng độc tố trong cơ thể rất nhanh sẽ giải trừ.

Không cần quan tâm đâu.

Đến vậy chấm dứt.....

Rõ ràng vừa mới nghĩ muốn vứt bỏ, nhưng hôm nay nhìn thấy lời của Mị Ảnh lưu lại cho hắn, trái tim chỗ bỗng nhiên đau đớn, hô hấp cũng trở nên không thông.

Dạo chơi đi đến y đường, trong tay thư tín sớm đã bị hắn vò nát. Đến y quán, hắn gấp hảo để vào trong ngực, gần sát vị trí trái tim.

Giản Phàm không biết cứ như vậy buông tay đến tận cùng có nên hay không, đến tận cùng là hành động chính xác hay không vì. Nhưng nhìn đến thần sắc thống khổ của Mị Ảnh, hung ác quyết tâm nói cho hắn biết “Đừng đối đãi với ta như Trính Dịch”, Giản Phàm liền cái gì cũng nói không ra được.

Biểu lộ, tựa hồ khắp nơi cho thấy “Trình Dịch từng cùng hắn một nhà”. Giản Phàm không có biện pháp, thật sự không cách nào..... Trình Dịch đối với hắn mà nói quá mức trọng yếu, đoạn thời gian lúc người đó ra đi kia, Giản Phàm buồn bã thậm thiết được thậm chí ý niệm rời đi cùng người đó trong đầu cũng xuất hiện, nếu không có song thân Trình Dịch ngăn lại, hiện tại Giản Phàm sớm đã không tồn tại trong cuộc sống.

Tình cảm với một người, há lại có thể nói xóa đi là hóa hết được.

Những nụ cười kia, những ngọt ngào kia, những hạnh phúc kia, sao lại tùy tiện quên được? Người khác hẳn có lẽ không cách nào ngăn cản, nhưng ít ra Giản Phàm là như vậy như thế.

Bởi vậy, khi Mị Ảnh lộ ra thần sắc thương tâm gần chết muốn hắn lựa chọn, hắn chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Thương tổn y, Giản Phàm thật cảm thấy hổ thẹn.

Thậm chí, áy náy trong tâm còn dâng lên một cỗ đau nhức.

Mị Ảnh, thực xin lỗi.

Nếu quả thật muốn lựa chọn giữa người cùng Dịch Nhi, xin tha thứ ta lựa chọn người đó.

Bước vào trong nội đường, Giản Phàm rất nhanh sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn của hắn.

Kỉ Khiết đang vội vàng bao gói thuốc ở quầy hàng lập tức ngẩng đầu, thấy Giản Phàm, bên môi giương lên một vòng tiếu dung, “Giản đại phu, ngài sớm.”

“Sớm. Hôm qua cho thuốc, có hữu hiệu không?”

“Cám ơn Giản đại phu, tối hôm qua sau khi bụng đau lần thứ nhất, ăn vào thuốc Giản đại phu cấp xác thực chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, lập tức ức chế đau đớn.”

“Vậy là tốt rồi, chờ mấy ngày qua đi, ta chuẩn bị cho tốt giải dược lại đưa cho người cùng Kỉ Văn giải độc.”

Nghe vậy, kỉ Khiết lộ ra sắc mặt mừng rỡ “Cám ơn Giản đại phu, cám ơn Giản đại phu!”

Giản Phàm mỉm cười lắc đầu, giẫm chân tiến vào nội thất, trong chốc lát bệnh nhân nhất nhất đi vào, hắn vội vàng nâng lên tinh thần hành nghề cứu người.

Trong lúc này bệnh nhân phần lớn lưng gù cùng hài đồng, bệnh tình kỳ thật cũng không nghiêm trọng, trong đó đã có nhiều người chịu phong hàn.

Bề bộn đến giữa trưa, vừa mới xem chẩn xong một người, một người khác vội dắt díu lấy lão nhân đi ra khỏi nội thất thì ngoài cửa đứng lặng một vị nam tử.

Đi tới cửa chính, lão nhân xoay người cảm tạ, mới nện bước mục tập tễnh rời đi. Giản Phàm đứng lặng tại cửa ra vào, đưa mắt nhìn lão nhân rời đi. Kỉ Văn cũng theo đi ra, ở vào sau lưng Giản Phàm lui ra một khoảng.

Giản Phàm đi không cách nào xem nhẹ ánh mắt mãnh liệt phía sau, không thể làm gì được đành phải trở lại, cười khổ nói: “Kỷ huynh, tìm ta?”

“Không ngại trước tới bên trong ngồi uống trà?”

Sau mấy gian nội thất để chẩn bệnh, là đình viện với không gian rất lớn, đình viện chung quanh là thảm cỏ xanh ngắt, xuyên qua đình viện chính là đại sảnh chờ chẩn bệnh, không gian cùng đẳng trước đại sảnh

không sai biệt lắm, nhưng thiếu thượng vàng hạ cám thảo dược chất đồng, nơi này có vẻ trống trải rất nhiều, cũng thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Hai người đều tự động rót trà, giữ im lặng uống mấy ngụm, giờ tay nhắc chân vẫn là ưu nhã trước sau như một.

Ngón trở gõ miệng chén, Kỉ Vân cũng không vội vã mở miệng.

Thẳng đến khi chén trà thấy đầy, hần mới đặt hạ cái chén, trì hoãn nói: “Hôm nay, muối tử của ta cao hứng bình bình hương ta nhắc tới chuyện Giản đại phu cùng nàng nói qua, chuyện đó..... Không có gạt người?”

Giản Phàm suy nghĩ một chút, lúc này mới nhớ lại buổi sáng có cùng Kỉ Khiết nói tới việc “giải dược”. Từ mấy ngày nay tới bây giờ, hần đã lược qua tình huống phần lớn độc dược trong cơ thể Kỉ gia huynh đệ nên giải như thế nào, nắm được phương hướng đại khái. Giản Phàm nghĩ việc bọn họ được dựa vào rượu mạnh đến ức chế đau đớn, như vậy hần liền tại trong giải dược trộn lẫn cồn rượu cao được tinh luyện, lại thêm vài vị thuốc cây cỏ, có lẽ là được.

Mà Giản Phàm cũng xác thực làm như vậy, hôm qua cho được hoàn đưa cho Kỉ Khiết cũng là làm ra theo như vậy. Chỉ còn không có tác dụng hoặc có cảm giác không khỏe.

44. Chương 44

Mà Giản Phàm cũng xác thực làm như vậy, hôm qua cho được hoàn đưa cho Kỉ Khiết cũng là làm ra theo như vậy. Chỉ còn không có tác dụng hoặc có cảm giác không khỏe.

Độc dược dây dưa nhiều năm cũng không phải là ngày một ngày hai, hoặc là vài khóa được hoàn đơn giản có thể toàn bộ thanh trừ sạch sẽ, lấy theo đơn thuốc mà nói tối thiểu phải liên tục uống thuốc cả tháng trời mới có thể đem độc tố theo được liệu theo trong cơ thể bài xuất.

“Giản mỗ sẽ không dọa người một chuyện.”

Kỉ Vân lập tức nhướng lông mày, thần sắc vừa mừng vừa sợ, “Như vậy, như vậy.....”

“Không có ngoài ý muốn ta, độc trong cơ thể Kỉ huynh rất nhanh có thể tiêu trừ.”

Nghe muối tử của mình nói là một việc, khi hần chính tai nghe thấy Giản Phàm tự tin trả lời xong, trái tim nảy lên cực kỳ rất nhanh, mỗi một lần đều khiến lồng ngực hăng rung động.

Rốt cục..... Rốt cục có thể thoát khỏi đau đớn vô pháp hình dung bao lấy toàn thân kia rồi.

“Giản đại phu, thật sự rất cảm tạ người! Ân đức của người Kỉ mỗ suốt đời khó quên!”

“Kỉ huynh khách khí.”

“Không, thật là lời tâm huyết, sau này nếu Kỉ mỗ có tài cán vì Giản đại phu cống hiến sức lực, Kỉ mỗ khẳng định không nói hai lời trợ giúp, mặc dù phải vào phó thang đạo hỏa cũng không tiếc!” Kỉ Vân tâm tình kích động nói.

“Đây là Giản mỗ bắt quá chỉ là nhắc tay chi lao thôi, Kỉ huynh một mực ghi nhớ đối với Giản mỗ mà nói ngược lại là một loại gánh nặng.”

Giản Phàm thi ân không nhìn qua tâm địa báp đáp làm cho Kỉ Vân khâm phục sát đất. Hần không hề nói những lời kia, tiện tay vì Giản Phàm rót trà.

Hai người vừa uống trà vừa nói chuyện trong chốc lát, sau đó không lâu, Kỉ Vân đột nhiên nhớ tới từ sớm liền không thấy bóng dáng Mị Ảnh, bình thường, nếu sớm không y, tối thiểu giữa trưa thì nhất định sẽ nhìn thấy y đang ở bên cạnh Giản Phàm, lúc này không gặp qua Mị Ảnh, Kỉ Vân không khỏi hỏi: “Như thế nào không thấy Mị Ảnh? Chẳng lẽ hôm qua uống nhiều, đầu đau nên ở khách điểm nghỉ tạm?”

Giản Phàm con người chuyển ảm, cười khổ, “Không.....”

“Như vậy.....”

“Hắn ly khai.” Ước chế trong cổ đột nhiên nổi lên sát ý, Giản Phàm mỗi chữ mỗi câu đều nặng nề.

Kỉ Vân lộ ra thần sắc kinh ngạc, “Như thế nào?” Vô thức Kỉ Vân đột nhiên nhớ tới tới hôm qua lúc cùng Mị Ảnh uống rượu có nói vài lời, cùng với hôm qua hắc đã vài lần khuyên Mị Ảnh từ bỏ đoạn cảm tình này.

Khó không thành..... Bởi vì những lời nói của hắn đã gián tiếp tạo thành việc Mị Ảnh bỏ đi?

Nghĩ đến đây, Kỉ Vân đáy lòng liền không ngừng dâng lên cảm giác áy náy.

Mặc dù hắn hôm qua nói những lời kia cũng không phải là nói dối, cũng xác thực dùng giọng điệu chân thành đối Mị Ảnh khuyên răn, nhưng..... cái đó dù sao cũng là hai việc khác nhau. Dùng lập trường của bằng hữu mà nói, hắn là không ủng hộ Mị Ảnh cùng Giản Phàm một chỗ, nếu như dùng tình cảm mà xem xét một phen, cản trở tình cảm hai người bọn họ tựa hồ với việc Giản Phàm vừa cứu bọn hắn một mạng là không đúng.

Kỉ Vân phức tạp gãi đầu, mang theo áy náy vội vàng mở miệng nói: “Giản đại phu, thực xin lỗi!”

“..... Kỉ huynh, ta không hiểu ý của người?”

Hắn đáp ứng nói: “Ai thật sự thật xin lỗi, ta, ta ngày hôm qua đối Mị Ảnh nói một ít lời..... Nói không chừng nguyên do làm Mị Ảnh rời đi đều bởi vì ta, là ta lỡ miệng nói những lời kia.....” Kỉ Vân áy náy đối với Giản Phàm nhắc tới những lời hắn nói với Mị Ảnh, cùng với chuyện hắn đã biết hai người bọn họ cùng một chỗ. Vội vàng nói hết xong, hắn hổ thẹn không dám ngẩng đầu nhìn Giản Phàm.

Sau khi nghe xong, Giản Phàm lặng yên không lên tiếng, đột nhiên xuất hiện tĩnh lặng làm cho Kỉ Vân mồ hôi chảy ròng, cũng không biết là qua bao lâu, một tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền vào trong tai, hắn buồn bực ngẩng lên đầu, cũng không thấy trên mặt Giản Phàm hiện lên thần sắc phẫn nộ như hắn nghĩ.

“Giản đại phu.....?” Hắn không tức giận sao? Làm hại Mị Ảnh rời đi đầu số chính là hắn, Giản Phàm một ít cũng không oán hận?

“Người nói những lời đó, cũng không sai, có lẽ ta tại trong ý thức giữa hiện thực đem Mị Ảnh trở thành ‘Dịch Nhi’, liền ngay cả ngoại nhân như người cũng nhìn ra tình yêu ta dành cho y không thuần túy, cũng khó không khiến Mị Ảnh lạnh lòng bỏ đi.”

“Dịch.....Nhi?” Nắm lấy trọng điểm trong lời nói của Giản Phàm, Kỉ Vân hiếu kỳ lặp lại lần nữa, hỏi: “Y là?”

“Tên đầy đủ gọi là ‘Trình Dịch’, đã từng là bệnh nhân của ta, cũng là người yêu của ta, nhưng đã không còn tồn tại nữa, còn có y và mị ảnh khuôn mặt giống như đúc.”

Kỉ Vân nhú nhú mày.

Trình Dịch? Cái tên này như thế nào giống như có điểm quen thuộc?

Quái, bằng hữu quanh hắn cũng không có người gọi Trình Dịch, có thể..... Kỉ Vân chính là cảm thấy tên này dị thường quen tai, đến tột cùng là nghe thấy ở đâu? Trình Dịch, Trình Dịch.....

Trình Du?!

Đột nhiên trong lúc đó, trong đầu toát ra một cái tên. Hắn hấp một hơi khí, sáng tỏ a!

Hồi tưởng lại lúc mới gặp Mị Ảnh

“Công tử, tên của người thật không gọi là ‘Trình Du’?” Thanh niên lại thử tính hỏi.

“Trình Du của người là ai?”

“Tiểu tử kia là bạn nổi khổ chơi cùng ta, khi còn nhỏ cùng một chỗ, chỉ là đột nhiên có một ngày, y biến mất, không biết chạy đến chỗ nào. Không lâu, cha ta bởi vì việc kinh thương, cả nhà chuyển tới kinh thành, đi tới nơi này định cư.”

“Xem tại người cùng Trình Du tiểu tử kia có cùng bộ dáng ta mới cùng người nói, Trình Du tên kia a, có điểm kỳ quái.”

“Kì quái chi?”

“Tiểu tử kia luôn nói trong nhà y còn có một người nữa, cùng y lớn lên giống nhau như đúc, nói là đệ đệ của y. Kỳ quái chính là, ta muốn y đem đệ đệ mang đến cùng nhau chơi đùa, thế nhưng y lại luôn không chịu, nói cái gì đệ đệ của y không thể ra ngoài, nếu là người, cảm thấy kì không, có hay không?”

“Hình như là..... Tên gì..... Dịch, a! Tiểu tử kia luôn Tiểu Dịch Tiểu Dịch, đệ đệ của y đại khái là gọi Trình Dịch.”

Bây giờ nhớ lại, khi đó Mị Ảnh tựa hồ có chút quái dị. Truy hồi kỹ càng sự việc dường như, lặp đi lặp lại nhiều lần hướng hấn hỏi thăm quan hệ cùng “Trình Dịch”.

Huống hồ, lúc trước hấn cũng là bởi vì Mị Ảnh giống y như người mà hấn chơi cùng ngày trước.

45. Chương 45

Bây giờ mới nhớ tới, khi đó Mị Ảnh tựa hồ có chút quái dị. Tỉ mỉ xem xét lại các sự việc, dường như lặp đi lặp lại nhiều lần y hướng hấn hỏi thăm những chuyện liên quan đến ‘Trình Dịch’. Còn có, lúc trước hấn cũng là bởi vì Mị Ảnh cùng tuổi nên mới đáp lời.

Nói như vậy, Mị Ảnh chính là Trình Du, chuyện này, đại khái là không cần phải hoài nghi.

Chỉ là, y vì sao không thừa nhận? Giản Phàm hấn..... sao lại biết rõ chuyện này?

Trình Dịch cùng Trình Du thật ra là cùng Mị Ảnh, là huynh đệ song sinh.

Dò xét liếc qua Giản Phàm, biết rõ giấu diếm cũng không được, cố ý thông thả mở miệng, tìm hiểu hỏi thăm, “Cái kia Giản đại phu, người có hay không nghe qua cái tên ‘Trình Du’?”

Giản Phàm suy tư, nói: “Có, ta từng nghe Dịch Nhi nhắc tới người này, nghe nói là huynh trưởng của y, khi còn bé cùng người hầu xuất môn lại lạc đường.” Hấn mỉm cười, “Sao đột nhiên nhắc tới người này?”

“Như vậy, y có nói cho người, y và Trình Du là song sinh huynh đệ?”

“Cái gì, song sinh huynh đệ?!” Bỗng nhiên, hấn trừng lớn mắt, thần sắc rất rung động: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ người là chỉ..... Mị Ảnh y..... Còn có Dịch Nhi..... Bọn họ, bọn họ.....”

Thì ra là thế!

Nói như vậy, hết thấy đều có thể thông suốt!

Rõ ràng là hai người hoàn toàn bất đồng, lại có được dung mạo giống nhau. Đó là bởi vì bọn họ đều từ cùng một cha mẹ, từng cùng nhau chia sẻ một đoạn tính mạng.

“Mị Ảnh..... y, có biết rõ chuyện Dịch Nhi là thân nhân của y không?”

“Đại khái là biết.”

“Vậy y vì sao cái gì cũng không nói? Vì cái gì lựa chọn trầm mặc?”

Kỉ Vân cười khổ, “Ta đây cũng không biết.”

Giản Phàm kích động, toàn thân cao thấp dòng máu đang chảy sôi trào quay cuồng.

Hấn, hấn muốn đi tìm Mị Ảnh!

Xoay người, hấn bước từng bước dài, đột nhiên hấn lại dừng lại.

Đi tìm Mị Ảnh, như vậy kế tiếp thì sao? Trông thấy Mị Ảnh, hẳn nên nói cái gì?

Có lẽ, có giải hết khúc mắc hay không đều giống nhau thôi. Qua hôm nay, độc tố trong cơ thể Mị Ảnh nhờ [Hồng tuyền] sẽ tan rã, tiêu tán, bỏ qua một bên chuyện tình ái, công dụng của hẳn bất quá là tại khi Mị Ảnh độc phát thì hẳn giải trừ thống khổ phát tác mà thôi.

Sau hôm nay, Mị Ảnh không bao giờ... cần hẳn nữa.

Không cần hẳn.....

Một người tại trong cả cuộc đời sẽ xuất hiện một người mà người yêu nhất, sâu nhất khắc ghi người kia, mãi không thể quên được người kia. Giản Phàm có thể khẳng định nói, trong cuộc đời này tại tánh mạng của hẳn khắc xuống ấn ái không thể xóa hết, chính là Trình Dịch. Nhưng tại sao, vào giờ khắc này tâm tình của hẳn lại kích động, khi nghĩ tới mình vĩnh viễn cũng sẽ không thấy được Mị Ảnh.

Một bên Kỉ Vân nhìn thấy hẳn lùi bước, hỏi: “Giản đại phu, người không đi tìm Mị Ảnh?”

“Ta.....”

Hắn mở miệng hít một hơi, bên môi hiện ra vài tia khổ ý không dấu vết, lắc đầu cười yếu ớt: “Không được.”

Kỉ Vân cảm thấy kinh ngạc.

Hắn cho rằng sau khi nghe hẳn nói xong những lời kia, hẳn cho rằng khi biết rõ quan hệ giữa Mị Ảnh và Trình Dịch, Giản Phàm sẽ lập tức khởi hành tìm Mị Ảnh trở về.

Nhưng mà sự thật lại không phải như thế.

Đến tốt cùng là hẳn đánh giá tình cảm mà Giản Phàm dành cho Mị Ảnh quá cao, cũng hoặc hẳn đánh giá ảnh hưởng của Trình Dịch với Giản Phàm quá thấp?

“Không được..... Chúng ta, triệt để đã xong.”

Không quan hệ.

Bất quá là về với đoạn thời gian trước khi Mị Ảnh xuất hiện kia mà thôi.

Những thứ kia quá mức ưu thương cùng tịch mịch chỉ là một thì nửa khắc mà thôi, chờ khi hẳn điều chỉnh tốt tâm tính, những cảm giác quái dị khiến tâm can hẳn rối loạn sẽ rất nhanh biến mất.

Đúng vậy, đúng vậy, chính là như vậy.

Chờ hẳn điều chỉnh tốt tâm tính, hết thấy đều khôi phục quỹ đạo.

Mấy ngày nay, Giản Phàm luôn tự nói với mình như vậy.

Nhưng mà, khi hẳn theo y đường trở lại gian phòng đang trọ, một ít mất mát cùng tịch liêu, luôn có thể chuẩn xác không sai mở ra móng vuốt chiếm lấy trái tim của hẳn, rất hung ác, không lưu tình chút nào buộc chặt ngũ trảo(nắm ngón tay), làm hẳn đau đến mồ hôi chảy ròng.

Hối hận, vô thì vô khắc đánh về phía hẳn, giống quỷ mị tại bên tai hẳn nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Tìm hẳn a, buông bỏ tự tôn vô vị của người, đem hẳn trở về, đặt ở trên giường, lần lượt không kiêng nể gì cả cướp đoạt lại cướp đoạt, làm cho Mị Ảnh rốt cuộc không thể ly khai người, làm hẳn trầm luân tại dưới thân của người, cam tâm trở thành vật trong tay người.”

Nhiều lần, Giản Phàm thiếu chút nữa mê hoặc, muốn đem Mị Ảnh tìm trở về.

Nhưng không được!

Không được..... Hẳn không thể lại thương tổn Mị Ảnh.

Đã không thể tận toàn tâm thương hẳn, thế thì không bằng ngay từ đầu cũng đừng cho hẳn ôn nhu.

Chỉ cần hẳn còn một ngày nhớ rõ Trình Dịch, vậy hẳn gây cho Mị Ảnh sẽ không chỉ dừng lại ở nước mắt cùng thương tâm, đã như vậy, đã như vậy Giản Phàm hy vọng Mị Ảnh sẽ mãi ở ngoài thế giới của hẳn, cuộc sống được khoái hoạt, thích ý.

Cái này xem như một việc nhỏ nhỏ hần có thể làm đền bù tổn thất a.

Không đi tìm y, là kỳ vọng y có thể sống khoẻ hoạt.

Một mỗi nằm ở bên giường, hần thấp giọng lầm bầm: “Mị Ảnh, người phải thật vui vẻ.....”

Giản Phàm cái gì đều có thể bù cho Mị Ảnh, nhưng duy chỉ có ‘yêu’, hần không có biện pháp. Hần biết rõ, Mị Ảnh cái gì cũng không cần, duy nhất có cần, chính là của tình yêu của hần, nhưng thật trái ngang, đó là thứ duy nhất không thể trao cho y.

Một cái hữu tình, một cái vô tình. Kết cục chỉ biết mang đến đau xót.

Khúc cuối cùng, người cũng rời đi.

46. Chương 46

Thời gian sẽ mang đi hết thảy. Giản Phàm tin tưởng những lời này.

Thời gian mang đi những buồn bã thấm thiết khi Trình Dịch mất, mang đi những nước mắt ưu sầu khi hần hồi tưởng lại. Hần tin tưởng lần này cũng sẽ là như thế.

Cũng sẽ..... hần tin tưởng.

Thu hồi suy nghĩ đến xuất thần, chẳng biết lúc nào trước mắt đã có một lão nhân tóc trắng xóa đang ngồi, Giản Phàm lập tức nâng cao tinh thần, quan tâm nói: “Lão gia gia, ngài đau ở đâu vậy?”

Lão nhân ho khan vài tiếng, xoay người nhịn đau xóc quần lên.

Giản Phàm xem xét nhịn không được lại hít một hơi.

Vùng bụng dưới của bắp chân đã thối rửa, làn da hiện đen, thương thế làm cho người nhìn vô cùng thê thảm.

“Vốn chỉ là vết trầy da rất nhỏ, cho rằng rất nhanh là tốt rồi, bởi vậy nên mặc kệ, nhưng mà thời gian càng lâu càng không chuyển biến tốt đẹp, còn càng lúc càng nghiêm trọng, thật sự là đau đến chịu không được, đành phải đến nhờ cậy đại phu.”

“Ta lập tức giúp ngài bôi thuốc.”

Giản Phàm theo bên ngoài mang một chậu nước sạch vào, lát sau mở hòm thuốc từ trong bình sứ đồ ra một khóa dược hoàn, đưa cho lão nhân, “Để giảm đau, đợi lát nữa xử lý miệng vết thương, lúc ấy dễ chịu hơn một chút.”

Lão nhân nuốt viên thuốc, Giản Phàm lập tức vận công gia tăng tốc độ dược dung hòa, dù sao dược uống phải trải qua một khắc đến hai khắc chung sau mới có thể phát huy hiệu dụng.

Thu nội lực, hần bắt đầu tẩy trừ miệng vết thương, rửa sạch ô vật trên đó, làm xong bước xử lý đó, hần mới bắt đầu thanh lý miệng vết thương.

Lão nhân nhíu nhíu mày, lại không kêu đau, đại khái là vừa rồi dược thuốc phát huy hiệu dụng.

“Thật sự là mất mặt, mỗi lần đều để bệnh biến nặng mới đến tìm đại phu. Có lẽ Giản đại phu không tin, nhưng vài chục năm trước Xích Vũ Trần căn bản không có đại phu, là vì không cần đại phu, trong trấn người bị thương liền đến [Hồng tuyền] tắm nước vào miệng vết thương, không cần đến nữa khắc chỗ bị thương lại giống như kỳ tích mà khép lại, mà lại không lưu vết thương. Trúng độc, phạm bệnh thương hàn..... Cơ hồ bất luận là tật bệnh gì, chỉ cần đến[Hồng tuyền], đều có thể chuyển biến tốt đẹp. Nếu không phải [Hồng tuyền] từ vài thập niên trước đã khô cạn, hiện tại Xích Vũ Trần cũng đại khái không có đại phu a?” Lão nhân âm thanh tự giễu.

Giản Phàm động tác trong tay dừng lại.

Cái..... Cái gì? Lão vừa rồi nói chuyện gì a?

[Hong tuyền] khô cạn?

Hắn nghe lầm a? Hắn là nghe lầm a?

Vài ngày trước, Mị Ảnh rõ ràng lưu thư tín nói cho hắn biết đã tìm được [Hong tuyền], không phải sao?

Giản Phàm gian nan giật ra một tia cười, “Thật không có ý tứ, nhưng cái ngài mới vừa nói có thể hay không nói lại lần nữa?”

“Câu kia?” Lão nhân nghiêng đầu hỏi hắn. Lão vừa mới nói một chuỗi dài, chẳng lẽ định phải lão toàn bộ nhắc lại một lần? Người đã già trí nhớ đã không còn tốt như lúc tuổi còn trẻ.

“Cái câu nhắc tới [Hong tuyền] ấy.” Trong tay công tác không ngừng lại, nhưng hắn cơ hồ có một nửa chú ý đều đặt tại lời nói kế tiếp của lão.

Lão nhân hiểu ý cười cười, “A a, thì ra đại phu người đối với [Hong tuyền] có hứng thú a, vài ngày trước cũng có vị tiểu tử rất tuấn tú tới tìm ta hỏi thăm chuyện có quan hệ đến [Hong tuyền]!”

Tiểu tử tuấn tú? Là Mị Ảnh! Nhất định là y!

“Ngài nói với y như thế nào?”

“Tự nhiên là ta đem những chuyện ta biết toàn bộ kể với y. Bao hàm từ trước kia [Hong tuyền] đối với Xích Vũ Trấn chúng ta trọng yếu cùng ý lại như thế nào, đương nhiên, chuyện [Hong tuyền] từ vài thập niên trước đã khô cạn ta cũng cùng tiểu tử kia nói, y về mặt thất vọng. Nếu không có người từ thế hệ trước, đại khái còn không biết chuyện về [Hong tuyền]! Người trẻ tuổi bây giờ dù sống cách bọn ta chỉ vài năm, nhưng căn bản không biết [Hong tuyền] là thứ gì.” Lão nhân lắc đầu thở dài, vì sự đặc sắc của Xích Vũ Trấn xuống dốc cảm thấy bất đắc dĩ.

Mị Ảnh biết rõ chuyện [Hong tuyền] đã khô cạn, vậy y vì sao còn muốn nói dối lừa gạt hắn? Y đến tột cùng đang suy nghĩ gì?

Chẳng lẽ..... Y thực sự một lòng muốn chết?

Chẳng lẽ..... Trên đời này đối với y mà nói thực không có một chút hy vọng?

Giản Phàm suy tư trong chốc lát, đột nhiên thân thể của hắn kịch liệt run lên, như là nghĩ tới điều gì, hắn thần sắc khủng hoảng.

Nguy rồi! Tính toán hôm nay là trăng rằm!

Vạn nhất nếu không cách nào kịp thời tìm được Mị Ảnh, như vậy, như vậy..... Hắn có lẽ cả đời cũng gặp không được y nữa.

Cảm giác mất mát cùng sợ hãi mãnh liệt tràn ngập lồng ngực của hắn, cảm giác bất an nồng đậm bao phủ lấy hắn.

Tăng tốc độ xử lý công việc, cuối cùng đem được phần rắc vào chỗ đã bị thương đến thối rữa, băng bó xong, hắn hướng lão nhân đơn giản nói tóm tắt sau này nên thay bằng đối tượng như thế nào, đem bình dược trong tay nhanh chóng đưa cho lão nhân, Giản Phàm sợ hãi cất bước nội thất.

“Quái..... Đại phu có chuyện quan trọng?” Lão nhân nắm bình sứ, buồn bực nói ra.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, cách lúc phát độc còn bốn canh giờ, hy vọng tới kịp!

Giản Phàm trong lòng nóng như lửa đốt tại trên đường phố mù quáng mà tìm kiếm. Cái tình cảm này, đã không chỉ một hồi.

Mỗi lần Mị Ảnh từ bên cạnh hắn rời đi, hắn luôn luôn luống cuống suy nghĩ liệu mạng tìm bóng hình của y, tình hình như vậy đến tột cùng còn phải lặp lại mấy lần? Hắn vì sao không cách nào hảo hảo mà quý trọng Mị Ảnh? Hắn vì sao luôn mất đi rồi mới hiểu được hối hận?

Cách đó không xa hẳn phải phát trông thấy bóng lưng của Mị Ảnh, nhanh chóng đi qua, nóng vội dè lại bờ vai của y, “Mị Ảnh!” Nhưng mà chờ người nọ xoay người, hẳn thất vọng buông tay xuống, “Thật có lỗi, ta nhận lầm.....”

Không phải Mị Ảnh, hẳn và y bắt quá là bóng lưng tương tự thôi.

Biển người mênh mông, Mị Ảnh lại đã từ bên cạnh hẳn rời đi nhiều ngày, hẳn nên tìm kiếm như thế nào ?

Nói không chừng, Mị Ảnh đã rời khỏi Xích Vũ Trấn rồi.

Thế gian là rộng lớn như vậy, mênh mông như vậy, hẳn làm như thế nào tìm được đây?

Giản Phàm ôm đầu ngồi xồm xuống, tại giữa ngã tư đường người đến người đi, ảo não, hối hận.

Âm thanh người bán hàng rong rao hàng, âm thanh người lui tới từng nhóm cười đùa..... Tiếng phố xá ồn ào tại trong tai hẳn rầm rầm rung động.

Này những người ở trên đường đi qua đều không phải người kia mà hẳn muốn tìm.

Hối hận, tiếc nuối như đem lưỡi dao sắc bén, hung dữ đâm vào lồng ngực của hẳn, hướng trái hướng phải cắt xé.

Giản Phàm hiện tại mới phát giác hẳn không cách nào mất đi Mị Ảnh, hẳn không thể chịu đựng được lại một người ở trước mặt hẳn mà chết đi, loại thống khổ này, loại sợ hãi này, thoáng đau đớn như lòng bị mạnh mẽ tách rời đến đau nhức, thừa nhận một lần là đủ rồi, một lần là đủ rồi.....

47. Chương 47

Giản Phàm hiện tại mới phát giác hẳn không cách nào mất đi Mị Ảnh, hẳn không thể chịu đựng được lại thêm một người nữa biến mất ngay trước mắt hẳn, loại thống khổ này, loại sợ hãi này, thoáng đau đớn như máu thịt trong lòng bị cưỡng ngạnh chia lìa, thừa nhận một lần là đủ rồi, một lần là đủ rồi.....

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua.

Hẳn tìm tất cả các ngõ ngách lớn nhỏ, mỗi gian mặt tiền cửa hàng, khách điểm, trà lâu cơ hồ hẳn cũng lật qua một lần, trên dưới, trong ngoài Xích Vũ trấn Giản Phàm đều đi qua, nhưng vẫn tìm không ra y.

Có lẽ là người đã rời đi, cái ý niệm này trong đầu xoáy qua, hẳn lập tức thì triển khinh công hướng khu vực phụ cận của trấn bay vọt.

Ra ngoài Xích Vũ trấn là một mảnh hoang vu, cách trấn khoảng mười dặm, nhưng với khinh công của Giản Phàm mà nói bất quá cước trình không đến nửa khắc đồng hồ, nếu như Mị Ảnh đi bộ, có lẽ giờ phút này Mị Ảnh còn dừng lại tại phụ cận của trấn cũng không chừng, chỉ sợ là y cũng sử dụng khinh công.....

Như vậy hành tung của Mị Ảnh hẳn thật sự không ước lượng chính xác.

Rất nhanh hẳn đã đi tới phụ cận của trấn, nơi này cũng không so được với Xích Vũ trấn phồn hoa, giữa đường người đi tốp năm tốp ba, có vẻ quạnh quẽ.

Lúc này trời đã tối.

Hẳn tiến vào cái khách điểm duy nhất trong trấn trên, bên trong khách nhân không nhiều lắm, nếu không có tiểu nhị trong điểm luôn ngăn cản, nếu không Giản Phàm sớm đã xông lên lâu từng gian kiểm tra hành tung của Mị Ảnh.

Không thể làm gì khác, Giản Phàm đành phải hỏi thăm chủ quán quầy xem y có hay không đến trọ, tuy nhiên hẳn cho rằng khả năng Mị Ảnh nặc danh khá lớn, quả nhiên, chủ quán lắc đầu tỏ vẻ không có người này.

Tương đối thất vọng, rồi lại không nghĩ cứ như vậy trở về, khoa tay múa chân hình dung bộ dáng của Mị Ảnh.

Chưởng quầy vẫn như trước lắc đầu.

“Cám ơn.”

Bước ra khách điểm, hần ôm hi vọng cực kỳ nhỏ bé tại phụ cận tìm kiếm.

Trời càng lúc càng đen kịt, vài chấm nhỏ lộ diện, ngay cả ánh trăng đầu tháng cũng bắt đầu lộ diện, hình dáng như khay ngọc.

Thời gian còn thừa không nhiều lắm, nếu không bao lâu độc sẽ bắt đầu phát tác.

Giản Phàm không dám thư giãn, tìm khắp nơi này, đành phải hướng thôn trấn kế tiếp tiếp tục tìm.

Cái trấn phía trên này cũng là một thôn trang nhỏ vắng vẻ, vào khoảng đêm, người ở trấn trên cơ hồ đều trốn vào trong chăn, trên đường không có tung tích người đi đường.

Rốt cuộc qua không biết bao lâu, Giản Phàm sớm đã không rõ ràng lắm. Mắt thấy mặt trăng dần dần trôi đến chỗ cao nhất, hần lòng nóng như lửa đốt, hình ảnh Mị Ảnh thân trúng độc tố mà bỏ mạng không ngừng tràn ngập trong đầu óc của hần.

Sẽ có biện pháp! Sẽ tìm được Mị Ảnh.

Hần sẽ không, sẽ không lại trở mắt nhìn bất luận một người bệnh của hần chết đi.

Ngẩng đầu, hần thê lương liếc nhìn vàng nguyệt sáng tỏ, hàm răng cắn chặt, xoay người quay lại đoạn đường vừa qua mà đi, thân ảnh rất nhanh như gió mạnh quét qua cảnh vật nhưng không thấy thực thể.

Trái tim nhảy lên thoáng cái lại hạ xuống chấn động lồng ngực hần, màng nhĩ rầm rầm rung động.

Điểm nhánh cây, đi tắt hướng tới khoảng giữa tùng lâm mà chạy tới, chỗ đi qua lá cây lắc lư.

Lúc này đây hần không hề giảm tiến độ, tốc độ càng lúc càng nhanh, quanh thân cảnh vật càng không ngừng cực nhanh lùi lại sau, gió đêm xẹt qua gò má đem đến một chút cảm giác đau đớn, nhưng cái này không đủ để ảnh hưởng tốc độ của hần.

Trộn vện ước chừng một phút đồng hồ hần mới trở lại Xích Vũ trấn, hần thở dốc, con người đen quét qua lại tại trên trấn.

Bây giờ là lúc nào? Giờ Hợi? Cũng hoặc giờ Tý?

Độc đã bắt đầu phát tác a?

Trong đêm tối hần hề có người ở mà im ắng, cách đó không xa ầm ầm truyền đến thanh âm gõ mõ cầm canh, nguyên lai đã là canh ba.

Hần không thể dừng lại, phải mau chóng tìm được Mị Ảnh.

Người gõ mõ cầm canh vang dội tiếng đồng la từ xa đến gần, trong nháy sẽ đến chỗ góc đường. Đột nhiên, hần ngửi ra trong không khí vẻ không đúng, người vừa xoay qua, một bóng dáng theo chỗ tối chột đảo qua đánh về phía nam tử đang gõ la.

Mặc dù bóng dáng cực kỳ nhanh chóng, nhưng Giản Phàm tập võ nhiều năm vẫn là nhìn thấy gương mặt người nọ.

Là Mị Ảnh, y quả thật còn ở lại Xích Vũ trấn!

Phảng phất giống như bảo vật mất đi được trở lại, Giản Phàm mừng rỡ như điên, không dám trì hoãn nữa, bước dài hướng góc đường chạy tới. Bị niềm vui sướng khi gặp lại làm cho đầu óc trì trệ, lại đã quên tự hỏi vì sao Mị Ảnh lại muốn tập kích người gõ mõ cầm canh đó.

Đội hần đi đến góc đường, Mị Ảnh đã không hề ở chỗ cũ, Giản Phàm nhìn quanh bốn phía, thấy bên phải hướng xa xa mơ hồ có bóng đen lắc lư, hần không chút nào lo lắng hướng chỗ đó chạy đi.

48. Chương 48

Mị Ảnh sau khi rời khỏi Giản Phàm, vốn ý định muốn buông tha tánh mạng của chính mình.

Y gần đây đem sinh tử cảm thấy cực kỳ nhẹ đạm, sống cùng chết bất quá là kém một ít hơi thở mà thôi. Còn nữa, chết cũng sẽ không có quá nhiều cảm xúc, cũng sẽ cắt bỏ những loạn ý phiền não không ngừng đó, lại càng không có đau nhức khó chịu đến nỗi không nổi.

Cho nên, y mới viết vài chữ trên thư ngắn ngủn, nói cho Giản Phàm: Y rất tốt, không cần phải có cảm giác áy náy.

Có thể về sau, ý nghĩ của y thay đổi.

Y không muốn chết, dựa vào cái gì y sống lại thống khổ như thế, mà Giản Phàm lại có thể có cuộc sống thích ý, thậm chí không hề có lý do đi thương tổn một người, bị thương nửa điểm áy náy cũng không có.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?

Phần nộ đầy trời tại trong ngực tràn ngập.

Y không muốn chết, y muốn Giản Phàm cũng phải cùng y, thống khổ khó nhin, cả ngày như cái xác không hồn, muốn hắt rớt cuộc cười không nổi. Mị Ảnh nghĩ trả thù, trả thù hắt đem chính mình khiến cho nan kham như vậy.

Sai là đem ôn nhu của hắt trở thành là yêu, há liệu, ôn nhu dư thừa của hắt không phải hành cho Mị Ảnh y, mà là cho khuôn mặt tương tự với đệ đệ sinh đôi của y – Trình Dịch.

Mị Ảnh cũng không hận một người, cũng không oán một người, hôm nay, khiến cho y không thể không hận không thể không oán chính là Giản Phàm a. Không hận không oán đúng là bởi vì không thêm để ý, nhưng, khi y chính thức để ý thì, thì không cách nào không hận không oán.

Những điều này là do Giản Phàm gieo gió gặt bão, là hắt làm cho Mị Ảnh học được quan tâm, chính là bởi vì quá yêu, đương thu về lại không giống nhau, thậm chí còn căn bản vô tình, thì, hận cùng oán là nhiều đến không thể đếm hết như thế nào.

Chờ y thoát khỏi loại độc này, y chắc chắn sẽ tìm Giản Phàm báo thù, nhất định sẽ.

Trốn trong khách sạn mấy ngày, ngày trăng tròn rất nhanh tới, tâm tình đau khổ lẫn qua lẫn lại hành hạ y nằm tại giường quay cuồng, cơ hồ là chịu đựng không nổi.

Bên ngoài người quá nhiều, không muốn làm cho người ta nhìn cái bộ dạng chật vật này của y.

Một mực chống cự đến cùng cực, y mới lay động đi ra khách điếm.

Lúc này, người giải độc không phải Giản Phàm, y phải được tìm một người vì y giải độc, vì y giải quyết việc độc khó chịu đến điên cuồng này!

Lúc sau, y nghe thấy âm thanh gõ mõ cầm canh, con đường này ngoại trừ người gõ mõ cầm canh bên ngoài thì chẳng có đến nửa điểm vết chân, để sai mất cơ hội này, đêm nay chỉ sợ không cách nào tại đặng được người thứ hai, bước nhanh xuống sau người nọ, hướng phía sau lưng người đó cho một chưởng đánh xối.

Buông lỏng, y bước nhanh rời đi, đi vào căn miếu đồ nát ở vùng ngoại ô.

Đốt lửa xua tan hắc ám, y rất nhanh bỏ đi quần áo, mồ hôi lạnh ứa ra, nếu không nhanh một chút, y sợ hãi y sẽ làm ra những chuyện không thể kiểm soát được, quần áo của người gõ mõ cầm canh cũng bị giải khai, bộ vị giữa hai chân hắt còn hư mềm, Mị Ảnh nhìn chăm chú trong chốc lát, ổn thỏa chuẩn bị tâm lý xong, cúi đầu há miệng

Trong lúc đó, Mị Ảnh bị một cổ lực đạo cường đại lôi kéo, vung về phía sau, ngã trên mặt đất khiến y nhú mảy.

“NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ Ở ĐÂY?” Tiếng rống giận đinh tai nhức óc, Giản Phàm trừng mắt y, chẳng dám tin tưởng chuyện đang chứng kiến trước mắt, nếu hắn không có kịp thời tìm thấy Mị Ảnh, như vậy y hiện tại sớm đã hàm chứa chỗ kín đáo của người khác đến sáng khoái.

“Ta đang làm gì?” Mị Ảnh lặp lại lần nữa, rồi sau đó khẽ cười một tiếng, “Người có mắt, chẳng lẽ người không thấy sao?” Đứng dậy, đẩy Giản Phàm ra, hướng người đang hôn mê nằm trên mặt đất đi đến.

Giản Phàm trở tay bắt lấy y.

“Bỏ ra, đừng cản ta.” Nghĩ bỏ qua, nhưng lực đạo của Giản Phàm quá lớn, làm cho Mị Ảnh muốn bỏ cũng không xong.

“Cản trở?”

“Ta muốn làm cái gì cũng không liên quan đến người, người chỉ có cứu ta một mạng, ngay cả ngôn hành cử chỉ của ta người cũng muốn nhúng tay trông nom?”

Mị Ảnh lạnh lùng nói. Dùng sức hất rơi, đến gần người nọ, tiếp đó lại là cúi đầu, đôi môi vừa mới đụng phải bộ vị giữa hai chân người nọ, một đạo lực lượng nắm y hướng lên ban thờ, nửa người trên bị đặt tại trên bàn, đảo mắt nhìn của Mị Ảnh bị tách ra, đau nhức mãnh liệt đến kịch liệt đánh úp lại, vật cực đại xâm nhập hậu huyết, hung can táng đả đi đến bên trong dò xét.

Mị Ảnh phần hân ngẩng lên đầu trừng mắt, Giản Phàm điểm huyết của y, giống như lúc trước tại rừng cây, làm y không thể động đậy.

“Người làm gì? Ta không cần người..... Cút ngay..... A ” Y cất cao thanh âm thét lên, đau đớn quá lớn khiến cho y rơi lệ.

“Đã cả người qua đường cũng đều được, quan hệ thân mật với ta sao lại không được?” Đưa chân y tách rộng ra, lửa giận tập tâm khiến Giản Phàm không khống chế được lực đạo, thoáng cái giống như giữ một cự bổng, dùng sức đâm.

Hậu huyết không chịu nổi hung dữ của hắn, máu tươi do miệng vết thương bị kéo nứt chảy ra, dính trên mặt bàn.

Chưa bao giờ gặp phải tính sự đáng sợ như thế, mỗi một lần hạ xuống đều đụng chạm đến miệng vết thương, sợ hãi không hiểu bao trùm lấy Mị Ảnh, y mở to mắt, không ngừng phát ra thanh âm rên rỉ cùng thê lương.

Ngoại trừ đau nhức cùng đau nhức, y không cảm thụ được nửa điểm vui thích.

Qua gần một canh giờ, Giản Phàm mới dừng động tác tiến nhập.

Dương dịch rót vào trong tràng đạo, hắn rút ra cự vật tràn đầy máu tươi, qua loa dùng khăn lau đi.

Điểm khai huyết đạo của Mị Ảnh, Mị Ảnh không có bất luận khí lực gì, hư mềm chảy xuống nằm trên mặt đất, giữa hai chân tàn cảnh làm cho người không đành lòng chú mục.

“Hận.....”

Giản Phàm xoay người.

“Ta hận người..... Ta hận người.....” Thì thào nói nhỏ, trong mắt trống rỗng vô thần, nước mắt theo khóe mắt lẳng lẳng chảy xuống.

Ngực như bị một tầng lướt vô hình kiềm chế, vô danh đau đớn, Giản Phàm đưa mắt qua một bên, không có lá gan nhìn bộ dáng hiện tại của y. “Đó là thứ người nên có.”

“Nên có.....” Mị Ảnh nhẹ nhàng mà cười ra tiếng.”Là vậy a là ta nên được..... Là ta nên có.....” là xứng đáng, không học cách buông tay. Y sớm nên rời khỏi Xích Vũ trấn, lại ôm tâm tư quyến luyến buồn cười không chịu đi, để hôm nay rơi vào loại kết cục này.

Giản Phàm tâm thần hoảng hốt.

Trong nháy mắt, hắn tự hỏi, hắn là không phải khiến y bị thương quá nặng? Nhưng rất nhanh lại bị hắn xóa đi, hắn hít sâu mấy lần, bình ổn một thân cảm giác bức bối.

“Ta sẽ không để cho người rời đi, sẽ không, ta muốn đem người nhốt ở bên cạnh ta, cả đời, vĩnh viễn.”

“Nếu như người cam tâm tình nguyện thấy ta biến thành kẻ điên, mặc dù làm như vậy.”

“Nhưng, ta sẽ làm như vậy. Cho dù người choáng váng, điên rồi, ta cũng sẽ làm như vậy.” Thà rằng hủy y, cũng muốn đưa y nhốt tại bên cạnh mình, thà rằng chặt đứt hai chân của y, cũng muốn đưa y đặt bên cạnh mình, làm y không thể xa hẳn.

“Người.....”

Một chương đánh lên Mị Ảnh, Mị Ảnh mắt tối sầm lại, lập tức mất đi ý thức.

49. Chương 49

Xe ngựa trên thảo nguyên bốn ba, trên đường chỗ đi qua lật lên từng trận cát vàng phong bạo.

Sáng sớm Giản Phàm đã cáo biệt Kỷ gia huynh muội, hướng mã phiến mua một chiếc xe ngựa, đem Mị Ảnh còn đang trong tình trạng mê man ôm lên xe ngựa, lập tức lại điểm huyết đạo của y, lúc này mới ngồi trên phía trước, điều khiển xe ngựa rất nhanh rời khỏi Xích Vũ trấn.

Xe ngựa rong ruổi một ngày, cách thành trấn phía sau còn có nửa ngày lộ trình, Giản Phàm không còn cách nào khác là tại vùng ngoại ô hoang vu này qua đêm.

Dừng xe ngựa, tiến vào trong xe, Mị Ảnh một đôi co người sáng ngời trắng trẻo hắc, thanh âm lạnh lẽo mở miệng, Giải huyết đạo cho ta.

Không, để người chạy trốn, ta phải hạn chế người một chút.

Ta không phải đồ vật của người!

Giản Phàm đến gần, đối với y phác thảo khéo môi, nhất thời Mị Ảnh cảm thấy một hồi da đầu run lên, khuôn mặt mỉm cười của hắn trong nháy mắt lại làm y cảm thấy đáng sợ. Người đã quên? Người là của ta, ta cứu người một mạng, nhưng người nói người không cần mạng này, người đã không cần nó, như vậy ta cứu nó, nó chính là của ta, người tự nhiên cũng là của ta.

Người.....

Người trước tiên nghỉ tạm, ta đi lấy chút gì ăn. Hắn xoay người, ra khỏi thùng xe, lưu Mị Ảnh một mình ở lại trong xe ngựa.

Thân thể không thể động đậy, Giản Phàm điểm huyết công phu so với lúc trước càng thêm tinh tiến, càng thêm kiên cố, bất luận y sử xuất bao nhiêu nội lực tại chỗ xung yếu đầu phá, lại chậm chạp không cách nào cởi bỏ.

Giản Phàm hẳn rất cuộc muốn thế nào? Cường chế đem y giữ ở bên người, dụng ý là cái gì?

Tuyệt không sẽ là không nữ, lý do duy nhất Mị Ảnh dự đoán được cũng chỉ có.....

Chưa xót cùng cay đắng xẹt qua trong cổ, trong ngực tưởng đau.

Còn có thể là cái gì? Giản Phàm hẳn là không muốn giống như khi xưa khuôn mặt của người hắn yêu lại lần nữa rời khỏi hắn a.....

Từ đầu tới đuôi, Mị Ảnh y thủy chung chỉ là vật thể thân.

Hỗn trưởng.

Mắng chính là Giản Phàm, cũng là chính mình.

Đã quên a, đã quên hết thấy trước kia, ôn nhu trước kia dành cho cũng không phải là y, hắn và tiểu dung làm lòng người ấm áp an toàn cũng không phải, toàn bộ đều không phải.

Bên ngoài Giản Phàm tại dòng suối phụ cận bắt mấy con cá sống, chất củi đốt, Giản Phàm dùng đá mài nhọn đầu cành cây, theo cá miệng đâm vào, cắm bên cạnh đồng lửa.

Đoạn thời gian mất đi Mị Ảnh, hẩn trong nội tâm như thiếu khuyết gì đó, mỗi ngày bởi vì chuyện của y mà phiền não. Cho rằng bụng y ra, chính mình cuối cùng có một ngày sẽ quen thôi, nhưng vừa nghĩ tới mỗi ngày trăng tròn, y vì mạng sống mà tập kích người qua đường, giao hợp giải độc, lại như có gì mắc trong cổ họng, vụn phần không thoải mái.

Hẩn không cách nào tiếp nhận.

Vừa nghĩ tới có những người khác đối Mị Ảnh làm ra chuyện hẩn từng đối với y làm vô số lần kia, này buồn bực, liền bài sơn đảo hải đánh úp lại.

Hẩn đối với y đến tột cùng là tồn tại cái thứ tình cảm gì?

Giản Phàm cho là hẩn sẽ không đối với ai khác ngoại trừ Trình Dịch động tình, sẽ không đối với ai khác ngoài Trình Dịch để ý, hết lần này tới lần khác, lại làm cho hẩn gặp được Mị Ảnh.

Y và Trình Dịch có khuôn mặt đồng dạng, nhưng tính tình nhưng lại bất đồng. Mị Ảnh là lạnh như vậy cao ngạo như vậy, bề ngoài trên đời hết thấy mọi thứ, có thể khi trong mắt y toát ra cô tịch lại làm cho Giản Phàm tâm liền trầm xuống, nghĩ che chở y, nghĩ muốn bỏ đi hết thấy khổ sở của y, bao dung y.

Mỗi một điểm trả giá, tâm cũng cho đi một ít, lâu dài, ôn nhu tất cả đều giao cho y, tính cả tâm cũng cho Mị Ảnh.

Cũng không nên hỏi hẩn, Mị Ảnh cùng Trình Dịch, đến tột cùng là ai trả giá nhiều hơn, ai yêu nhiều hơn, thật xin lỗi, hẩn trả lời không được.

Tại sao lại cần phải so với người kia? Chỉ cần tâm đặt tại trên người y chẳng phải là đủ rồi sao? Tại sao lại muốn nghi vấn nhiều như vậy, phải hỏi tới triệt để mới được?

Trình Dịch hẩn đã mất đi một lần, mà Mị Ảnh hẩn mặc dù từng buông tay làm y bay xa hẩn, nhưng Giản Phàm quyết định sẽ quấn chặt sợi dây trong tay, giống như chấp nhất với con diều, đầu sợi dây bị cắt đứt, cũng muốn đem con diều bắt trở về, chăm chú, nắm thật chặt trong tay, dù cho khung xương gãy hư cũng không buông.

Mùi cá khiến Giản Phàm thu lại suy nghĩ, hẩn cầm lấy xiên cá đã được nướng vàng óng ánh xốp giòn, tiến vào trong xe ngựa. Cho người.

Ngẩng đầu, con người tỏa sáng nghênh tiếp Giản Phàm, nhìn chăm chăm, Cởi bỏ huyết đạo cho ta.

Người sẽ đào tẩu.

Sẽ không, ta thề là không. Cả ngày chưa được ăn nên Mị Ảnh sớm đã đói đến da bụng dán lấy da lưng, cho dù muốn đi cũng không còn khí lực đi ra.

Lặng im sau nửa ngày, tay nhoáng lên giải huyết. Được, giải cho người.

Mị Ảnh giật thân thể, toàn thân cương cứng tê dại, cơ thể mỗi nhử đau nhức.

Cá. Đợi Mị Ảnh thân thủ nhận lấy, Giản Phàm liền thủ tại trước xe ngựa giám thị y.

Một ngụm lại một ngụm, cá mới vào bụng trong nháy mắt, Mị Ảnh ý thức được mình thật sự đói bụng lắm, tốc độ càng nhanh, gặm hết con cá, y mới mở miệng hướng Giản Phàm nói chuyện: Người đến tột cùng muốn thế nào?

50. Chương 50

Cá. Đợi Mị Ảnh thân thủ nhận lấy, Giản Phàm liền thủ tại trước xe ngựa giám thị y.

Một ngum lại một ngum, cá mới vào bụng trong nháy mắt, Mị Ảnh ý thức được mình thật sự đói bụng lắm, tốc độ càng nhanh, gặm hết con cá, y mới mở miệng hướng Giản Phàm nói chuyện: Người đến tốt cùng muốn thế nào?

Có ý tứ gì?

Thả ta. Ở bên cạnh người thì dù chỉ một phút đồng hồ ta cũng thấy khó chịu.

Không thả, vĩnh viễn cũng sẽ không thả người đi.

Một phen lửa giận bùng lên ngùn ngụt, Đem ta ở lại bên cạnh người, đối với người rồi cuộc có chỗ nào tốt?

Xác thực không có lợi, đây chẳng qua là..... vấn đề tình cảm. Giản Phàm đem lời cuối cùng đề xuống, lặng im không trả lời y.

Người ngược lại nói chuyện a.

Rũ mắt, sau một lúc lâu, hắt lại lần nữa mở miệng: Ta sẽ đem người giữ ở bên người, cho dù muốn chặt đứt hai chân của người mới có thể như ý, ta cũng sẽ làm như vậy.

Ngược lại hít một ngum khí, Mị Ảnh tay không tự giác phát run, Người điên rồi, người là điên rồi phải không!

Nếu như người cố ý ly khai, đến lúc đó vì đạt được mục đích, ta sẽ không từ thủ đoạn.

Mị Ảnh xiết chặt nắm tay, con người phần nộ giống như là muốn tại trên mặt Giản Phàm đào ra hai đạo lỗ thủng. Người thật hèn hạ!

Ý tứ trong lời của Giản Phàm, đã biến thành uy hiếp y, y nếu không nghe theo, vô cùng có khả năng sẽ bị phé hai chân..... Chiêu này, ngoan độc.

Mị Ảnh phiền chán cúi đầu, Ta biết rồi, ta sẽ không rời đi, người đi ra ngoài, ta tạm thời không nghĩ muốn gặp lại người.

Lời của y khiến trong nháy mắt làm con người Giản Phàm ảm đạm.

Thấy hấn chậm chạp không đi, Mị Ảnh lại nhíu mày, Người còn không đi?

Thật xin lỗi. Ngón tay thon dài đi tới nút kết trên vạt áo, cởi bỏ, Mị Ảnh quay đầu lại vừa thấy vậy liền sững sốt, lập tức thân thể trong xe lui về phía sau, Người muốn làm gì? Muốn làm gì?

Cởi áo choàng, Tối nay đã tới, độc có thể phát tác trong hai ngày, người không phải không rõ ràng ư?

Khuôn mặt cương cứng, Hồn trưởng.....

Y lại phải thừa nhận một hồi khổ hình như đêm qua, hướng hồ, miệng vết thương của y hôm qua kéo nứt ra còn chưa có khỏi hẳn, đợi lát nữa không thể nghi ngờ là tuyết thượng gia sương.

Giản Phàm cởi bỏ quần áo toàn thân, phía dưới dục vọng sôi sục, thông thả lại thông thả bước tới sát vào Mị Ảnh, một tay đặt ở mặt dưới của y, ngón tay đi thẳng tới bộ vị bị thương.

Qua loa mấy lần nhuận hoạt, thứ khổng lồ đằng trước chậm rãi áp tiến, bộ vị gấp đầy nếp nhăn trong nháy mắt bị kéo căng, Mị Ảnh càng đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, trong lòng trong đầu không ngừng nguyên rửa Giản Phàm.

Kịch liệt luật động khiến cho thùng xe tùy theo lay động, phối hợp với tiếng rên rỉ lúc cao lúc thấp, làm tiêu phu đi ngang qua cũng ngưng ngừng mà đi đường vòng.

Mây đen che lấp vắng nguyệt sáng tỏ.

Đêm, rất lâu.

Giản Phàm cùng Mị Ảnh đã đạt tới tình trạng thủy hỏa bất dung.

Mị Ảnh cảm hận Giản Phàm dùng thủ đoạn cực đoan đem mình vây ở bên cạnh của hắn, không muốn nhìn Giản Phàm, mà ngay cả cùng hắn ở trong một không gian cũng nghĩ được khí tức mỏng manh đến làm người khó chịu.

Đối với Giản Phàm, y vô thì vô khác biểu hiện vẻ mặt bức bối, cùng với cảm hận.

Trừ phi tất yếu, Mị Ảnh sẽ không chủ động tìm hắn bắt chuyện.

Những khi giao hợp kia, cũng chỉ khi trăng tròn mỗi tháng mới có thể làm.

Nhiều hơn nữa, sẽ không có.

Không khí quanh quẩn giữa hai người, lạnh lẽo đến cực điểm.

Đoạn thời gian hạnh phúc trước kia, tựa hồ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tìm cũng không tìm được nửa điểm dấu vết, thay thế vào đó, là châm chọc khiêu khích, cùng ánh mắt dừng dừng.

Khoái hoạt, ôm ấp cùng ôn nhu, biến mất hầu như không còn.

Dù cho hai người đồng sàng, nhưng đưa lưng về phía lưng, ai cũng không đụng chạm ai, mang suy nghĩ của chính mình mà ngủ.

Khoảng cách giữa hai người là gần như thế, khoảng cách giữa hai trái tim nhưng lại càng xa xôi.

Đoạn thời gian chuyện trò vui vẻ, tựa hồ đã cách bọn họ thật lâu thật lâu rồi, lâu đến nỗi trí nhớ cũng có điểm không rõ, có điểm hư ảo.

Một năm đảo mắt đã qua, độc trong cơ thể dĩ nhiên đã trừ toàn bộ.

Cách một tháng sau ngày rằm, quả thật không có tái phát.

Đêm vài ngày sau đó, Mị Ảnh lặng yên đổ thuốc vào trong nước trà của Giản Phàm, sau khi tan, nước trà gửi vô vị, xem vô sắc, tận mắt nhìn Giản Phàm uống vào.

Ban đêm Mị Ảnh chớp mắt, thẳng đến đêm dài canh ba, bên cạnh nam nhân hô hấp trầm ổn, y trong nháy mắt tự nhiên xoay người mà dậy, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai điểm huyết đạo của Giản Phàm, lúc này mới xuyên giày, từ trên giường tụt xuống đất nhìn bao quát Giản Phàm.

Trong mắt lạnh như băng, tìm không ra nửa điểm tình cảm.

Nhìn đến cơ hồ một phút đồng hồ, nhẹ nhàng, y từ trong miệng bật ra một câu: Từ nay về sau, không gặp lại. Lập tức, y cầm lấy trường kiếm trên bàn, theo cửa sổ nhảy ra, một thân bóng đen biến mất trong màn đêm.

Trong phòng một mảnh yên lặng, dưới chăn là Giản Phàm nên hôn mê vì thuốc lại mở mắt ra, đáy mắt trống rỗng.

Một hơi thở dài nhẹ nhàng đến không thể nhận hơn từ trong miệng hắn thoát ra, tại trong phòng lặng có vẻ phá lệ đột xuất.

Không gặp lại.....

Người có thể.

Nhưng ta không có biện pháp.

51. Chương 51

Chợ ồn ào náo động, phồn hoa một mảnh, âm thanh huyền ảo, người đến người đi.

Sư phụ, sư phụ, ta muốn nhìn cái kia. Thu Nhi bắt lấy quần áo của nam nhân bên cạnh, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy nam nhân đưa mắt về phía xa xa, trong con ngươi tĩnh mịch không biết suy nghĩ cái gì.

Thu Nhi cong miệng lên, bất mãn vì nam nhân thất thần ngẩn người. Sư phụ!

Hoàn hồn, Thu Nhi, ngươi vừa nói cái gì?

Ta muốn nhìn những đồ chơi kia. Vươn tay chỉ về một phía, là một tiểu sạp rong bán đủ loại kiểu dáng đồ chơi nho nhỏ.

Giản Phàm không có dị nghị mang Thu Nhi về mặt kích động đi qua nhìn. Thu Nhi đông sờ tây sờ, trái nhìn phải ngắm, đột nhiên một đôi mắt tròn to, điểm nhắc gót chân, tay một trảo, bắt được một con con điều treo trên cao, vuốt vuốt hồi lâu.

Muốn mua?

Thu Nhi gật đầu.

Tiểu phiến, cái này bao nhiêu?

Hai đồng.

Từ trong túi thêu móc ra hai tiền đồng, đưa cho người bán hàng rong. Ta mua.

Người bán hàng rong nhếch miệng cười tiếp nhận.

Muốn mua con điều để thả sao?

Muốn cùng Mị Ảnh ca ca thả..... Nói đến Mị Ảnh, nó thùy mi, Lần trước ta cùng Mị Ảnh ca ca cùng thả một con điều, nhưng lúc sau dây điều trong tay ta không cẩn thận rơi lỏng liền bay mất, Mị Ảnh ca ca vốn nghĩ giúp ta tìm lại, nhưng ta lại nói với y. Chim chóc vốn nên tại bầu trời tự do bay lượn, chúng ta quá mức ích kỷ, dùng một cái dây nhỏ đem bọn chúng buộc chặt tại bên người, trên trời bay lượn mới là thiên tính của chúng, y nghe xong không giúp ta truy hồi.

Giản Phàm thân hình cứng đờ.

Bay lượn trên bầu trời mới là thiên tính của chúng..... Là thiên tính.....

Thu Nhi nghịch ngợm cười cười, le lưỡi, Sư phụ nhất định rất kinh ngạc ta khó lại giảng ra được đạo lý lớn vậy a?

Giản Phàm lâm vào trong suy nghĩ của mình, bị lời nói vừa rồi của Thu Nhi rung động chậm chạp không hoàn hồn được. Liền ngay cả Thu Nhi, đứa nhỏ này đều hiểu đạo lý kia, đã là người lớn hẳn lại không hiểu, còn muốn đem hai người khiến cho toàn thân là thương tổn mới hiểu ra sao.

Sư phụ, ta muốn lại cùng Mị Ảnh ca ca thả điều. Thu Nhi thần sắc ảm đạm vuốt con điều trong tay, nhớ tới khoảng thời gian đã qua cùng nhau thả điều.

Nuốt xuống khổ sáp, Sư phụ cùng người thả a.

Sư phụ, vì cái gì Mị Ảnh ca ca không có cùng với chúng ta lên núi? Vì cái gì Mị Ảnh ca ca không có cùng ngài cùng một chỗ? Ta muốn y, ta muốn y a..... Thu Nhi nghẹn ngào, đỏ hốc mắt, ánh mắt lập tức trở nên mơ hồ.

Ghen tuông bốc lên xông mũi, về u sầu ở bên trong tâm trở mình quấy nhiễu, ép tới nội tâm Giản Phàm khó chịu.

Một số gần như lầm bầm, hẳn dùng thanh âm nhẹ đến không thể nghe được mà trả lời Thu Nhi: Đó là bởi vì ta muốn bóp nghẹt y.....

Không muốn hủy y, không đành lòng thật sự chặt đứt chân của y, cũng là không nghĩ gặp lại con người băng lãnh cừu hận của y.

Tầm mắt của y, phảng phất giống như đem hắn trở thành cừu nhân, khinh bỉ, còn có chán ghét. Khinh thị hẳn cường chế đưa y vào vây hãm cột vào bên người, chán ghét việc hắn làm.

Nguyên lai tưởng rằng có thể chịu được, nhưng thời gian càng lâu, Giản Phàm càng không có nắm chắc có thể thay đổi tình huống bay giờ, đến cuối cùng, dần dần lảng tránh mặt y, chỉ sợ nhiều lúc liếc nhìn, nhưng nhìn đến cảm hận nơi đáy mắt kia đối diện với chính mình, tất cả kiên trì đều sụp đổ.

Mị Ảnh là một con diều, làm gãy cánh của y, cường ngạnh nhất tại trong lồng, sẽ chỉ làm tánh mạng của y càng lúc càng suy yếu, cho nên, hắn tạm thời thả y bay cao, chờ y ngày nào đó mệt mỏi, lại đưa y trở về dưới cánh mình mà che chở.

Giản Phàm không muốn bức tử Mị Ảnh.

Không muốn cặp con người đầy thần thái kia mất đi ánh sáng, ngược lại ảm đạm.

Cho nên, hắn để Mị Ảnh đi.

Thu Nhi, chúng ta trở về núi a.

Còn Mị Ảnh ca ca?

Một ngày nào đó y sẽ trở về, chỉ là, bây giờ không phải lúc đó.

Không phải hiện tại, thì là khi nào a? Nó vội vàng truy vấn.

Chờ y hít thở đủ rồi, tự nhiên sẽ trở về.

Sau khi trở về núi, những ngày gần đây, Trình Thu phát giác sự phụ nó thay đổi.

Thời gian trầm tư càng lúc càng lâu, dựa cửa mà đứng, hai con người nhìn về phía phương xa vô định.

Ngẫu nhiên kêu một hồi, nhưng lại nhất định sẽ đáp lại.

Đáy mắt cô tịch, làm cho Trình Thu nhìn cũng thấy khổ sở, lã chã rơi lệ.

Sự phụ còn có thể nghĩ đến ai? Nếu không phải Dịch ca ca, như vậy cũng chỉ có thể là Mị Ảnh ca ca.

Sức ăn rất sụt giảm, một tháng qua, sự phụ nghiêm nhiên gầy đi một vòng, Trình Thu sinh lòng không nỡ.

Tại sao phải như vậy lần qua lần lại chính mình, vì cái gì rõ ràng là tưởng niệm, còn muốn miễn cưỡng bản thân không gặp lại?

Sự phụ nói, để cho Mị Ảnh ca ca rời đi, là vì để y thở dốc, chẳng lẽ đợi tại bên người sự phụ, sẽ làm Mị Ảnh ca ca không cách nào hô hấp?

Trình Thu trong nội tâm có thiệt nhiều thiệt nhiều nghi vấn, lại không có người có thể giải.

Hôm qua, sự phụ ngã bệnh, nằm ở trên giường, liền ngay cả khí lực đứng dậy cũng không có.

Trình Thu vận dụng hết sở học của mình ở bên người Giản Phàm, vì hắn lấy thuốc, rồi nấu thuốc, hôm qua bề bộn trước sau, trong chốc lát lau mồ hôi, trong chốc lát đổi khăn ướt hạ nhiệt độ, lần qua lần lại đến quá nửa đêm, nhiệt độ phòng người mới dần dần xu thế hòa hoãn.

Hao hết khí lực đưa hắn nâng dậy, từng miếng từng miếng bón cho hắn, Giản Phàm nửa tỉnh nửa mê vịn vịn chỉ mở miệng một chút, một chén được thấy đáy, nhưng hơn phân nửa được đều rơi tại vạt áo trước.

Vặn khô khăn chà lau một thân ô dục của Giản Phàm, đột nhiên, Giản Phàm bắt lấy tay Trình Thu, nhúu mày, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy ra, hạ xuống trên gối.

Mị Ảnh..... Mị Ảnh..... âm thanh nỉ non, trong lời nói nồng đậm tưởng niệm làm Trình Thu một phen xót xa, ướt hốc mắt.

Sự phụ bởi vì y nhận hết tra tấn, lúc này Mị Ảnh ca ca lại đang làm gì đây?

Y, có từng nhớ tới sự phụ không?

52. Chương 52

Tối nay là ngày trăng tròn, Mị Ảnh một đêm tâm thần có chút không tập trung, trái tim không hiểu sao cứ nhảy lên một nhịp lại một nhịp, làm y bất an không yên.

Trăng tròn to như mâm ngọc gần trong gang tấc, y dựa bên cửa sổ, ngửa đầu ngắm trăng rằm, thần sắc như có điều suy nghĩ, nửa canh giờ đã qua, y vẫn là không thay đổi tư thế, con người đen kịt nhìn không ra đang nghĩ cái gì.

Bên ngoài rừng cây một hồi bạo động, tính cảnh giác nổi lên, nhưng khi y ngửi ra hương vị quen thuộc, thở dài một hơi.

Là ta. Quỷ Ảnh theo chỗ tối đi ra, gầy gầy lá cây trên người.

Ta biết. Ở đó làm cái gì?

Không có. Cười thoai thác, Quỷ Ảnh đến gần, đứng dựa vào khung cửa, hai người một trong một ngoài, Lâu như vậy không có trở về, còn thích ứng cuộc sống trong nội cung không?

Mị Ảnh rủ mày, Hoàng Thượng chịu tha thứ cho ta không từ mà đi, đã làm ta thập phần cảm kích, không có gì thích ứng hay không thích ứng, nơi này..... mới là nơi ta hẳn nên ở lại.

Từ bên người Giản Phàm thoát đi, đêm hôm đó y ngựa không dừng vó chạy đến hơn mười dặm đường, rất sợ Giản Phàm sau khi tỉnh lại sẽ đi tìm y, liên tục đi đến ba ngày ba đêm, không có nhắm mắt nghỉ ngơi, đi vào Viêm Di Quốc, Mị Ảnh không biết nơi nào mới là nơi an toàn nhất, chỗ mà cả đời sẽ không bị Giản Phàm tìm thấy, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ còn lại Hoàng thành canh gác sâm nghiêm.

Sau tại ngoài Hoàng cung ngẫu nhiên gặp Quỷ Ảnh, Quỷ Ảnh nói với y rằng Hoàng Thượng đã tìm y rất lâu, lần này y trở về khẳng định long tâm Hoàng Thượng cực kỳ vui mừng.

Quả đúng như vậy, Hoàng Thượng bất kể y không chào mà đi đắc tội hấn, lệnh y ở chỗ tối bảo vệ Bạt Thác Vô Nhược đã mang thai mấy tháng. Nói cũng kỳ quái, lúc trước liếc thấy tròng diện Hoàng Thượng cùng Bạt Thác Vô Nhược ân ái mà buồn bực đã biến mất vô tung, chỉ còn lại bình tĩnh, như đá rơi giữa hồ, rung động qua đi, mặt hồ liền lặng sóng.

Tĩnh lặng tự nhiên giống như là cái gì cũng không phát sinh qua.

Ngày ấy sau khi chạm mặt, quả thật không có gì chứ? Quỷ Ảnh ám chỉ chính là ngày Mị Ảnh lên vào Hoàng cung, lại thiếu chút nữa bị hấn ám phiêu gây thương tích.

..... Quả thật cũng không tệ lắm, lần đầu tiên, ta cảm thấy khoái hoạt phát ra từ nội tâm.

Đã như vậy, sao đột nhiên nghĩ muốn trở lại? Quỷ Ảnh nghi hoặc hỏi lại.

Ngửa đầu, ánh mắt lại lần nữa nhìn trở lại phía trăng tròn, nói: Dù khoái hoạt đến thế nào, cũng không có khả năng vĩnh viễn không lo nghĩ.

Nếu như y không trốn đi, cuối cùng có một ngày y sẽ bị Giản Phàm bức tử, chỉ có tâm chết lặng, tâm chết, ở bên cạnh hấn mới sẽ không cảm thấy thống khổ, đó là phương thức giải thoát duy nhất, tại lúc tâm không chết lặng trước kia, y mỗi ngày thống khổ không chịu nổi, không cách nào thở dốc.

Những ngày này, người rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Người muốn biết?

Từ trước kia đến bây giờ, ta vẫn cảm thấy chúng ta là một thể, chúng cùng nhau phục sự Hoàng Thượng cũng đã rất nhiều năm, cùng một chỗ tác chiến, bảo vệ Hoàng Thượng xuất sinh nhập tử rất nhiều lần, cùng chung hoạn nạn, ta và người không chỉ là đồng bọn, cũng là bằng hữu. Chuyện của người, ta tự nhiên cũng muốn biết rõ.

Mị Ảnh động dung. Y vẫn cho là trong Hoàng cung y là cô tịch, lại không nghĩ rằng, Quỷ Ảnh dùng tâm tình như vậy để nhìn nhận tình nghĩa giữa bọn y.

Giống như đáp lại cảm giác của Quỷ Ảnh, y toàn bộ nói ra, bao hàm cả việc trúng độc cũng không tị hiềm đối với hần thổ lộ hết, một khắc đồng hồ trôi qua, y mới nói rõ hết cảm giác dây dưa lần lượt thay đổi cùng Giản Phàm.

Như vậy, hiện tại tâm tình của ngươi? Nghe xong lời của y, Quỷ Ảnh hỏi lại y một câu.

Ta..... Ấp a ập ứng, Mị Ảnh nói không nên lời.

Cho rằng sau khi né tránh được Giản Phàm, y sẽ dễ chịu hơn, y sẽ không lúc nào cũng cảm thấy khó thở, bức bách đến hít thở không thông, y cho là y có thể tự do tự tại, không giống bị trói buộc hai cánh, không thể sải dang.

Buồn cười cho rằng như vậy, nhưng, sau khi né tránh Giản Phàm, y ngược lại bị trói buộc, sợ dây vô hình vây hãm cột chặt y, mệt chết đi..... rất mệt mỏi.

Thiếu tiêu dung ẩm áp đã thành thói quen, thiếu hương vị quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, tựa hồ trở nên không giống với lúc trước, không cách nào thống khoái cười, thống khoái sinh khí, khuôn mặt như bị đắp lên một chiếc mặt nạ, trói buộc toàn bộ biểu lộ của y dưới lớp mặt nạ, toàn thân không được tự nhiên.

Ở bên cạnh hần, ta thở không nổi, thoát khỏi hần, ta ngược lại không giống chính mình. Mị Ảnh hoảng thần, nói.

Mị Ảnh, nghe ta một câu, ta cho rằng ngươi hay là đừng rời bỏ hần, một ngày nào đó, ngươi hay là trở lại bên cạnh hần, bởi vì ngươi chịu không nổi cuộc sống trong nội cung, ngươi sẽ nhận nhận không được cuộc sống không có hần.

Cái này mới có thể? Thật sự sẽ có ngày nào đó?

Mị Ảnh thập phần mờ mịt, mờ mịt đến nửa điểm đầu mỗi cũng không có.

Ngươi hảo hảo ngẫm lại a. Thở dài một hơi, Quỷ Ảnh kính tự rời đi, bỏ lại y lòng tràn đầy suy nghĩ.

Làm sao vậy? Y là làm sao vậy?

Trong ngực, giống như bị người tước đi một khối lớn, cố gắng như thế nào cũng đều thấy không đủ.

Quỷ Ảnh muốn y ngẫm lại, nhưng bất luận nghĩ như thế nào, y như trước không tìm ra được nửa điểm manh mối, chỉ cảm thấy trong ngực tựa hồ thiếu khuyết cái gì, mà y tựa hồ rơi đánh rơi tại nơi nào đó.

Mị Ảnh ngưng thần đến nửa đêm, lung tung suy nghĩ lại không nghĩ ra nguyên do, nhắm mắt cũng ngủ không yên. Vì tìm một chút chuyện này làm, y kính tự đi vào trong cung điện của Hoàng Thượng, ẩn trong chỗ tối, bảo vệ Bạt Thác Vô Nhược đã hoài thai nhiều tháng.

Trong phòng không chỉ có chỉ có một mình Bạt Thác Vô Nhược, Hoàng Phủ Duật cùng y cùng giường chung gối, ôm lấy thân thể của y, làm y dựa vào trước ngực mình.

Bực này tràng cảnh khơi gợi lên trí nhớ của Mị Ảnh, trong trí nhớ giống như cũng có một người như vậy, giống như ôm trân bảo, ôm lấy y, làm y an tâm chìm vào giấc ngủ, ngực của hần rất ấm, lồng ngực rất nóng. Tình cảm mãnh liệt qua đi luôn yêu mến vuốt ve phần lưng của y, đùa nghịch y.

Nhớ tới người nợ, chỉ một thoáng, tâm Mị Ảnh bị vụn đến đau.

Nhớ hần...quá, nhớ...rất nhớ...muốn gặp lại hần một lần. Nhưng, y đã thề trong tâm, cả đời sẽ không gặp lại, sẽ không gặp lại

Bốn chữ này như một tảng đá lớn đè nặng y, đến không dậy nổi.

53. Chương 53

Hoàng Phủ Duật mang binh đánh Da Luật Quốc chiến thắng mà trở về, nhân dân toàn thành chen chúc trên đường lớn hoan nghênh.

Mọi người đều đắm chìm trong niềm vui thắng chiến, lại không biết nguy cơ đã ở dần dần tới gần.

Thích khách của Da Luật Quốc âm thầm lẻ vào trong Hoàng thành, tại lúc lâm triều, một phen ám phiêu vạch phá không trung, hướng Hoàng Phủ Duật công kích, may mắn Quỷ Ảnh nhanh tay lẹ mắt đánh rớt, thân hình hộ tại trước mặt Hoàng Phủ Duật.

Hộ giá! Nhanh lên, hộ giá! Chúng thần khủng hoảng lớn tiếng thì thầm.

Mị Ảnh đi theo Cẩm y vệ vào trong Đại điện, đao kiếm nổi lên bốn phía, bắt đầu áp chế ý đồ lợi dụng khoảng trống mà đánh lên Hoàng Phủ Duật của ba tên thích khách, tình thế rất nhanh đã bị trấn áp xuống, thích khách không địch lại Quỷ Ảnh cùng Mị Ảnh hai người, ở thế hạ phong.

Bắt giữ thích khách, chúng thần hồi sức.

Hoàng Phủ Duật đột nhiên một tiếng hét vang lên, một thân ảnh màu trắng xẹt qua, đoàn người còn chưa thấy rõ, đã thấy Bạt Thác Vô Nhược té trên mặt đất, khoe môi chảy ra tơ máu.

Nguyên lai còn có một tên thiệp khách trốn tại trên mái hiên, xem thời cơ hành thích, lại bị Bạt Thác Vô Nhược tinh mắt nhìn thấy, lấy thân thể làm tấm chắn, bỏ nào thân nghênh tiếp một kiếm đánh lên.

Mị Ảnh lại lần nữa rút đao, nhảy lên diêm trụ, ở giữa không trung huy kiếm đâm tới, cuối cùng bị thích khách tìm được cơ hội bỏ chạy, y và Quỷ Ảnh vội vàng đuổi theo, một đường đánh nhau đến ngoài cung điện, y và Quỷ Ảnh liên thủ chế địch, không đến vài chiêu liền bắt được thích khách.

Lại lần nữa trở lại đại điện, đã thấy Hoàng Phủ Duật ôm lấy Bạt Thác Vô Nhược đang mê man, vẻ mặt cực kỳ bi ai, đối với đại thần dưới điện tức giận nộ quát hô: Mấy tên thùng cơm này! Còn phát gốc cái gì! Còn không nhanh đi gọi Thái y! Thái y nhanh lên!

Thái y rất nhanh sẽ tới, Hoàng Phủ Duật lệnh giải tán mọi người, ngồi xuống ôm lấy Bạt Thác Vô Nhược không biết là sinh hay tử trở lại trong phòng, Mị Ảnh cùng Quỷ Ảnh theo đuôi cùng đến. Đợi bên ngoài Mị Ảnh mơ hồ nghe thấy Thái y nói: Đại nhân cùng hài tử, chỉ có thể cứu một.

Đột nhiên, là một đoạn tĩnh lặng kéo dài.

Mị Ảnh cho rằng Hoàng Thượng sẽ chọn cứu Bạt Thác Vô Nhược, dựa vào mức độ yêu thương sâu sắc của Hoàng Thượng dành cho Bạt Thác Vô Nhược, mất đi y, tuyệt đối sống không bằng chết, nhưng, giây tiếp theo trong phòng vọng ra thanh âm thuộc về Hoàng Phủ Duật: Trẫm, lựa chọn hài tử.

Y và Quỷ Ảnh hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên nghi hoặc hai người đều giống nhau.

Như thế nào? Hoàng Thượng sao nào buông tha cho Bạt Thác Vô Nhược?

Hài tử sau khi sinh ra, Bạt Thác Vô Nhược lâm vào hôn mê, không tỉnh lại, mỗi ngày mỗi đêm, Mị Ảnh canh giữ ở ngoài phòng đều biết, Hoàng Thượng từng đêm đều đi vào trước giường, ngắm nhìn khuôn mặt y, trong mắt trống rỗng vô thần, thường thường ngồi xuống chính là suốt cả một đêm.

Dần dần, Hoàng Phủ Duật cũng không nghe đến chính sự và phê chuẩn công việc, cả ngày ôm Bạt Thác Vô Nhược, như là đã thất tâm, không có linh hồn, Mị Ảnh nhìn thấy cảnh tượng này, chưa xót bóp lên khoang mũi, vì Hoàng thượng si tình mà trong lòng chưa xót.

Cho dù Bạt Thác Vô Nhược vẹn vẹn chỉ là hôn mê bất tỉnh, nhưng cứ như vậy mà tiếp tục, khó bảo toàn y sẽ không bởi vì dinh dưỡng bổ sung không đủ mà sinh mệnh suy yếu, rồi sẽ.....

Mị Ảnh không cách nào tiếp tục nghĩ nữa, y thuật Thái y trong nội cung không đủ, căn bản không cách nào nhanh chóng cứu chữa Bạt Thác Vô Nhược, Mị Ảnh biết rõ, trên đời này duy nhất chỉ có một người là có thể trị cho Bạt Thác Vô Nhược.

Có một người như vậy, có thể cứu Bạt Thác Vô Nhược.

Nhưng nhưng.....

Đã nói không gặp gỡ, nếu như lần này gặp lại, nói không chừng rốt cuộc không cách nào tránh khỏi hấn, nói không chừng cả đời sẽ bị trôi buộc bên cạnh hấn, sau đó vĩnh viễn làm một thể thân.

Cái này một mạch trì hoãn chính là mười ngày, Hoàng Phủ Duật tinh thần càng lúc càng không tốt, ba bữa cơm không như bình thường, chúng thần không quen nhìn hấn vì Bạt Thác Vô Nhược mà không đếm xỉa đến việc lâm triều, nhiều lần tẩn kiến khuyển răn.

Hoàng Phủ Duật giận dữ, sắc mặt vẻ lo lắng đuổi bọn họ rời đi.

Nhất danh đại thần vừa bị Hoàng Phủ Duật mắng chửi nan kham rời đi, Mị Ảnh đứng tại cửa ra vào, trầm tư.

Quay đầu lại ra nhìn qua, chỉ thấy Hoàng Phủ Duật ghé vào mép giường, đầu ngón tay mê mẩn lưu luyến khuôn mặt tái nhợt của Bạt Thác Vô Nhược, mấy ngày này lần qua lần lại, hấn cơ hồ gầy đi một vòng lớn, bóng lưng thoát nhìn sớm đã không cường tráng giống ngày thường, thân thể đơn bạc, đi đứng đều lay động không yên, như là giây tiếp theo sẽ té xỉu.

Nắm chặt quyền, nội tâm lâm vào giao chiến.

Vô Nhược, tỉnh lại nhìn xem Trầm được không? Trước kia đều là Trầm không đúng, là Trầm không tốt, là Trầm đối với người quá tàn nhẫn vô tình, Trầm biết sai rồi, người liếc nhìn qua Trầm được không? Xem như trẫmta xin người..... Ta xin người..... Vô Nhược, Vô Nhược.....

Từng tiếng khản cầu truyền vào trong tai Mị Ảnh, trong nội tâm bị cảm giác áy náy quẩn triền thật không dễ chịu, nhắm mắt.

Nên.....nói? Rốt cuộc có nên nói hay không.....

Trầm không cần phải làm Hoàng đế..... Hoàng đế không tốt..... Trầm chỉ cần người hảo hảo còn sống, để cho Trầm mỗi ngày ôm người là đủ rồi..... Trầm nguyện ý vứt xuống đế vị..... Vô Nhược.....

Ngẩng đầu, Mị Ảnh cước bộ trầm trọng tiến vào nội thất, do dự một chút, mở miệng nói nhỏ: Hoàng Thượng

Hấn cũng không quay người, ngữ khí lạnh như băng: Ngay cả người cũng muốn hướng Trầm nói lý sao?

Không, không, không phải..... Hoàng Thượng..... Cái này

Người muốn nói cái gì?

Hít sâu một hơi, bất cứ giá nào cũng phải nói: Thuộc hạ..... Cho rằng trên đời này còn có một người có thể cứu Bạt Thác công tử. Y không thể lại như vậy vì tư lợi mà bỏ qua, thuở nhỏ nếu không có Hoàng Thượng thu lưu y, y sớm đã chết đói đầu đường, Hoàng thượng đại ân đại đức, cho dù y hy sinh một cái mạng đến bồi cũng không đủ để trả hết nợ ân huệ.

Hiển nhiên Hoàng Phủ Duật không tin lời y nói, Mị Ảnh, người dừng lấy Trầm ra vui đùa. Những ngày này, Trầm từ dân gian mời vô số đại phu vì Vô Nhược chẩn bệnh..... Mà đại phu nào cũng đều nói y bệnh này là trị không hết.....

Mị Ảnh đi lên phía trước vài bước, Không, Bạt Thác công tử tánh mạng có thể cứu! Trên đời này..... Chỉ có 'người kia' có thể cứu Bạt Thác công tử.

Hoàng Phủ Duật trầm mặc, thoáng cái mới nói: Người người nói đến kia là ai?

Người nọ là thần y, ẩn cư tại thâm sơn, cho nên là thỉnh Hoàng Thượng tự mình lên núi gặp hấn. Chỉ có như vậy, Bạt Thác công tử mới có cơ hội cứu mạng.

54. Chương 54

Những ngày sau này nhanh quá, cách lúc y rời đi, đã hơn một tháng rồi.

Giản Phàm dần dần thích nghi với khoảng thời gian không có y bên cạnh, mặc dù rất đau nhức rất buồn bực, nhưng đợi chết lặng qua đi, sớm đã biến thành không còn cảm giác.

Hiện tại, chỉ cần chờ mình hoàn toàn tê dại, nhức nhối cái gì, đau thương cái gì cũng sẽ không nhiều loạn được nữa, lại càng không giật mình tỉnh dậy giữa đêm khuya thanh vắng nữa, sau đó vươn tay vuốt ve vị trí trống rỗng bên cạnh, cảm giác cô tịch mãnh liệt trào lên.

Cái gì cũng sẽ không có..... Sẽ không.

Ồm đau giằng co hơn nửa tháng, thật vất vả khôi phục chút ít, rốt cục có thể không cần người nâng mà tự mình xuống giường.

Hôm nay, hắc bảo Thu Nhi đi hái dược thảo, nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, cũng nên xuống núi thay người xem bệnh.

Mới xuống giường rót chén nước nhuận hầu....

Bên ngoài truyền tiếng bước chân, cũng không phải là Thu Nhi, hắc tĩnh tâm, thụ nhĩ lắng nghe, mơ hồ nghe thấy ngoài cửa có tiếng nói rất hợp lúc vang lên

Hắn thật có thể cứu Bạt Thác Vô Nhược? Nam nhân thanh âm trầm thấp.

Người bên kia giảm thấp âm điệu trả lời: Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, dựa vào y thuật của hắn, nhất định có thể làm cho Bạt Thác công tử thoát ly hiểm cảnh.

Vừa nghe thấy, Giản Phàm khiếp sợ đến đánh rơi chén nước xuống đất lúc nào đều không biết.

Như thế nào? Như thế nào lại là y?

Y tới chỗ này làm cái gì? Chẳng lẽ là y quyết định về bên cạnh hắn sao?

Không! Không có khả năng!

Lúc trước rời đi, lời của y kiên định như vậy, Giản Phàm tự biết chính mình phi thường hiểu Mị Ảnh, nếu không có việc gì trọng đại, y là tuyệt đối không cùng hắn gặp mặt.

Cửa gỗ bị gõ lên, Giản Phàm tận lực không lên tiếng.

Có người ở đó không?

Giản Phàm nín chặt ngón tay, đặt tại trên bàn vuông, khuôn mặt thống khổ cùng giấy dựa.

Đừng trở lại, đừng làm cho ta thấy người, nếu lại để cho ta nhìn thấy người, ta sợ ta sẽ quan ngừng được tưởng niệm trong đầu, mạnh mẽ đoạt lấy, đem người cướp về từ chỗ người khác, cả ngày lẫn đêm đều bóp cổ người, khiến người không thể hô hấp được.

Có người ở bên trong không?

Giản Phàm nhắm mắt, hô hấp mấy lần, vững vàng mở miệng: Là ai?

Trẫm là Hoàng đế Viêm Di Quốc.

Viêm Di Quốc..... Là nam nhân lúc trước Mị Ảnh ái mộ, vì nam nhân này mà tại trong lòng ngực của hắn khóc thê thảm.

Nguyên lai, là trở về bên cạnh nam nhân này. Quả nhiên, qua một năm, Mị Ảnh vẫn là quên không được hắn, vẫn là yêu thương hắn.

Trong ngực Giản Phàm như bị đánh một cái.

Mị Ảnh mang Hoàng đế tới nơi này có dụng ý gì?

..... Khoe khoe? Hay là kín đáo nhắc nhở hấn không nên có ý nghĩ không an phận? Giản Phàm mờ mịt, hấn đoán không ra tâm tư Mị Ảnh.

Trẫm là Hoàng đế Viêm Di Quốc.

..... Trở về đi. Giản Phàm lạnh giọng phúc đáp.

A?

Trở về.

Trẫm là Hoàng đế, chỉ cần người chịu theo Trẫm trở lại Hoàng cung một chuyến, người muốn bao nhiêu vàng bạc tài bảo Trẫm cũng có thể cho người.

Ta không cần những thứ đặt ngoài thân đó. Trở về đi.

Người đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Hoàng Thượng! hạ giọng, Hoàng Thượng, vì Bạt Thác công tử, xin Ngài nhẫn nại chút nữa.

Hoàng đế trầm mặc không nói lời gì nữa, chốc lát qua đi, trong lời nói có một tia cầu khẩn rõ ràng, Ta van người, Trẫm cần y thuật của người cứu một người.

Cứu..... người?

Giản Phàm có chút kinh ngạc, phát giác chính mình tựa hồ là hiểu sai ý, lúc này mới không có lần nữa lệnh đuổi khách. Cứu ai?

Cứu ai?

Người trọng yếu nhất.....của Trẫm.

Ái nhân?

Đúng vậy. Hoàng đế dùng giọng điệu kiên định trả lời.

Mị Ảnh? Mị Ảnh là cái gì của hấn? Giản Phàm thiếu chút nữa mở miệng hỏi lại, lời nói đến cổ họng, cứng rần nuốt xuống, Mị Ảnh y trở lại bên cạnh người sao?

Mị Ảnh?

Y không phải trở lại bên cạnh người sao?

Chần chờ một chút, Phải.

Vậy y có khoẻ hoạt không?

Rời đi hấn, có hảo hảo mà hít thở hay không?

Nội tâm Giản Phàm có rất nhiều vấn đề muốn biết, có quan hệ với Mị Ảnh, y có vui sướng không, y có hạnh phúc không, y có hay không..... Có hay không một chút nhỏ hối hận không, hối hận vì đã rời khỏi hấn, hấn muốn hỏi, tất cả vấn đề mà hấn nghĩ đều muốn nói ra.

Nhưng hấn không dám.

Thật đáng cười, lớn tuổi như vậy, lại vẫn cảm thấy sợ hãi.

55. Chương 55

Nội tâm Giản Phàm có rất nhiều vấn đề muốn biết, có quan hệ với Mị Ảnh, y có vui sướng không, y có hạnh phúc không, y có hay không..... Có hối hận một chút không, hối hận vì đã rời khỏi hấn, hấn muốn hỏi, tất cả vấn đề mà hấn nghĩ đều muốn nói ra.

Nhưng hắn không dám.

Thật đáng cười, lớn tuổi như vậy, lại vẫn cảm thấy sợ hãi.

Phải không..... Thật sự là quá tốt. Đủ rồi, vậy là đã đủ rồi, chỉ cần y khoát hoạt không có gì lo lắng, đối với hắn mà nói đã là một tin vui rất lớn rồi. Giản Phàm đơn đau giấu đi tia đậm cười bên khóe miệng. Vào đi

Vừa mới nói xong, một nam tử nhất danh khí vũ hiên ngang giẫm chặn tại chỗ mà vào, Mị Ảnh trốn bên cạnh cửa, cũng không theo tiến vào, Giản Phàm nhìn thấy cạnh cửa lộ ra mũi giày, thần sắc ảm đạm, lập tức lại biến mất, lộ ra tươi cười nghênh đón Hoàng đế.

Mời ngài.

Sau khi Hoàng đế nhập tọa, hắn đi thẳng vào vấn đề nói tới yêu cầu của lần này tới đây, cự tế mĩ di đem bệnh trạng của người nọ nói đến thấu trắc, cái này làm Giản Phàm nhớ tới khi vừa gặp Mị Ảnh, trên người y có kì độc, dò xét minh bạch xong, Giản Phàm càng thêm xác định, đáp ứng Hoàng đế tuyệt đối sẽ vì hắn cứu người.

Chỉ là, hắn có...khác yêu cầu.

Độc này cũng không khó giải, nhưng người giải được độc này lại ít càng thêm ít.

Ý đại phu, là đồng ý cứu người? Hoàng đế cuồng hỉ.

Ai nói ta nguyện ý cứu người? Ta không phải người tốt, cũng không vô duyên vô cớ làm không công. Người tốt — hắn đã làm đủ rồi.

Ý của ngươi là.....

Muốn ta cứu ái nhân của ngươi? Được, nhưng cần lấy Mị Ảnh trao đổi.

Hắn hay là quên không được Mị Ảnh, hay là không cách nào trơ mắt nhìn y lại một lần nữa rời đi.

Mị Ảnh, ta nói rồi, chờ ngươi hít thở xong, ta sẽ tìm ngươi trở về, ở lại bên cạnh ta.

Một tháng, đã đủ lâu.

Thật sự quá lâu quá lâu.

Nếu như là thuộc về hắn, hắn sẽ đoạt lại, nếu là không thuộc về hắn, dù cho dùng hết các thủ đoạn ti tiện, cũng muốn đoạt lấy. Nếu như làm người tốt phải chịu tội như vậy, phải chấp tay để người mình để ý ra đi, phải khoét ra những tình cảm kia, làm cho lồng ngực của mình trống rỗng, phải một mình chịu đựng cô tịch, Giản Phàm hắn không muốn làm người tốt.

Không bao giờ... như vậy nữa.

Đi vào Hoàng cung Viêm Di Quốc, bức ra chất độc còn ẩn núp trong cơ thể Bạt Thác Vô Nhược.

Hoàng đế vui mừng nhường mảy mà kề sát vào mép giường. Khi nào thì y thanh tỉnh?

Ta chỉ là giúp y trừ độc, đem độc tố trong cơ thể bài trừ, có thanh tỉnh hay không phải xem ý chí của y. Nếu ý chí muốn sống của y bạc nhược, tự nhiên sẽ không tỉnh lại.

Đơn giản thu thập công cụ, Giản Phàm xoay người hỏi: Y ở đâu?

..... Ngoài cung.

Giản Phàm nhẹ gạt đầu, kính tự bước đi thông thả rời đi, đẩy cửa ra, Hoàng đế lại gọi lại: Mời người đối xử với y tử tế! Còn có phiên người nói cho Mị Ảnh, Trầm vĩnh viễn hoan nghênh y trở về bên người Trầm. Nghĩ đến, hắn là biết quan hệ giữa hắn cùng với Mị Ảnh, xem ra, Hoàng đế không phải kẻ ngốc.

Không có cơ hội này đâu. Ta, vốn là không có ý định giúp cho người. Nhưng, người dù sao cũng chiếu cố y mười năm, ta thay y nói lời cảm tạ, từ nay về sau, y và người không còn có quan hệ.

Đi ra khỏi Đại môn của Hoàng cung, bên ngoài cửa cung cách đó không xa gặp được y.

Y ngửa đầu, không biết đang nhìn cái gì, nhìn đến một bên mặt, làm cho Giản Phàm không khỏi hoài niệm. Từng bước một tới gần, y tựa hồ phát giác Giản Phàm tới gần, nghiêng đầu, nhìn thấy mặt hắn, cũng không làm ra bất luận biểu lộ gì.

..... Mị Ảnh.

Muốn đi đâu? Y quay người lại, dùng bóng lưng đối mặt hắn.

Nhà của người.

Cái gì?

Đến nhà của người, gặp cha mẹ người.

Trong xe ngựa, là nặng nề kéo dài.

Mị Ảnh một tay nâng hạ, kéo bức màn, đem ánh mắt dừng lại tại phong cảnh bên ngoài, không có để ý tới cùng Giản Phàm đang ngồi trong xe ngựa.

Xa phu bên ngoài ở trên đầu xe điều khiển.

Quay đầu. Y đột nhiên mở miệng.

Giản Phàm sững sờ, lập tức trả lời: Không được.

Ta cùng bọn họ không có gì để nói. Mị Ảnh cũng không đem ánh mắt rời khỏi phong cảnh, dùng giọng điệu không thể dừng dừng hơn để nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên Mị Ảnh chủ động nói chuyện trong mấy ngày nay, sau khi trở lại bên cạnh hắn, biểu hiện Mị Ảnh thập phần bình tĩnh, Giản Phàm cùng y nói chuyện, y không phải làm như không nghe thấy, nhưng chính là lạnh lùng Ân một tiếng.

Đối với việc bị trở thành điều kiện trao đổi mà trở lại bên cạnh Giản Phàm, y cũng không tỏ vẻ gì, mà Giản Phàm tự nhiên cũng không rõ nội tâm của y nghĩ gì.

Bọn họ là người nhà của người.

Người nhà? Y cười nhạt, Thôi đi. Nếu như năm đó bọn họ từng lo lắng khi thấy ta mất tích, sớm nên phái người lên đường tìm hiểu, ta tại chỗ bị lạc lang thang hai ngày, đợi ai cũng không thấy đến.

Ta tin tưởng bọn họ có nỗi khổ tâm.

Mị Ảnh không nói thêm gì nữa, con người nhìn ra ngoài cửa sổ phiêu miểu bất định

56. Chương 56

Ta nghe Hoàng Thượng nói rồi. Đêm đó, Quỷ Ảnh sau khi biết được tin tức, lập tức đuổi tới phòng của y. Người biết?

Người phải trở về với hắn?

Cái này là trao đổi với tính mạng của Bạt Thác Vô, ta..... bị bắt đắc dĩ.

Bị bắt đắc dĩ.....

Không phải do chính mình, mạng của y là thuộc về Hoàng thượng, Hoàng thượng đưa y ra làm điều kiện trao đổi, y không có cách nào nói 'không'.

Xe ngựa trên đường nhỏ trong rừng cây đi nhanh, trong xe vẫn là một đoạn yên tĩnh kéo dài, không khí ngưng kết buồn bực, trầm trọng đè lên lòng người.

Mấy canh giờ sau, xe ngựa ngừng tại trước một tòa đại trạch, mấy tháng trước Mị Ảnh đã từng đi vào nơi này.

Vừa xuống xe ngựa, bên ngoài gia nô đang quét rác lập tức chấp tay, Giản đại phu, ngài tìm đến lão gia, phu nhân sao? Tiểu thiếu gia? Hắn hướng sau lưng Giản Phàm quan sát, liếc thấy khuôn mặt Mị Ảnh, sắc mặt khê biến. Dịch.... thiếu gia.....

Không, y không phải Dịch Nhi, đừng nhầm lẫn. Còn Thu Nhi, ta để nó lại trên núi đọc sách.

Mị Ảnh rũ mi. Đừng nhầm lẫn..... Như vậy Giản Phàm đã từng nhầm qua y và Trình Dịch?

Phiền toái mang bọn ta đi vào.

Người hầu liên tục gật đầu, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt chần chờ dò xét Mị Ảnh. Thực, thực sự rất giống..... Quả thực là cùng một khuôn mẫu mà in ra.....

Mị Ảnh lãnh nhãn nhìn hắn, gia nô sợ tới mức vội vàng dời ánh mắt.

Nhưng là, làm cho người ta cảm giác lại bất đồng hẳn, người này lạnh quá a.

Bước đi thông thả tiến nhập chủ phòng trong đại sảnh, gia nô thỉnh bọn họ an tọa, Ta đi gọi lão gia, phu nhân, Giản đại phu cùng..... vị khách nhân này trước đợi một chút. Dò xét Mị Ảnh một lần cuối cùng, hắn nhanh chóng bước vào trong phòng.

Mị Ảnh xoay người đem đại sảnh đánh giá qua một lần.

Y quả nhiên từng sống tại nơi này a, nơi này làm cho người ta cảm giác rất quen thuộc.

Giản Phàm dựa tới hỏi y làm sao vậy, Mị Ảnh lãnh đạm không để ý đến hắn, vượt qua hắn bước ra toà nội viện, bước trên đường đá rộng rãi cứng ngắc, tựa hồ lại trở nên có chút không giống, trong ấn tượng của y mặt đất vốn là do đá vụn trải thành, có một hài tử từng ở chỗ này té ngã, trên mặt bùn đất dính đầy, máu tươi xúc mục kinh tâm(nhìn thấy mà giật mình) trên trán nhỏ xuống.....

Tưởng tượng đến trái tim lại đau đớn.

Đứa bé kia đúng là Thu Nhi a. Như lời nó nói, nguyên lai bọn họ thật sự là thân huynh đệ, chính mình lúc ấy lại vẫn lạnh lùng phủ nhận trách cứ.

Quay người, đi vào một mảnh rừng bóng cây um tùm. Chỗ nào đây? Chỗ kia có một đại thụ? Chỗ này có một tòa trì? Tròng cảnh rõ ràng quen thuộc, nhưng lại dẫn theo điểm lạ lẫm.

Cực lạ lẫm.

Mị Ảnh. Một tiếng kêu kéo suy nghĩ y lại, y quay đầu, Giản Phàm đứng tại phía sau cách y không xa, bên cạnh còn có vị đang mặc hoa phục, là một phụ nhân đã qua tuổi năm mươi.

Phụ nhân đỏ hốc mắt, nước mắt tại vành mắt đảo quanh. Chẳng lẽ ngươi là..... Du Nhi?

Ta không phải. Mị Ảnh không hoảng không loạn phủ nhận.

Phụ nhân run rẩy chân đi tới vài bước, đứng trước Mị Ảnh, duỗi tay làm bộ muốn sờ y

Mị Ảnh thân thể cứng lại, nghĩ muốn lui ra phía sau vài bước, lại chậm chạp không nhúc nhích được thân thể.

Lòng bàn tay ấm áp sờ lên mặt của y, một cổ dây sống khó có thể ngăn cản trào lên trong lồng ngực của y, y không nhúc nhích được, vô pháp động, mở to mắt, nhìn về phụ nhân đứng phía trước, nước mắt rơi đầy mặt mũi của nàng, tại đáy mắt nàng tìm thấy kích động cùng xấu hổ.

Du Nhi..... Du Nhi, con của ta a..... Phụ nhân đề thấp âm thanh nỉ non tại một khắc chiếm lấy trái tim của y, con người của y cũng khó khống chế cổ ấm áp trào lên, ẩm ướt, mơ hồ.

Nương..... Là nương, thanh âm này, âm điệu này, là nương a.

Mỗi khi vào đêm, bài hát ru bên tai dễ dàng y chìm vào giấc ngủ, là nương. Khi y đáy lòng bị thương, bị cha mắng, an ủi y, trấn an y, là hai bàn tay nương.

Ta Y không nói nên lời, khuôn mặt mầu thân trước mắt sớm đã bị nước mắt làm cho mờ mịt.

Đủ rồi..... Cái gì cũng không cần phải nói..... Trở về là tốt rồi..... Không có việc gì là tốt rồi..... Phụ nhân ôm y, cái ôm này phẳng phất giống như trong lúc chơi với không nơi nương tựa lập tức hiện ra một bến cảng cho y dựa vào, không hề có gió táp mưa sa, khổ đau cùng nhứt nhối cũng đã qua đi.

Nương.

Nghe được tin tức, mọi người Trình gia đang quản lý cửa hàng vôi vàng lập tức trở về.

Trong nháy mắt nhìn thấy Mị Ảnh, ngay cả đại nam nhân đã hiên ngang vượt qua bao sóng to gió lớn cũng nhin không được mà nổi giận, thế kêu gia nhân chuẩn bị thức ăn chiêu đãi đám người Mị Ảnh.

Trong lúc dùn, biết được hết thấy mười mấy năm qua của Mị Ảnh đã ra sao, lại đã trải qua những việc như thế nào, mặc dù Mị Ảnh vền vẹn chỉ kể ra mơ hồ, Trình thị nhưng một phen nước mắt ghen ngào.

Nghĩ mười mấy năm qua y nơi nơi chịu khổ, nàng liền vạ phần không dễ chịu, vốn nên như Thu Nhi bình thường khoái hoạt lớn lên, lại bởi vì một hồi ngoài ý muốn mà nhận hết khổ đau, tính tình đã từng sáng sửa, lại bởi vì sự thật tàn khốc mà thay đổi.

Con của ta a, ta xin lỗi, xin lỗi.

Trình Lệ vỗ vỗ vai nàng, tự nhiên trong đầu cũng nghĩ giống nàng.

Đợi ở đây vài ngày a, được không?

Mị Ảnh nghiêng đầu, Trình thị mắt ướt át, y không thể hung ác ngoan tâm cự tuyệt, chỉ có thể trầm mặc, vì vậy yên lặng nàng, Trình thị liền đem thành ngăm đồng ý, vui mừng nhướn mày.

Ta phải đi một chút để chuẩn bị gian phòng cho con nghỉ tạm.

57. Chương 57

Dùng cơm xong, Trình thị mang Mị Ảnh đến phòng.

Là gian phòng hồi nhỏ Mị Ảnh từng ở, bên trong bài trí bình thường, không hề được động qua một lần, mà ngay cả trang giấy hơn mười năm trước y luyện y viết chữ vẫn còn đặt tại trên mặt bàn, vài nét bút nghịch ngoạch lại khơi dậy trí nhớ của Mị Ảnh.

Phía trên là tên y cùng tên của Trình Dịch, không hiểu sao lại dẫn ra một trận chua xót.

Món đồ chơi bày đầy đất đều là.... đều là những đồ chơi hồi nhỏ y yêu thích không buông tay.

Sau khi lạc, ta từng đến phố đó tìm lại vài lần, lại luôn tìm không thấy người, sợ người đã chạy đi, hoặc là vạ nhất không cẩn thận làm sao, bởi vậy lại mang người hầu đến những trấn lân cận tìm kiếm, nhưng vẫn là..... Mỗi khi nương nhớ tới người, sẽ đến trong phòng đợi, tưởng tượng người còn đợi ở chỗ này, luyện viết chữ, vui đầu làm chuyện của mình.

Mị Ảnh bên cạnh nghe Trình thị ghen ngào nói, đưa tay sờ sờ mặt bàn bên cạnh, ngoài ý muốn phát hiện trên bàn nửa điểm tro bụi cũng không có, con người đảo qua diêm bích (*), không có tơ nhện, trong phòng chủ nhân nhiều năm chưa từng ở, nhưng lại thập phần sạch sẽ, chắc hẳn người này cố định thời gian sẽ có người tới quét sạch quần lý.

(*)Diêm bích:Phù điêu

Nguyên lai, y là hiểu lầm bọn họ, bọn họ có để y trong lòng, nếu không gian phòng sẽ không còn duy trì nguyên dạng như vậy, khi không biết rõ y sống hay chết.

Người lần này trở về, muốn ở lại bao lâu? Trình thị cẩn cẩn dực dực tha thiết chờ đợi hỏi thăm, không dám đem kỳ vọng của mình hiển lộ quá mức rõ ràng.

Ngập ngừng trong chốc lát, Mị Ảnh nói: Một thời gian, ta sẽ ở lại một thời gian.

Phải không? Trình thị lộ ra tiểu dung.

Tạm thời, y không có chỗ để đi, đã như vậy, để y ở lại một thời gian ngắn a, để y tạm thời hưởng thụ sự quan tâm thân tình, đã lâu không hưởng qua chút thân tình.

Người cùng Giản đại phu quan hệ là như thế nào? Lời nói xoay chuyển, chuyển đến trên người Giản Phàm, Mị Ảnh qua loa nói về chuyện cùng Giản Phàm, cũng không đem ái hận của hai người nói rõ ràng.

Trình thị nghe xong nghe, một bên là gật đầu, một bên là thở dài, Giản đại phu hần..... Cũng thật là đáng thương, ta cùng lão gia đều sâu sắc cảm giác được hần chịu rất nhiều thiệt thòi. Người còn nhớ rõ Dịch Nhi? Thấy Mị Ảnh gật đầu, Trình thị tiếp tục nói: Bọn họ đã từng là một đôi ái nhân, bất đắc dĩ trời cao tạo hóa trên người, Dịch Nhi bệnh tình không khống chế, qua thời thiếu niên, bắt đầu trở nên nghiêm trọng..... Cuối cùng, cuối cùng vẫn là buông tay nhân gian..... Nói không được mấy câu, Trình thị liền đỏ hốc mắt, cầm tú khăn chà lau lệ tại khóe mắt đích.

Giản đại phu trong tâm đau nhức, chỉ sợ là chúng ta không cách nào biết được a? Từ sau khi Dịch Nhi qua đời, hần đem chính mình nhốt tại trên núi, mai danh ẩn tích, thật lâu mới xuống núi một hồi thay người xem bệnh..... Ta cùng lão gia yên tâm, bất quá, cứ rần muốn đem Thu Nhi đưa đến bên cạnh hần học một chút y thuật, giải buồn cũng được, làm cho Giản đại phu có thể nghĩ thông..... Trình thị êm tai kể lại cuộc sống những năm gần đây của Giản Phàm.

Nghe thấy Giản Phàm sau khi mất đi Trình Dịch liền mất hồn cùng chán nản, có chút chua xót dâng lên trong cổ họng Mị Ảnh, nửa điểm cũng không thoải mái nổi, nước trà như một ly nước đắng nuốt vào bụng, giống như đang uống lấy tâm tình không dễ chịu hiện giờ.

Nghe ta nói như vậy, không biết có hay không làm người cảm thấy không vui.....

Không có việc này.

..... Người Giản đại phu..... Trình thị muốn nói lại thôi.

Người muốn nói cái gì?

Quan hệ của người cùng Giản đại phu cũng không phải là quan hệ bình thường giữa bệnh nhân cùng đại phu a?

Mị Ảnh có chút kinh ngạc, lại không nói chuyện.

Trình thị ra vẻ thoải mái mà cười cười, Ta là người từng trải, giữa người có ba động không tầm thường. Người cùng Giản đại phu có phải là có chỗ được không tốt? Hôm nay đến, không thấy các người nói chuyện lấy một câu.....

Ta hiện tại cùng hần đã không có quan hệ gì, nhưng muốn nói trắng ra, bất quá là dùng thân phận giao dịch cột vào bên cạnh hần thôi. Mị Ảnh lạnh lùng nói. Nếu không có Hoàng Thượng, nếu không vì cứu Bạt Thác Vô Nhược một mạng, nếu không y căn bản không có ý định tái xuất hiện trước mặt Giản Phàm.

Đừng nói như vậy, ta xem ra, Giản đại phu đối với người là nghiêm túc.

Đối với y là là nghiêm túc?

Bất quá là bởi vì người bên ngoài nói một câu, đã trừ phân nửa phần hận cùng bất lượng giả y đối Giản Phàm.

Tại sao lại thấy như vậy?

Mị Ảnh muốn hỏi, lại nói không ra.

Du..... Ta có thể giống như trước kia gọi người là Du Nhi không?

Sửng sốt một chút, Mị Ảnh không có cách nào khác nói không, nhẹ gật đầu xem như đáp ứng.

Du Nhi, Du Nhi..... Bất quá mới hô hai tiếng, lệ thủy như vỡ đê lại từ trong hốc mắt Trình thị ào ào chảy ra, qua một hồi mới bình phục hảo tâm tình kích động. Người biết, ta tại sao lại cùng người nhắc tới tình huống của Giản đại phu sau khi Dịch Nhi mấy đi không?

Chần chờ, Mị Ảnh lắc đầu.

Y không rõ Trình thị vì sao phải cùng nói những điều này, nhưng trong lời nói lại có cảm giác nồng đậm bất an bao phủ làm y không nghĩ tiếp tục nghe Trình thị nói.

Ta biết rõ các người hôm nay trở mặt, cũng biết rõ tâm ý Giản đại phu đối với người, có lẽ là ta nhiều chuyện, ta chỉ là muốn nói cho Du Nhi, người đừng giận, bởi vì..... Bởi vì Nắm chặt miệng chén, uống vài hớp trà, hòa hoãn tâm tình mới mở miệng nói: Bởi vì nường sợ Du Nhi sẽ ôm hối hận mà chết.

Một câu cuối cùng kia, tại trong tai Mị Ảnh rầm rầm rung động, thân thể giống như bị đánh một chưởng, không nhúc nhích được, y cứng còng thân thể, hơn nửa ngày mới tìm được thanh âm của mình, khí tức không yên nói: Người..... Ý của người, ta không rõ.

Năm tuổi năm đó, Dịch Nhi phát bệnh, chúng ta mời đại phu đến xem, đại phu nói đây là trời sinh mang bệnh, chỉ có thể kéo dài, không cách nào trị tận gốc..... Mà, Du Nhi cùng Dịch Nhi là huynh đệ sinh đôi, trong thân thể của người cũng có chứa bệnh căn di truyền

Mị Ảnh cắt đứt lời Trình thị, Nhưng ta đến bây giờ vẫn chưa có triệu chứng phát bệnh.....

Đó là bởi vì ta cùng lão gia nghe xong lời đại phu, cho người uống được thuốc trị hoãn phát bệnh, đại phu nói nhanh nhất ba năm, trễ nhất là hơn mười năm..... Người mất tích mười mấy năm qua, ta cùng lão gia đều nghĩ người đã phát bệnh mà không còn tồn tại nữa, mỗi khi nhớ tới người, chỉ có thể ôm người qua y phục mà thương tâm rơi lệ. Hơn mười năm sau, không nghĩ tới người đã trở lại, có thừa vui vẻ, ta cùng lão gia đã nói qua, tất yếu phải nói cho người biết bệnh tình, mặc dù không biết bao lâu sẽ phát bệnh, nhưng tối thiểu để người có chuẩn bị.....

58. Chương 58

Mị Ảnh nhìn nàng, Trình thị bộ dáng đau lòng khắc ở trong đầu của y, cho dù trong nội tâm cực kỳ rối rắm, nhưng y không cách nào mở miệng oán giận, không mở miệng được, không mở miệng được a.

Bọn họ là thân sinh cha mẹ y, mặc dù dưỡng dục không lâu, nhưng sẽ vẫn có tồn tại cảm tình. Cười cười, Mị Ảnh phát hiện y không biết nên nói cái gì.

Đại khái là sự tình tới quá mức đột ngột, làm y một chút năng lực chống đỡ cũng không có.

Nói như vậy, y không phải là sắp chết?

Đầu vầng mắt hoa, trước mắt một mảnh hắc ám.

Đột nhiên trong lúc đó, y nhớ tới Giản Phàm. Y cảm kích? Về những lời hôm nay Trình thị nói với y.

Giản Phàm hần.....

Lão gia hiện tại đang nói chuyện với hần, đại khái là đã biết được.

Biết được.....

Miễn cưỡng từ trong cổ thốt ra một câu: Có thể hay không để cho ta một mình?

Trình thị muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói, nhẹ gật đầu, quay thân rời đi còn thay Mị Ảnh đóng cửa lại, lưu cho y một khoảng không gian yên tĩnh.

Lòng bàn tay đặt tại ngực, cảm thụ chấn động 'thình thịch' nơi trái tim ở ngực trái.

Không cần đến vài năm, nơi này sẽ đình chỉ nhảy lên đi?

Tử vong, đã từng là thứ Mị Ảnh kỳ vọng, nhưng y hôm nay, sớm đã không còn nghĩ đến ý niệm này trong đầu nữa, hiện nay càng không nghĩ tới. Thật vất vả cùng cha mẹ gặp lại, còn không kịp nhận thức thân tình, đã phải như vậy rời đi nhân gian sao?

Nhân sinh của y, chân tướng là vừa lộ ra tựa như một trò chơi.

Chưa nói tới thâm hiểm, chưa nói tới đáng thương, nhận được chỉ có tiếng cười mỉa mà thôi.

Từ nhỏ cùng song thân thất lạc, rồi sau đó gặp được quý nhân đã cho y sinh mệnh một lần nữa, thậm chí mê luyến vị quý nhân kia, nhưng tình ý tràn đầy mà không được thổ lộ, một đường muốn tìm chết ngược lại bị người cứu lên, sự việc liên tiếp xảy ra, chờ y phát hiện mình yêu thích Giản Phàm rồi, mới hiểu y chỉ là thế thân.

Buồn cười chỗ nào, ngoại vị chỗ nào?

Sơn cùng thủy tận qua đi, cho rằng khổ tẫn cam lai, lại không nghĩ ‘cam lai’ này lại ngăn ngủ như vậy.

Y có thể trách cái gì, có thể nói cái gì?

Thôi đi, ngoại trừ nhận mệnh, y thật sự nghĩ không ra biện pháp khác.

Cửa phòng nhẹ nhàng linh hoạt bị đẩy ra, Mị Ảnh cũng không chú ý tới.

Giản Phàm vừa vào trong phòng, liền thấy y bộ dáng ủ rũ, thành linh từ phía sau ôm lấy y, Mị Ảnh quả thực bị dọa thật lớn đến nhảy dựng, hương vị quen thuộc phảng phất lại, y mới hiểu người đến là Giản Phàm, đang muốn động khí đẩy hắn ra, nhưng lời nói của Trình thị vừa rồi lập tức mạnh mẽ tràn ngập trong đầu y, thu tay về, phản ứng gì cũng không có, chỉ là lãnh đạm mở miệng: Phòng của ngươi không ở chỗ này.

Ta biết rõ, đột nhiên muốn gặp ngươi thôi.

Mị Ảnh trầm mặc một lát, nói: Giản Phàm, có mấy lời, chúng ta thoả mái nói ra đi.

Ngươi muốn nói cái gì?

Ta chỉ hỏi lần duy nhất, từ nay về sau ta sẽ không nhắc lại. Thùy mi, Đối với ta, ngươi đến tốt cùng là tồn tại tâm tình gì?

Sau lưng lập tức không có thanh âm, Mị Ảnh nhẹ nhàng hít một hơi, đang muốn đẩy Giản Phàm ra, đột nhiên Giản Phàm mở miệng nói: Lúc mới gặp ngươi, vô thức, ta xác thực đem ngươi thành Dịch Nhi, nhưng thời gian dài chung sống đến khi khỏi bệnh, ta càng nhận thức các ngươi bất đồng, ta đã từng nhắc nhở mỗi ngày rằng, đời này chỉ yêu thương một người là y, cho nên khi ta ý thức được tình cảm đối với ngươi, ta lùi bước, bỏ mặc ngươi rời đi. Ta đối với Dịch Nhi tình cảm là thật, đối với ngươi cũng là thật, ta yêu ngươi cũng thương y, cho nên, xin ngươi không nên vì loại sự tình này mà khổ sở, không đáng.

Vậy ngươi bây giờ có còn đem ta trở thành bóng dáng của y không?

Không có, sớm đã không có.

Ngăn ngủ một câu Không có, đem lạnh lùng của Mị Ảnh trong khoảng thời gian này đánh tan, y run tay, xoay người đối mặt với Giản Phàm, chủ động ôm lấy y. Đủ rồi, có những lời này của ngươi đã là đủ rồi.....

Vừa đụng tới liền bạo khởi, Giản Phàm cũng ôm Mị Ảnh, ôm y đưa đến trên mặt bàn, cởi bỏ vạt áo, hơn phân nửa da thịt mạch máu lộ ra, kéo áo ngoài ra, nhẹ nhàng mà đem nội y kéo đến cánh tay, xương quai xanh khớp xương rõ ràng, mang một chút gợi cảm, khó có thể nói phong tình thật câu nhân.

Giản Phàm đem môi mỏng dán lên, hôn hai hạt đậu đỏ, nhu nhĩ một lát, thẳng đến khi trong miệng Mị Ảnh khó có thể tự kiềm chế phát ra âm thanh, hắn mới buông tha, hôn bên này lại đổi sang bên kia, hai bên đều thực chăm sóc.

Một điểm một điểm đem Mị Ảnh toàn thân cao thấp quần áo đều cởi bỏ, Giản Phàm duỗi hai đầu ngón tay tiến vào trong hậu huyệt, qua lại đùa giỡn mở rộng, tiếng nước phát ra làm cho người đổ mặt, nơi đó đã

hiện lên một mảnh hồng diễm, Giản Phàm đem bộ vị đã giương cao đẩy vào bên trong, một lần đi tới tận cùng, dục vọng ngay ngắn đều chôn vào trong cơ thể Mị Ảnh.

Cảm giác nóng rực theo chỗ đó không ngừng đánh úp lại, mê hoặc, ngoại trừ cắn nuốt từng phân khoái cảm, Mị Ảnh không cảm thụ được cái gì khác, Giản Phàm tốc độ thực nhanh, thứ khổng lồ ngày càng mãnh liệt càng mạnh mẽ, khiến Mị Ảnh trong đầu trống rỗng.

Giản Phàm nắm lấy mắt cá chân của y gác trên bờ vai, khiến cho xâm nhập càng thêm kiên quyết, bởi vì động tác chạy nước rút càng không ngừng đánh vài cái hông, giữa hai đồn biện cũng đã tê rần.

Mồ hôi đầm đìa, lưng cũng rịn ra chất lỏng, đột nhiên, Giản Phàm rút tính khí ra, Mị Ảnh còn chưa định thần lại, chỉ cảm thấy trong phòng cảnh tượng trước mắt y đạo qua một vòng, lấy lại được tinh thần, y đã bị cưỡng chế bắt nằm úp sấp lại, hai chân mở ra quỳ gối trên bàn, giống như con cóc, bên hông bị người nắm chặt, thân thể có chút kéo về phía sau, cây gậy sưng lớn lại đi vào bên trong, lại là một hồi cảm mạnh đem mình càn quấy, giống như là muốn đem ruột gan đâm nát.

Mị Ảnh chỉ có thể chế trụ mép bàn, vô lực thừa nhận tình cảm mãnh liệt lần này.

Chậm..... Chậm một chút..... A a..... Chậm một chút..... Cầu người..... A

Ngũ thải sáng lạn vừa nhanh vừa mạnh, giữa hai chân dục vọng phun ra trắng đục, dính trên mặt bàn một mảnh tanh nồng.

Ta muốn đến..... Vừa mới nói ra miệng, một đạo chất lỏng cực nóng dừng mãnh phun vào chỗ sâu.

Rút ra, Mị Ảnh nằm lẩn trên bàn, tinh trắng giữa hai chân tự nhiên chảy ra, thị giác rung động làm hạ thân Giản Phàm không khỏi lại đứng thẳng lên, ôm lấy Mị Ảnh, đầu tiên là ngồi trên chiếc ghế, nhắm ngay hậu huyết còn đọng tinh dịch, chậm rãi đẩy mạnh.

Phía sau cảm giác bị đưa đẩy Mị Ảnh hướng phía Giản Phàm thoáng trùng mắt, bất đắc dĩ khí lực sớm bị ép khô, căn bản không có cách nào khác cự tuyệt, đành phải hai tay treo ở trên cổ của hắn, thừa nhận thể công của Giản Phàm từ đuôi đến đầu, trong miệng phun ra tiếng rên rỉ rất nhỏ mỹ nhân.

59. Chương 59

Mị Ảnh tạm thời ở chỗ này định cư, Giản Phàm suốt ngày đợi ở bên cạnh y, làm bạn với y.

Tật bệnh tới đột ngột, nếu thân thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, liền bắt đầu xuất hiện từng khối sẫm màu điểm lấm tấm, rất rất đau, y đem mình khóa sâu trong phòng, cửa sổ cẩn thận che đậy, dùng miếng vải đen bao lại không cho ánh sáng chiếu qua.

Trong phòng hắc ám, như chính tâm tình của y, chìm đắm đến tận đáy cốc.

Y sợ hãi tử vong, sợ hãi khép mắt lại sẽ không thể tỉnh nữa, bởi vậy y không dám chìm vào giấc ngủ, mỗi ngày mở to mắt, mệt mỏi cũng mở to mắt, bắt lấy tay áo Giản Phàm, không thể không có Giản Phàm cùng ở bên cạnh y.

Giản Phàm cực nhiều có kiên nhẫn, tại bên cạnh Mị Ảnh một tắc cũng không rời.

Nếu như ta chết đi, người sẽ làm sao? Cúi đầu, y nhìn từng điểm sẫm màu nổi lên trên làn da chỗ mà Giản Phàm chưa kịp bôi được, trong miệng thì trào hồi ra những lời này.

Sững sờ, hần ngẩng đầu cùng Mị Ảnh nhìn thẳng, dùng giọng nói kiên định trả lời: Người sẽ không chết.

Nhưng ta đã phát bệnh, bọn họ nói bởi vì ta trước đó ăn xong được, sau khi phát bệnh khoảng cách đến lúc tử vong không còn bao nhiêu thời gian.....

Đừng nói nữa. Giản Phàm đột nhiên cắt đứt lời y.

Nếu như ta chết đi, người sẽ khóc chứ?

Ta nói là người đừng nói nữa! Rống to, Giản Phàm rời khỏi chỗ ngồi, tâm tình hung ác tựa như bức tường đang bị che đậy. Người biết rõ, biết rõ tâm tình của ta..... Mất đi người, ta như thế nào sống được..... Làm sao có thể sống được..... Bờ vai của hắn rõ ràng phát run.

Giản Phàm rơi lệ.

Mị Ảnh đột nhiên thấy xoang mũi đau xót, đã quá lâu không có loại tâm tình này, ép tới ngực y khó chịu, ê ẩm sấp sấp.

Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....

Quay đầu lại, Giản Phàm đôi mắt đỏ lên, viền mắt cũng mang một ít ẩm ướt, hắn ôm lấy Mị Ảnh, dùng hết toàn lực ôm ấp lấy. Người sẽ không chết..... Ta sẽ cứu người, nhất định sẽ cứu người..... Tin tưởng ta.....

Nếu như có thể, Mị Ảnh cũng muốn tin tưởng a.

Nhưng y thật sự quá sợ hãi, sợ chính mình trái tim đình chỉ tại một khắc này, sợ chính mình rốt cuộc không cách nào nhìn thấy Giản Phàm.

Nguyên lai tử vong là chuyện khủng bố như vậy.

Mị Ảnh ngày càng sa sút, bệnh tình đã nghiêm trọng đến không cách nào xuống giường đi đường, trên dưới giường đều do Giản Phàm ôm y.

Giản Phàm chui trong đồng sách, tận sức tìm kiếm biện pháp hóa giải.

Đọc qua mấy trăm quyển thư tịch, kiểm tra tất cả những loại sách về bệnh di truyền, rốt cục, hắn từ trong một quyển cổ thư tìm thấy trang giấy cũ nát ghi lại cách trị bệnh.

Cẩn thận đọc hết cuốn sách, Giản Phàm bái kiến Trình thị cùng Trình Lệ, đơn giản nói rõ mục đích của hắn, vợ chồng hai người vừa nghe xong thỉnh cầu của hắn, không khỏi do dự. Người nói muốn dẫn Tiểu Du đi?

Đúng vậy, ta nghe nói phía nam có một quốc gia, ở đó có một loại thực vật chuyên trị căn bệnh của Mị Ảnh sinh trưởng, tán thành phần, sau lại phối hợp với các thảo dược khác, là có thể cứu Mị Ảnh. Nhưng thực vật này cũng không có sinh trưởng trong lãnh thổ Viêm Di.

Nhưng, đất rộng như vậy, há lại một ngày hai ngày có thể tìm được? Huống hồ, bệnh của Tiểu Du cũng không thể tiếp xúc với ánh mặt trời, chỉ sợ xe thuyền một nhọc, vạn nhất không cẩn thận gặp ánh mặt trời làm cho bệnh tình tăng thêm, vậy cũng như thế nào cho phải? Trình thị một bên lo lắng nói, Trình Lệ nhún mày, hoàn toàn đồng ý với lời của thê tử.

Không cần lo lắng, ta sẽ làm tốt việc chuẩn bị, buổi tối đi, ban ngày sẽ đem cửa sổ che khuất, Mị Ảnh bệnh này không thể kéo dài được nữa, lùi lại thêm một ngày, đối với y mà nói chỉ là một loại thương tổn.

Trình thị cùng Trình Lệ cùng nhìn qua, tại trong mắt nhau tìm được do dự cùng không muốn, hít một hơi dài, Giản đại phu xác định thật có thể cứu Tiểu Du một mạng?

Ta xác định. Hắn đã ôm quyết tâm phải chết, cứu không được Mị Ảnh, hắn cũng sẽ không sống một mình.

Được rồi.

Giản Phàm nở nụ cười, Cảm ơn bá phụ bá mẫu đã thành toàn! Cảm ơn bá phụ bá mẫu!

Giản đại phu, ta cùng thê tử là tín nhiệm y thuật của người, hy vọng người sẽ không để cho chúng ta thất vọng.

Sẽ không, ta có tự tin.

Khi nào thì lên đường?

Đêm nay.

Chịu đựng qua ban ngày, Giản Phàm trước đã đem hành lý chuyển đến trong xe ngựa, cửa sổ bốn phía treo lên ám bố không thấu ánh sáng, mà ngay cả khe hẹp bên cạnh cửa sổ cũng vậy, vì bảo đảm ánh mặt trời sẽ không chiếu vào trong xe, bực này công phu là không làm không được.

Đến ban đêm, hắn ôm lấy Mị Ảnh vẫn còn ngủ say, cũng không gọi tỉnh y, phóng nhẹ cước bộ ôm vào trong xe, dùng chăn bông chăm chú bao lấy hắn, rồi xuống xe.

Trình thị lã chã chực khóc, vành mắt đảo lệ nhìn qua Giản Phàm, Thỉnh Giản đại phu chiếu cố Tiểu Du..... Y đứa nhỏ này ăn quá nhiều đau khổ, nếu có điểm tùy hứng, thỉnh Giản đại phu bao dung nhiều hơn.....

Ta biết rõ.

Nếu có tin tức tốt, gửi thư để ta còn biết được. Trình Lệ nói ra.

Hảo.

Đoạn đường này cẩn thận một chút.

Trình Lệ vỗ vỗ bả vai Trình thị, trấn an nói: Phu nhân, người cũng đừng lo lắng, Giản đại phu là người thành thực, đúng mực đắn đo thập phần thỏa đáng, chúng ta tin tưởng hắn một hồi, được không?

Trình thị rơi lệ gật đầu.

Nhanh lên đường đi, chậm trễ đã lâu.

Giản Phàm nhẹ gật đầu, hướng hai người nói lời từ biệt, ý bảo người chăn ngựa dắt xe ra, hắn mới tiến vào trong xe, thấy Mị Ảnh tỉnh ngủ nhập nhèm nhu mắt hỏi hắn: Chúng ta muốn đến chỗ nào?

Đi đến một nơi có thể cứu được người. Giản Phàm từ sau ôm lấy Mị Ảnh, làm y tựa ở trên ngực mình, hai tay vòng qua hai bên eo bắt tại bụng trước.

Chỗ kia xa không?

Không xa. Sờ lên tay Mị Ảnh, phía trên rõ ràng vài điểm lấm tấm đặc biệt đột ngột, hắn khẽ vuốt qua. Cái này rất nhanh sẽ biến mất, người tin tưởng ta.

Ân, ta tin tưởng người. Y gật đầu, tựa ở trước ngực Giản Phàm, tiếng tim đập của hắn vững vàng giống như khi còn bé mẫu thân từng bên cạnh hát ru để về y dỗ dành y chìm vào giấc ngủ, dần dần, buồn ngủ tới rất nhanh, y nhắm mắt nặng nề ngủ.

Giản Phàm cúi đầu, nhìn thụy dung của y (khuôn mặt đang ngủ), thân thủ nghiêng đầu, cúi xuống hôn môi của y.

Tin tưởng ta, sẽ tốt đẹp.

Tin tưởng ta, sẽ hạnh phúc. Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ngoc-an-he-liet-mi-anh>